

เมื่อศึกษาคำศัพท์ภาษามลายู ที่แทนหน่วยยรรยที่ 'เต่า' ที่รวบรวมได้ทั้งหมด พบว่าสามารถวิเคราะห์ออกเป็น 4 ศัพท์ ดังนี้ กูมอ, กอโร, ปินญ, กาเราะ

ศัพท์ "กูมอ" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วย คำศัพท์ กูมอ, กูโร, กือกูโร, กูลอ, คูโร, กูเวา, กูมอโร, กูมอโร และมีพุดในหมู่บ้านทั้งสิ้น 1381 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.53 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด โดยกระจายอยู่ในบริเวณส่วนใหญ่ของพื้นที่เป้าหมายที่พุดภาษามลายู

ศัพท์ "กอโร" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ กอโร, กอฮอ, กอกรอโร ซึ่งมีพุดในหมู่บ้านทั้งสิ้น 9 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.34 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 997, 1006, 1008, 1011, 1012, 1013, 1016, 1017, 1042

ศัพท์ "ปินญ" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปินญ, ปิอญ, ปญ มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 3 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.11 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด มีพุดในจังหวัด สตูลที่หมู่บ้าน 1049, 1050 และ 1100

ศัพท์ "กาเราะ" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์ กาเราะ เพียงคำเดียว มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด มีพุดในจังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1043, และ 1041 (โปรดดูแผนที่หมายเลข 20 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 20 ประกอบ)

14. การกระจายศัพท์ของหน่วยยรรยที่ 14 'ปลา'

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยยรรยที่ 14 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ (โปรดดูการวิเคราะห์คำศัพท์ในบทที่ 3) พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยยรรยที่ 14 'ปลา' ซึ่งเป็นภาษาไทยมีเพียงศัพท์เดียวคือศัพท์ "ปลา"

ศัพท์ "ปลา" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปลา, ปล่า มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด โดยจะกระจายกันพุดในบริเวณพื้นที่เป้าหมาย

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยยรรย "ปลา" ในภาษามลายู มีจำนวน 2 ศัพท์ได้แก่ อีแก และ อิกัน

ศัพท์ "อีแก" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ อีแก เพียงคำเดียว มีพุดใน 1,364 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 50.90 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด โดยกระจายอยู่ในพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ที่พุดภาษามลายู

ศัพท์ “อีกัน” ซึ่งในที่นี้แทนสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ อีกัน เพียงคำเดียว มีพูดในจำนวนทั้งสิ้น 30 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 1.12 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด ได้แก่ในจังหวัดสตูล ที่หมู่บ้าน 0997, 1006, 1008, 1009, 1010, 1011, 1013, 1016, 1040, 1041, 1042, 1043, 1049, 1050, 1052, 1053, 1054, 1055, 1056, 1103, 1217, 1100, 1055/3, 1217 จังหวัดสงขลาหมู่บ้าน 0236, 0554, 0674, จังหวัดนราธิวาส หมู่บ้าน 2525 จังหวัดยะลา หมู่บ้าน 1344 และ 1329

ศัพท์ “อีกัก” ซึ่งในที่นี้แทนสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ อีกัก เพียงคำเดียว โดยมีพูดที่หมู่บ้าน 1050 บ้าน เกาะหลีเป๊ะ อำเภอเมือง จังหวัดสตูล (โปรดดูแผนที่หมายเลข 21 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 21 ประกอบ)

15. การกระจายศัพท์ของหน่วยย่อยที่ 15 ‘ปู’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยย่อยที่ 15 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์ การวิเคราะห์คำศัพท์ (โปรดดูวิเคราะห์คำศัพท์ในบทที่ 4) พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยย่อยที่ 15 ซึ่งเป็นภาษาไทยมีเพียงศัพท์เดียว ซึ่งได้แก่ ศัพท์ “ปู”

ศัพท์ “ปู” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปู, ปู มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด ศัพท์ดังกล่าวนี้จะมีพูดทุกหมู่บ้านที่พูดภาษาไทย

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยย่อย “ปู” ในภาษามลายู มีจำนวน 2 ศัพท์ ได้แก่ กือแคะ และ กะคำ

ศัพท์ “กือแคะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ กือแคะ, กะแคะ มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,373 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.23 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด โดยกระจายอยู่ในพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ที่พูดภาษามลายูในทั้ง 5 จังหวัด

ศัพท์ “กะคำ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ กะคำ, กือคัม, กะคำ, กะตาม, กือคัม, กือคัค, กือคัม, คัมคัม และมีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 22 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.82 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด ได้แก่ หมู่บ้าน 0997, 1006, 1009, 1011, 1012, 1013, 1016, 1040, 1041, 1042, 1043, 1052, 1053, 1054, 1055, 1056, 1103, 1100, 1008, 0283, 0230 และ 0674 (โปรดดูแผนที่หมายเลข 22 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 22 ประกอบ)

16. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดี 16 'กุ่ม'

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยวรรณคดี 16 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยวรรณคดี 16 ซึ่งเป็นภาษาไทยมีเพียงศัพท์เดียว ซึ่งได้แก่ ศัพท์ “ กุ่ม ”

ศัพท์ “ กุ่ม ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วย กุ่ม, กุม มีพหูพจน์หมู่บ้านที่พูดภาษาไทยทุกหมู่บ้านซึ่งมีทั้งสิ้นจำนวน 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยวรรณคดี “ กุ่ม ” ในภาษามลายู มีจำนวน 4 ศัพท์ได้แก่ กูแม, กูแม, กูคัง, กูคัง

ศัพท์ “ กูแม ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ “ กูแม ” เพียงคำศัพท์เดียวมีพหูพจน์ 1,309 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 48.96 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด โดยจะกระจายอยู่ในหมู่บ้านที่เหลือ นอกเหนือจากหมู่บ้านที่มีพหูพจน์ศัพท์ กูแม กูคัง และ กูคัง ดังข้างล่างนี้

ศัพท์ “ กูแม ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ กูแม, กูแมง, กูแมง, กูแม มีพหูพจน์จำนวนทั้งสิ้น 47 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 1.75 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด ได้แก่จังหวัดสงขลา ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส สำหรับในจังหวัดสงขลา มีพหูพจน์หมู่บ้าน 0588, 0639, 0643, 0665 และ 0675 ส่วนในจังหวัดปัตตานีมีพหูพจน์หมู่บ้าน 1598, 1659, 1683, 1706, 1863, 1865, 1866, 1867, 1868, 1869, 1870, 1878, 1879, 1887, 1888, 1890, 1920, 1921, 1922, 1923, 1708, จังหวัดยะลาซึ่งมีพหูพจน์หมู่บ้าน 1268, 1286, 1287, 1315, 1316, 1327, 1348, 1409, 1419, 1504, 1561, 1275, 1320, 1272, 1293, 1255 และในจังหวัดนราธิวาส มีพหูพจน์หมู่บ้าน 2234, 2240, 2285, 2284, 2490

ศัพท์ “ กูคัง ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์เพียงคำศัพท์เดียวคือ กูคัง มีพหูพจน์ 9 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.34 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัด สตูล คือหมู่บ้าน 1009, 1010, 1043, 1052, 1054, 1103, 1055/3, และ จังหวัด สงขลา ที่หมู่บ้าน 0283 และ 0284

ศัพท์ “ กูคัง ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์เพียงคำศัพท์เดียวคือ กูคัง มีพหูพจน์ 27 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 1.01 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 997, 1011, 1012, 1013, 1016, 1017, 1040, 1041, 1042, 1049, 1052, 1053, 1055, 1056, 1100, 1008, 1054, 1052, 0236, 0455, 0554, 0665, 0674, 0675 จังหวัด

ขณะที่หมู่บ้าน 1344, 1329 และจังหวัดนครราชสีมาที่มีหมู่บ้าน 2523 (ไปรษณูปณณที่หมายเลข 23 ใน รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 23 ประกอบ)

17. การกระจายศัพท์ของหน่วยย่อยที่ 17 “ไ้เดือน”

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยย่อยที่ 17 และเมื่อนำข้อมูล มาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยย่อยที่ 17 ซึ่งเป็น ภาษาไทยมี 4 ศัพท์ ได้แก่ ศัพท์ เดือน ไ้เดือน กือเดือน ได้ไ้สัง ศัพท์ดังกล่าวนี้มีพุดหมู่บ้าน จำนวนทั้งสิ้น 1285 หมู่บ้าน ซึ่งจะกระจายกันพุดดังนี้

ศัพท์ “เดือน” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์เพียงคำศัพท์เดียว มี พุดในหมู่บ้านจำนวน 1,218 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 45.45 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืน มาทั้งหมด

ศัพท์ “ไ้เดือน” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 ประกอบด้วย 4 คำศัพท์ ได้แก่ ไ้เดือน, สะเดือน, เทเดือน, สเดือน และมีพุดใน 50 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 1.87 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบ สอบถามคืนมาทั้งหมด ได้แก่ในจังหวัดสตูล มีพุดที่หมู่บ้าน 1015, 1019, 1020, 1032, 1075, 1077, 1080, 1081, 1104, 1195, 1197, 1203, 1204, 1216, 1217, 1165, 1025, ในจังหวัดสงขลามิพุดที่ หมู่บ้าน 0125, 0126, 0461, 0493, 0496, 0552, 0577, 0612, 0629, 0647, 0945, 0103, ในจังหวัด ปัตตานีมีพุดที่หมู่บ้าน 1800, 1947, 1948, 1953, 1960, 1973, 1974, 1975, 2126, ในจังหวัดยะลามิ พุดที่หมู่บ้าน 1339, 1341, 1516, 1260 ในจังหวัดนครราชสีมาพุดที่หมู่บ้าน 2558, 2570, 2572, 2577, 2683 และ 2684

ศัพท์ “กือเดือน” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T3 ประกอบด้วย คำศัพท์เพียงคำศัพท์เดียว คือ กือเดือน มีพุดใน 16 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.60 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบ สอบถามคืนมาทั้ง หหมด ในจังหวัดนครราชสีมาเท่านั้น คือ หมู่บ้าน 2200, 2309, 2426, 2427, 2428, 2429, 2507, 2514, 2516, 2521, 2522, 2569, 2706, 2513, 2547 และ 2575

ศัพท์ “ได้ไ้สัง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T4 ประกอบด้วยคำศัพท์เพียงคำศัพท์เดียว มี พุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้นเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบ สอบถามคืนมาทั้งหมด ในจังหวัดสงขลา คือหมู่บ้าน 0989 บ้านคันสำน ตำบลคลองหาด อำเภอคลอง หอยโข่ง

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยย่อย “ไ้เดือน” ในภาษามลายู มีจำนวน 3 ศัพท์ ได้แก่ จาจิง, จะ จิง, จะจิก มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,395 หมู่บ้าน

ศัพท์ “จาจิง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ จาจิง, จาจิน มีพหูในจำนวน 1,387 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.75 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบ สอบถามคืนมาทั้งหมด โดยจะกระจายอยู่ในพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ที่พูดภาษามลายู

ศัพท์ “จะจิง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์เพียงคำศัพท์เดียวคือ จะจิง มีพหูใน 7 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.26 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบ สอบถามคืนมาทั้งหมด ในจังหวัดสตูลเท่านั้น ได้แก่หมู่บ้าน 1011, 1016, 1017, 1040, 1041, 1043 และ 1008

ศัพท์ “จะจิก” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์เพียงคำศัพท์เดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้นจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คือจังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1050 บ้านเกาะหลิเป๊ะ อำเภอเมือง (โปรดดูแผนที่หมายเลข 24 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 24 ประกอบ)

18. การกระจายศัพท์ของหน่วยย่อยที่ 18 ‘ปลาไหล’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยย่อยที่ 18 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยย่อยที่ 18 ซึ่งเป็นภาษาไทยมี 2 ศัพท์ ได้แก่ ศัพท์ “ปลาไหล” และ “มาหลง”

ศัพท์ “ปลาไหล” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปลาไหล, ไหล, ปลาไหล, ปลาไหล, ปลาไหล มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1284 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.91 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด โดยจะกระจายอยู่ในพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ที่มีพูดภาษาไทย

ศัพท์ “มาหลง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 ประกอบด้วย คำศัพท์เพียงคำศัพท์เดียวคือ มาหลง ซึ่งผู้วิจัยสันนิษฐานว่าเป็นคำยืมภาษามลายู มีพหูในหมู่บ้านเพียง 1 หมู่บ้าน ในจังหวัดสตูล คือ 1099 บ้านปากบารา ตำบลปากน้ำ อำเภอละงู

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยย่อย “ปลาไหล” ในภาษามลายู มีจำนวน 5 ศัพท์ ได้แก่ บือโล๊ะ, บือโลด, มาโลน, ดูโละ, ไปลี

ศัพท์ “บือโล๊ะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ บือโล๊ะ, กัมบือโล๊ะ, กือบือโล๊ะ, โบ-ลค, บะโละ, บือดู, บือโระ มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1382 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.57 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด โดยกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ ในส่วนที่พูดภาษามลายู

ศัพท์ “บือโถด” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ บือโถด, บาโถด, บือโถด มีพหูพจน์หมู่บ้านทั้งสิ้น 7 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.26 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด โดยมีพหูพจน์อยู่ในจังหวัดสตูลเท่านั้น ได้แก่ในหมู่บ้าน 1011, 1012, 1016, 1017, 1052, 1054 และ 1100

ศัพท์ “มาโถน” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ มาโถน, อุดะมาตง, มาหตง มีพหูพจน์หมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 4 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.15 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด โดยมีพหูพจน์จังหวัดสตูลเท่านั้น คือหมู่บ้าน 907, 1041, 1043 และ 1008

ศัพท์ “ตุโตะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์เพียง 1 คำศัพท์ ตุโตะ มีพหูพจน์ 1 หมู่บ้านของจังหวัดสตูล ได้แก่หมู่บ้าน 1217 บ้านแปะ-ระไค้ ตำบลท่าเรือในเขตอำเภอท่าแพ

ศัพท์ “ไปถึ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M5 ประกอบด้วยคำศัพท์เพียงคำศัพท์เดียวคือ ไปถึ มีพหูพจน์ 1 หมู่บ้านเท่านั้น ได้แก่หมู่บ้าน 1196 บ้าน เขาน้อย ตำบลย่านซื่อ อำเภอควนโดน จังหวัดสตูล (โปรดดูแผนที่หมายเลข 25 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 25 ประกอบ)

19. การกระจายคำศัพท์ของหน่วยอรรถที่ 19 ‘ถึง’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยอรรถที่ 19 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถที่ 19 ซึ่งเป็นภาษาไทยมี 2 ศัพท์ ได้แก่ ถึง และ กัง

ศัพท์ “ถึง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ถึง, ถึง มีพหูพจน์หมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1284 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.91 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด โดยกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมายที่พูดภาษาไทยทุกหมู่บ้าน

ศัพท์ “กัง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 ประกอบด้วยคำศัพท์เพียงคำศัพท์เดียวคือ กัง มีพหูพจน์ 1 หมู่บ้านในจังหวัดนราธิวาส คือหมู่บ้าน 2415 บ้านสาขบน ตำบลกาหลง อำเภอศรีสาคร

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถ “ถึง” ในภาษามลายู มีจำนวน 3 ศัพท์ ได้แก่ กือฆอ, กือรา, และ บาโระ

ศัพท์ “กือขอ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ กือขอ, กือรอ, เกอ-รอ, กรอ, การอ, กาสอ และ ฎรอ ศัพท์ กือขอ นี้มีพหูพจน์มากที่สุด กล่าวคือมีพหูพจน์ใน 1,385 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.68 ของจำนวนหมู่บ้านที่ทำการสำรวจได้ทั้งหมด

ศัพท์ “กือรา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ กือรา, การา, ฌือรา, กรา มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวน 4 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.15 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด ดังนี้ มีพหูพจน์ในจังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1050, 1016, 1100 ในจังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1659

ศัพท์ “บาโระ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ บาโระ, บโ, มื่อ, ะ บือโฆ๊ะ, บือโระ และมีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 6 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.22 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด ได้แก่ในจังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1255 ในจังหวัดนราธิวาส ที่หมู่บ้าน 2549, 2552 จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1006, 1017 และ 1012 (โปรดดูแผนที่หมายเลข 26 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 26 ประกอบ)

20. การกระจายคำศัพท์ของหน่วยย่อยที่ 20 ‘ค้างคาว’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยย่อยที่ 20 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยย่อยที่ 20 ซึ่งเป็นภาษาไทยมีเพียง 1 ศัพท์ ได้แก่ ศัพท์ “ค้างคาว” และเป็นศัพท์ที่ไม่มีรูปแปร ซึ่งมีพหูพจน์ในหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยทุกหมู่บ้านทั้งสิ้นจำนวน 1,285 หมู่บ้าน บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยย่อย “ค้างคาว” ในภาษามลายู พบว่ามีอยู่จำนวน 5 ศัพท์ ได้แก่ ศัพท์ ตะลอลาวา, กาลาวา, กลาวะ, กาลาวอ และ ละลูละ

ศัพท์ “ตะลอลาวา” เป็นศัพท์ภาษามลายูที่มีใช้มากที่สุดคือ จำนวน 1,212 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 45.22 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด ในที่นี้จะแทนด้วยสัญลักษณ์ M1 เป็นศัพท์ที่ประกอบด้วยคำศัพท์ ตะลอลาวา, คีลอลลาวา และ คีลอลลาวาคอ

ศัพท์ “กาลาวา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ กาลาวา, กลาวา, กอลาวา, ฎลอลาวา, ฎลาลาวา, ฎลอลาวา, กือลาวาร, กลวง, กลาลาวา, กะลาวา, ฆาวา, กะแกลาวา, กือลัว และ กือลัวลาวา ซึ่งมีพหูพจน์ในหมู่บ้านทั้งสิ้น 172 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 6.42 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด ได้แก่ในจังหวัดสตูลมีพหูพจน์ที่หมู่บ้าน 1007, 1008, 1009, 1010, 1011, 1012, 1013, 1016, 1017, 1043, 1049, 1055, 1103, 1100, 1041 ในจังหวัดสงขลามีพหูพจน์ใน 4

หมู่บ้านได้แก่ หมู่บ้าน 0603, 0639, 0652, 0675 ในจังหวัดปัตตานีมีพุดที่หมู่บ้าน 1845, 1863, 1865, 1868, 1881, 1887, 1888, 1890, 1919, 1920, 1921, 1922, 1923, 2008, 2056, 2066, 2087, 2094, 2152, 2161, 2001, 2145, 2153 ในจังหวัดยะลามีพุดที่หมู่บ้าน 1257, 1282, 1286, 1305, 1316, 1348, 1388, 1329 และในจังหวัดนราธิวาสซึ่งมีพุดหนาแน่นมากที่สุด ได้แก่ที่หมู่บ้าน 2194, 2197, 2205, 2208, 2229, 2231, 2233, 2234, 2237, 2240, 2242, 2230, 2352, 2353, 2358, 2359, 2383, 2384, 2399, 2346, 2461, 2465, 2467, 2477, 2475, 2476, 2479, 2487, 2489, 2500, 2501, 2506, 2508, 2510, 2511, 2523, 2525, 2526, 2530, 2531, 2532, 2533, 2537, 2538, 2540, 2541, 2542, 2543, 2546, 2554, 2557, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2571, 2583, 2588, 2589, 2591, 2594, 2596, 2598, 2600, 2603, 2605, 2611, 2612, 2613, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2627, 2629, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2638, 2641, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2656, 2660, 2661, 2674, 2675, 2676, 2688, 2689, 2717, 2718, 2385, 2499, 2595, 2701, 2398, 2580, 2470, 2472, 2477, 2482, 2490, 2528 และ 2539 ซึ่งจะเห็นว่า ศัพท์ กาลาวา นี้ มีพุดหนาแน่นที่สุดในจังหวัดนราธิวาส บริเวณพื้นที่ส่วนตะวันออกของจังหวัด ซึ่งผู้วิจัยได้แสดงเส้นแบ่งเขตภาษาย่อยไว้ในแผนที่ชัดเจนแล้ว

ศัพท์ “กลาวะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ กลาวะ , กลาวัก, กือลาวัก, กือลาวาก, กาลาวาค ซึ่งมีพุดในหมู่บ้านทั้งสิ้น 5 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.19 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด โดยมีพุดในจังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 0997, 1052, 1054, 1056 และ 1041 ศัพท์ “กาลาวอ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์ กาลาวอ, กะลาวอ, กลาวอ ซึ่งมีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 5 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.19 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมดในจังหวัดสตูล คือ 1006, 1040, 1513, 1514 และ 2543

ศัพท์ “ละอูละ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M5 ประกอบด้วย คำศัพท์ เพียง 1 คำศัพท์ คือ ละอูละ ซึ่งมีพุดใน 1 หมู่บ้าน คือ ในจังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1050 บ้านเกาะหลิเป๊ะ เขตอำเภอเมือง (โปรดดูแผนที่หมายเลข 27 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 27 ประกอบ)

21. การกระจายศัพท์ของหน่วยอรรถที่ 21 ‘สีดำ’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยอรรถที่ 21 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถที่ 21 ‘สีดำ’ ซึ่งเป็นภาษาไทยมีเพียง 1 ศัพท์ ได้แก่ ศัพท์ “ดำ”

ศัพท์ “คำ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ คำ, ลีคำ, หีคำ ซึ่งมีพหูในหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยทุกหมู่บ้าน ซึ่งมีทั้งสิ้นจำนวน 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถ ‘ลีคำ’ ในภาษามลายู พบว่ามีอยู่จำนวน 4 ศัพท์ ได้แก่ อีแด, อีแด, อีคำ และ อีคำ

ศัพท์ “อีแด” ในที่นี้จะแทนด้วยสัญลักษณ์ M1 เป็นศัพท์ที่ประกอบด้วยคำศัพท์ อีแด, จะอีแด, ซะอีแด, จ๊ะอีแด, หีแด, ซาซออีแด, จายออีแด ซึ่งมีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,324 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 49.40 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด ซึ่งศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่บริเวณพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ที่มีพหุภาษามลายูในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “อีแด” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ อีแด, หีแด, จะอีแด, มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 38 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 1.42 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด ได้แก่ในจังหวัดสงขลาซึ่งมีพหูที่หมู่บ้าน 0639, 0652, 0675 ในจังหวัดปัตตานี ซึ่งมีพหูที่หมู่บ้าน 1650, 1659, 1664, 1671, 1688, 1845, 1941, 2055, 2059, 2060, 2066, 2083, 2087, 2089, 2094, 2152, 2161, 2001, 1708, 2145, 2153, 1687, และ ในจังหวัดยะลาซึ่งมีพหูที่หมู่บ้าน 1264/1 1268, 1344, 1348, 1384, 1400, 1436, 1460, 1506, 1275, 1500, 1320 และ 1293

ศัพท์ “อีคำ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ อีคำ, อีตัม, อีตัน มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 32 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 1.19 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด ซึ่งมีพหูอยู่ในเฉพาะจังหวัดสตูลเท่านั้น ได้แก่ ที่หมู่บ้าน 0997, 1004, 1006, 1007, 1008, 1009, 1010, 1011, 1012, 1013, 1016, 1017, 1036, 1037, 1040, 1041, 1042, 1043, 1049, 1050, 1052, 1053, 1054, 1055, 1056, 1103, 1100, 1008, 1055/3, 0236, 0455, 0544, จะเห็นได้ว่า ศัพท์ดังกล่าวนี้มีพหูเป็นบริเวณเฉพาะในจังหวัดสตูลเท่านั้น

ศัพท์ “อีคำ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์ อีคำ เพียงคำศัพท์เดียว และมีพหูในหมู่บ้านเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ได้ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดสงขลา คือ ที่หมู่บ้าน 0639 บ้านเพ็งยา ตำบลสะบ้าย้อย อำเภอสะบ้าย้อย (โปรดดูแผนที่หมายเลข 28 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์เล่มที่ 2 หน้า 28 ประกอบ)

22 การกระจายศัพท์ของหน่วยอรรถที่ 22 ‘ลีแดง’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยอรรถที่ 22 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถที่ 22 ‘ลีแดง’ ซึ่งเป็นภาษาไทยมีเพียง 1 ศัพท์ ได้แก่ ศัพท์ “แดง”

ศัพท์ “แดง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ แดง, สีแดง, ซึ่งมีพหูในหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยทุกหมู่บ้าน มีทั้งสิ้นจำนวน 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ได้ออบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยยรรย ‘สีแดง’ ในภาษามลายู พบว่ามีอยู่จำนวน 2 ศัพท์ ได้แก่ ศัพท์ แมเราะห์ และ แม่-รีะ

ศัพท์ “แมเราะห์” ในที่นี้จะแทนด้วยสัญลักษณ์ M1 เป็นศัพท์ที่ประกอบด้วยคำศัพท์ แมเราะห์, จะแมเราะ,จะแมเราะห์, จ๊ะแมเราะห์ ซึ่งมีพหูใน หมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,392 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.94 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด โดยกระจายอยู่ในพื้นที่เป้าหมายในจังหวัด สตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “แม่-รีะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ แม่-รีะ, แม-รีะห์, มี-รีะ ซึ่งมีพหูในหมู่บ้านจำนวน 3 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.11 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด มีพหูในจังหวัดสตูลเท่านั้น ได้แก่หมู่บ้าน 1050, 1100 และ 1008 (โปรดดูแผนที่หมายเลข 29 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 29 ประกอบ)

28 การกระจายศัพท์ของหน่วยยรรยที่ 28 ‘สีเขียว’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยยรรยที่ 28 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยยรรยที่ 28 ‘สีเขียว’ ซึ่งเป็นภาษาไทยมีเพียง 1 ศัพท์ ได้แก่ ศัพท์ “เขียว”

ศัพท์ “เขียว” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ เขียว, สีเขียว ซึ่งมีพหูในหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยทุกหมู่บ้านทั้งสิ้นจำนวน 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยยรรย ‘สีเขียว’ ในภาษามลายู พบว่ามีจำนวน 4 ศัพท์ ได้แก่ อียา, อียา, อียา และ อียา

ศัพท์ “อียา” ในที่นี้จะแทนด้วยสัญลักษณ์ M1 เป็นศัพท์ที่ประกอบด้วยคำศัพท์ อียา, จะอียา, อีจา, จะฮาฮา,อียา มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,371 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.16 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด ซึ่งกระจายอยู่ในพื้นที่เป้าหมาย ในจังหวัดสงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “อียา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ อียา, จะอียา ซึ่งมีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด ได้แก่จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1,868 และ จังหวัดยะลา ที่หมู่บ้าน 1419

ศัพท์ “อีเยา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ อีเยา, อียาว, อีย้าว, อีเยาว และ อีโย ซึ่งมีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 7 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.26 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด ได้แก่ สตูล ที่หมู่บ้าน 1040, 1052, 1050, จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1659 จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2525 ,1004 และจังหวัดยะลา ที่หมู่บ้าน 1329 บ้านนาข่อย ตำบลยะรม อำเภอเบตง

ศัพท์ “อีเยา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์ อีเยา, อีเยาว, อียาว ซึ่งมีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 15 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.56 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด ได้แก่ในจังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1011, 1012, 1013, 1016, 1017, 1041, 1043, 1049, 1053, 1054, 1055, 1100, และ 1008 ในจังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1868 และจังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1329 บ้านนาข่อย ตำบลยะรม อำเภอเบตง (โปรดดูแผนที่หมายเลข 30 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 30 ประกอบ)

24. การกระจายศัพท์ของหน่วยย่อยที่ 24 ‘ลีขาว’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยย่อยที่ 24 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยย่อยที่ 24 ‘ลีขาว’ ซึ่งเป็นภาษาไทยมีเพียง 1 ศัพท์ ได้แก่ ศัพท์ “ขาว”

ศัพท์ “ขาว” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ขาว, ลีขาว ซึ่งมีพหูในหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยทุกหมู่บ้าน มีทั้งสิ้นจำนวน 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยย่อย “ลีขาว” ในภาษามลายู พบว่ามีเพียง 1 ศัพท์ ได้แก่ ปูเตะห์ ศัพท์ “ปูเตะห์” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปูเตะห์, สะปูเตะห์, จะปูเตะห์, จ๊ะปูเตะห์ มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,395 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 52.05 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด โดยกระจายอยู่ในพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ที่พูดภาษามลายู ในจังหวัด สตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส (โปรดดูแผนที่หมายเลข 31 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 31 ประกอบ)

25. การกระจายศัพท์ของหน่วยย่อยที่ 25 ‘น้ำเงิน’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยย่อยที่ 25 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยย่อยที่ 25 ‘สีน้ำเงิน’ ซึ่งเป็นภาษาไทยมีเพียง 1 ศัพท์ ได้แก่ ศัพท์ “น้ำเงิน”

ศัพท์ “น้ำเงิน” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ น้ำเงิน, สีน้ำเงิน ซึ่งมีพหูพจน์ในหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยทุกหมู่บ้านทั้งสิ้นจำนวน 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยบรรด ‘สีน้ำเงิน’ ในภาษามลายู พบว่ามีอยู่จำนวน 2 ศัพท์ ได้แก่ ศัพท์ ปีรู และ มอเมีย

ศัพท์ “ปรี” ในที่นี้จะแทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ซึ่ง ประกอบด้วยคำศัพท์ ปรี, จะปรี(สีขาว) , จะปรี, จะปรี มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,393 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 52.01 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด ซึ่งกระจายอยู่ในพื้นที่เป้าหมาย โดยส่วนใหญ่ที่พูดภาษามลายู ในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “มอเมีย” ในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์เพียง 1 คำศัพท์ มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวน 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด ได้แก่ในจังหวัดสตูล คือที่หมู่บ้าน 1010 บ้านกูโบ๊ะการาบี ตำบลบ้านควน อำเภอเมือง (โปรดดูแผนที่หมายเลข 32 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 32 ประกอบ)

26. การกระจายศัพท์ของหน่วยบรรดที่ 26 ‘มือ’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยบรรดที่ 26 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยบรรดที่ 26 ‘มือ’ ซึ่งเป็นภาษาไทยมีเพียง 1 ศัพท์ คือ ศัพท์ “มือ”

ศัพท์ “มือ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด โดยศัพท์ดังกล่าวจะกระจาย อยู่ทุกหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยทุกหมู่บ้าน

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยบรรด ‘มือ’ ในภาษามลายู พบว่ามีอยู่จำนวน 2 ศัพท์ ได้แก่ ตาแง และ คางัน

ศัพท์ “ตาแง” ในที่นี้จะแทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ซึ่ง ประกอบด้วยคำศัพท์ 1 คำศัพท์ คือ ตาแง มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,361 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 50.78 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด ซึ่งกระจายอยู่ในพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ที่พูดภาษามลายู

ศัพท์ “คางัน” ในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ 2 คำศัพท์ ได้แก่ คางัน, คางัน มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 34 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 1.27 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด ซึ่งมีพหูพจน์อยู่เพียง 2 จังหวัด ได้แก่ ในจังหวัดสตูลมีพหูพจน์หมู่บ้าน 0997, 1004, 1006, 1007, 1008, 1009, 1010, 1011, 1012, 1013, 1016, 1017, 1036, 1037, 1040, 1041, 1042, 1043, 1049, 1050, 1052, 1053, 1054, 1055, 1056, 1103, 1217, 1100, 1055/3, ใน

จังหวัดสงขลามีพืชมะม่วงบ้าน 0236, 2554, 0674 , 0675 และ จังหวัดนราธิวาสที่มีพืชมะม่วงบ้าน 2525 บ้านจาแบปะ ตำบลภาวะ อำเภอสุไหงปาดี (โปรดดูแผนที่หมายเลข 33 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 33 ประกอบ)

27. การกระจายศัพท์ของหน่วยบรรณที่ 27 'ตา'

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยบรรณที่ 27 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยบรรณที่ 27 'ตา' ซึ่งเป็นภาษาไทยมีเพียง 1 ศัพท์ มีพืชมะม่วงบ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด โดยศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ทุกหมู่บ้านที่พูดภาษาไทย

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยบรรณ "ตา" ในภาษามลายู พบว่ามีอยู่จำนวน 2 ศัพท์ ได้แก่ มาตอ และ มาดา

ศัพท์ "มาตอ" ในที่นี้จะแทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ซึ่ง ประกอบด้วยคำศัพท์ 1 คำศัพท์ คือ มาตอ มีพืชมะม่วงบ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,390 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.87 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด ซึ่งกระจายอยู่ในพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ ในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ "มาดา" ในที่นี้จะแทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ 1 คำศัพท์ ได้แก่ มาดา มีพืชมะม่วงบ้านจำนวนทั้งสิ้น 5 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.19 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด ได้แก่ในจังหวัดสตูลที่มีหมู่บ้าน 1050, 1053, 1217, 1100 และ 1008 (โปรดดูแผนที่หมายเลข 34 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 34 ประกอบ)

28. การกระจายศัพท์ของหน่วยบรรณที่ 28 'หู'

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยบรรณที่ 28 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยบรรณที่ 28 'หู' ซึ่งเป็นภาษาไทยมีเพียง 1 ศัพท์ ได้แก่ หู

ศัพท์ "หู" ซึ่งในที่นี้จะแทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ หู, ใบหู มีพืชมะม่วงบ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด โดยศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ทุกหมู่บ้านที่พูดภาษาไทย

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยบรรณ "หู" ในภาษามลายู พบว่ามีอยู่จำนวน 4 ศัพท์ ได้แก่ ลิงอ, คาลิงอ, คีซา, กลิงอ

ศัพท์ “ถึงอ” ในที่นี้จะแทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ซึ่ง ประกอบด้วยคำศัพท์เพียง 1 คำศัพท์ คือ ถึงอ มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,221 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 45.56 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด ซึ่งกระจายอยู่ในพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ของจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “ตาสึงอ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ตาสึงอ, ตรึงอ, ตะลึงอ, คตลึงอ, คอถึงอ, คิงอ, เคอถึงอ และ คับถึงอ มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 165 หมู่บ้านคิดเป็นร้อยละ 6.16 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 0997, 1006, 1007, 1008, 1009, 1010, 1011, 1012, 1013, 1016, 1017, 1040, 1041, 1042, 1043, 1049, 1052, 1053, 1054, 1055, 1056, จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0236, 0283, 0445, 0455, 0487, 0492, 0588, 0589, 0593, 0603, 0605, 0637, 0639, 0652, 0674, 0697, จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1650, 1659, 1671, 1683, 1688, 1705, 1845, 1868, 1928, 2004, 2037, 2053, 2055, 2059, 2060, 2066, 2083, 2087, 2088, 2089, 2104, 2105, 2108, 2129, 2150, 2152, 2161, 2001, 2145, 2153, 1687, จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1264, 1270, 1286, 1289, 1304, 1305, 1327, 1348, 1409, 1419, 1436, 1460, 1463, 1472, 1478, 1481, 1506, 1514, 1520, 1534, 1546, 1563, 1292, 1329, 1514, 1300, 1272, และจังหวัดนราธิวาส ซึ่งเป็นบริเวณที่มีพหูศัพท์ “ตาสึงอ” หนาแน่นมากที่สุดโดยมีพหูที่หมู่บ้าน 2205, 2228, 2229, 2231, 2234, 2240, 2242, 2272, 2273, 2280, 2282, 2286, 2292, 2302, 2303, 2304, 2305, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2358, 2359, 2383, 2384, 2399, 2436, 2437, 2474, 2476, 2479, 2487, 2489, 2506, 2508, 2523, 2525, 2530, 2531, 2532, 2533, 2535, 2542, 2554, 2557, 2563, 2565, 2489, 2598, 2660, 2661, 2666, 2674, 2688, 2715, 2717, 2718, 2385, 2499, 2595, 2543, 2470, 2482, 2490 ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้แสดงแนวแบ่งเขตย่อยของภาษาไว้อัฒเจนแล้วหมายเลข 35

ศัพท์ “ตีส้า” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ ตีส้า, ตลึงา, ตาสึงัน ซึ่งมีพหูในหมู่บ้านจำนวน 4 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.15 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1050, 1055, 1100 และ 1008

ศัพท์ “กลึงอ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์ กลึงอ, ติกกลึงอ, กือกลึงอ มีพหูในหมู่บ้านจำนวน 5 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.19 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด ได้แก่จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1687 จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0455 บ้าน ป่าเส ตำบลกลึงชัน อำเภอจะนะ และ จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2523, 2437 และ 2506 (โปรดดูแผนที่หมายเลข 35 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 35 ประกอบ)

29. การกระจายศัพท์ของหน่วยอรรถที่ 29 'ผม'

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยอรรถที่ 29 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถที่ 29 'ผม' ซึ่งเป็นภาษาไทยมีเพียง 1 ศัพท์ คือ ผม

ศัพท์ "ผม" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ผม เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด โดยศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ทุกหมู่บ้านที่พูดภาษาไทย

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถ 'ผม' ในภาษามลายู พบว่ามีอยู่จำนวน 3 ศัพท์ได้แก่ ราโมะ ราโมค และ ลิตอ

ศัพท์ "ราโมะ" ซึ่งในที่นี้จะแทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ซึ่ง ประกอบด้วยคำศัพท์ ราโมะ, มาโมะ, รามโมะ, ราโมะ, อาโมะ, โมะ, โมะ มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,383 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.60 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด ซึ่งกระจายอยู่ในพื้นที่เป้าหมาย โดยส่วนใหญ่ที่พูดภาษามลายูใน จังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ "ราโมค" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ราโมค, ราโมค, ราปัด, ราโมค, ราโมค, รัมโมค, ราโมท มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 11 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.41 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด ได้แก่จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 997, 1012, 1013, 1041, 1049, 1053, 1054, 1055, 1100, 1008 และ 1054

ศัพท์ "ลิตอ" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ ลิตอ เพียง 1 คำศัพท์ซึ่งมีพหูในหมู่บ้านเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.41 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่ที่จังหวัดนราธิวาส คือ ที่หมู่บ้าน 2206 บ้านกาเสาอะ คำบลล้าฎุ อำเภอมือเือง (โปรดดูแผนที่หมายเลข 36 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 36 ประกอบ)

30. การกระจายศัพท์ของหน่วยอรรถที่ 30 'เล็บ'

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยอรรถที่ 30 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถที่ 30 'เล็บ' ซึ่งเป็นภาษาไทยมีเพียง 1 ศัพท์ คือ เล็บ

ศัพท์ "เล็บ" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ เล็บ, แล็บ, แหเล็บ ซึ่ง มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ทุกหมู่บ้านที่พูดภาษาไทย

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถ "เล็บ" ในภาษามลายู มีจำนวนเพียง 1 คำศัพท์ คือ ฎุฎ

ศัพท์ “กู” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์เดี่ยว คือ กู ซึ่งมีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,395 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 52.05 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถาม กลับคืนมา โดยจะกระจายอยู่ในพื้นที่เป้าหมาย โดยส่วนใหญ่ที่พูดภาษามลายู ในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส (โปรดดูแผนที่หมายเลข 37 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 37 ประกอบ)

81. การกระจายศัพท์ของหน่วยย่อยที่ 31 ‘ฟั่น’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยย่อยที่ 31 และเมื่อนำข้อมูล มาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยย่อยที่ 31 ‘ฟั่น’ ซึ่งเป็นภาษาไทยมีเพียง 1 ศัพท์ คือ ฟั่น

ศัพท์ “ฟั่น” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ฟั่น เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถาม กลับคืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ทุกหมู่บ้านที่พูดภาษาไทย

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยย่อย “ฟั่น” ในภาษามลายู มีจำนวนเพียง 1 คำศัพท์ คือ กีกิ

ศัพท์ “กีกิ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ กีกิ, จิจิ, ริจิ ซึ่งมีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,395 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 52.05 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถาม กลับคืนมา โดยจะกระจายอยู่ในพื้นที่เป้าหมายโดยเฉพาะในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส (โปรดดูแผนที่หมายเลข 38 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 38 ประกอบ)

82. การกระจายศัพท์ของหน่วยย่อยที่ 32 ‘ลั่น’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยย่อยที่ 32 และเมื่อนำข้อมูล มาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยย่อยที่ 32 ‘ลั่น’ ซึ่งเป็นภาษาไทยมีเพียง 1 ศัพท์ คือ ลั่น

ศัพท์ “ลั่น” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ลั่น, ลั่น, ลั่น มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถาม กลับคืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ทุกหมู่บ้านที่พูดภาษาไทย

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยย่อย ‘ลั่น’ ในภาษามลายู มีจำนวน 2 คำศัพท์ คือ ลีเคาะห์ และ ลีเค๊ะ

ศัพท์ “ลีเคาะห์” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ “ลีเคาะห์” เพียงคำเดียวซึ่งมีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,392 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.94 ของหมู่บ้านที่

ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา โดยจะกระจายอยู่ในพื้นที่เป้าหมายโดยเฉพาะในจังหวัด สงขลา ปัตตานี ยะลา นราธิวาส และ สตูล

ศัพท์ “ลี้ค๊ะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ลี้ค๊ะ, ลี้คะห์ ซึ่งมีพหูในหมู่บ้านจำนวน 3 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.11 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1050, 1100 และ 1008 (โปรดดูแผนที่หมายเลข 39 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 39 ประกอบ)

33. การกระจายศัพท์ของหน่วยย่อยที่ 33 ‘แก้ม’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยย่อยที่ 33 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยย่อยที่ 33 ‘แก้ม’ ซึ่งเป็นภาษาไทยมีเพียง 1 ศัพท์ คือ แก้ม

ศัพท์ “แก้ม” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ แก้ม, แก้ม มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ทุกหมู่บ้านที่พูดภาษาไทย

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยย่อย “แก้ม” ในภาษามลายู มีจำนวน 2 คำศัพท์ คือ ปีปี และ แก็ง

ศัพท์ “ปี้ปี” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปี้ปี เพียงคำเดียว ซึ่งมีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,393 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.98 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา โดยกระจายอยู่ในพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ที่พูดภาษามลายูในทุกทั้งจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “แก็ง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ แก็ง, แก้ง ซึ่งมีพหูในหมู่บ้านจำนวน 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่ จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2193 และ 2233 (โปรดดูแผนที่หมายเลข 40 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 40 ประกอบ)

34. การกระจายศัพท์ของหน่วยย่อยที่ 34 ‘คาง’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยย่อยที่ 34 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยย่อยที่ 34 ‘คาง’ ซึ่งเป็นภาษาไทยมีเพียง 1 ศัพท์ คือ คาง

ศัพท์ “กาง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ กาง เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ทุกหมู่บ้านที่พูดภาษาไทย

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยยรรย “กาง” ในภาษามลายู มีจำนวน 4 คำศัพท์ คือ ศัพท์ คาญ, เกร็ง, ถุง, รูโตะ

ศัพท์ “คาญ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ คาญ เพียงคำเดียว ซึ่งมีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,390 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.87 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา โดยจะกระจายอยู่ในพื้นที่เป้าหมายโดยเฉพาะในจังหวัด สงขลา ปัตตานี ยะลา นราธิวาส และ สตูล

ศัพท์ “เกร็ง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ เกร็ง, แก้ง ซึ่งมีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 3 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.11 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่ จังหวัดสงขลา ที่หมู่บ้าน 0672, 0673 และ 2383

ศัพท์ “ถุง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์เพียง 1 คำศัพท์ คือ ถุง ซึ่งมีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่จังหวัดนราธิวาส คือ 2228 บ้านกาแนะ ตำบลกะลุวอ อำเภอเมือง

ศัพท์ “รูโตะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์ รูโตะ เพียงคำเดียว ซึ่งมีพหูพจน์เพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ในจังหวัดสตูล คือ 1100 บ้านเกาะนุโหล่น ต.ปากน้ำ อำเภอละงู (โปรดดูแผนที่หมายเลข 41 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 41 ประกอบ)

85. การกระจายศัพท์ของหน่วยยรรยที่ 85 ‘บ่า, ไหล’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยยรรยที่ 35 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยยรรยที่ 35 ‘บ่า, ไหล’ ซึ่งเป็นภาษาไทยมี 3 คำศัพท์ ได้แก่ บ่า, หัวบับ และ ไหล

ศัพท์ “บ่า” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ บ่า, บา, หัวบ่า, หัวบา มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,282 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.84 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ทุกหมู่บ้านที่พูดภาษาไทย

ศัพท์ “ หัวบับ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 ประกอบด้วยคำศัพท์ หัวบับเพียงคำเดียว ซึ่งมีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวน 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่ในจังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0970 และ 0973

ศัพท์ “ไหล” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T3 ประกอบด้วยคำศัพท์ ไหล เพียงคำเดียว และมีพหูในหมู่บ้าน เพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา คือ ในจังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1046 บ้านคันทรงกลิง ตำบลเกาะสาหร่าย อำเภอเมือง

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถ “ป่า, ไหล” ในภาษามลายู มีจำนวน 2 ศัพท์ คือ บาสุ และ เบา

ศัพท์ “บาสุ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ บาสุ เพียงคำเดียว ซึ่งมีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,392 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.94 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา โดยจะกระจายอยู่ในพื้นที่เป้าหมายโดยเฉพาะในจังหวัด สงขลา ปัตตานี ยะลา นราธิวาส และ สตูล

ศัพท์ “เบา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ เบา เพียงคำเดียว ซึ่งมีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 3 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.11 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา โดยจะกระจายอยู่ในพื้นที่เป้าหมายโดยเฉพาะในจังหวัดสตูล ได้แก่หมู่บ้าน 1035, 1041 และ 1043 (โปรดดูแผนที่หมายเลข 42 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 42 ประกอบ)

36. การกระจายศัพท์ของหน่วยอรรถที่ 36 ‘นม (อ้วยะ)’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยอรรถที่ 36 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถที่ 36 ‘นม (อ้วยะ)’ ซึ่งเป็นภาษาไทยมี 2 คำศัพท์ ได้แก่ นม, นุ่ม

ศัพท์ “นม” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ นม เพียงคำเดียว ซึ่งมีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,266 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.24 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา โดยจะกระจายอยู่บริเวณพื้นที่เป้าหมายโดยเฉพาะจังหวัดสงขลา ปัตตานี ยะลา นราธิวาส และ สตูล

ศัพท์ “นุ่ม” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 ประกอบด้วยคำศัพท์ นุ่ม เพียงคำเดียว ซึ่งมีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 19 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.71 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่ในจังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0207, 0276, 0278, 0461, 0496, 0808, 0583, 0135, 0136, 0752 จังหวัดปัตตานี 1953, จังหวัดนราธิวาส 2217, 2507, 2569, 2570, 2706, 2513, 2547, 2575

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถ “นม (อ้วยะ)” ในภาษามลายู มีจำนวน 4 ศัพท์ คือ ศัพท์ กอแปะ, แตะ, ชูชู และ คาคา

ศัพท์ “กอบแปะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ กอบแปะ , เกาะแปะ, กอบแป๊ะ ซึ่งมีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,360 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 50.75 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา โดยจะกระจายอยู่ในพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ที่มีพหูภาษามลายูในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “แตะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ แตะ, แตะห์, แต๊ะ, แตะแตะ ซึ่งมีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 17 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.63 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่ ในจังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1004, 1006, 1007, 1008, 1009, 1036, 1037, 1040, 1041, 1042, 1043, 1049, 1052, 1053, 1054, 1055 และ 1056

ศัพท์ “ชูชู” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ ชูชู, ชูชู, ลาชูชู มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 17 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.63 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่ ในจังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 997, 1011, 1012, 1013, 1016, 1017, 1041, 1049, 1052, 1103, จังหวัดสงขลา 0444 และ 0449 ในจังหวัดปัตตานี 1616 จังหวัดนราธิวาส 2193, 2532, 2679 และ 2718

ศัพท์ “คาคา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์ คาคา เพียงคำเดียว ซึ่งมีพหูในหมู่บ้านจำนวน 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ในจังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1050 บ้านเกาะหลีเป๊ะ อำเภอเมือง (โปรดดูแผนที่หมายเลข 43 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 43 ประกอบ)

87. การกระจายศัพท์ของหน่วยบรรดที่ 37 ‘เท้า’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยบรรดที่ 37 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยบรรดที่ 37 ‘เท้า’ ซึ่งเป็นภาษาไทยมี 2 คำศัพท์ ได้แก่ ตีน, เท้า

ศัพท์ “ ตีน ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,283 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.87 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา โดยจะกระจายอยู่บริเวณพื้นที่เป้าหมายคือจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “ เท้า ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 ประกอบด้วยคำศัพท์ เท้า เพียงคำเดียว ซึ่งมีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่ ในจังหวัดสงขลาที่หมู่บ้านในจังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน, 0932 และ 0895

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยบรรด “เท้า” ในภาษามลายู มีจำนวน 1 ศัพท์ คือ กากี

ศัพท์ “กาฬ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ กาฬ, ตาเปาะกาฬ ซึ่งมีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,395 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 52.05 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา โดยจะกระจายอยู่ในพื้นที่เป้าหมายที่มีพหุภาษามลายูในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส (โปรดดูแผนที่หมายเลข 44 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 44 ประกอบ)

38. การกระจายศัพท์ของหน่วยย่อยที่ 38 ‘นั่ง’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยย่อยที่ 38 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยย่อยที่ 38 ‘นั่ง’ ซึ่งเป็นภาษาไทยมีเพียง 1 ศัพท์ คือ นั่ง

ศัพท์ “นั่ง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์เพียงคำเดียว มีพหูในจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยย่อย “นั่ง” ในภาษามลายู มีจำนวน 3 ศัพท์ คือ คูโละ, แยะเตะ, ยาเตะ

ศัพท์ “คูโละ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ คูโละ, คูโละ, คูคก, รูโละ, โละ มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,385 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.68 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา โดยจะกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ ในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส

ศัพท์ “แยะเตะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ แยะเตะ, เนเตะ, แงเตะ เพียงคำเดียว ซึ่งมีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 6 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.22 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่ จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน, 0639, 0642 และ 0675 จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1270, 1286 และ 1500

ศัพท์ “ยาเตะ” ในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ ยาเตะ, ญาเตะ, อยาเตะภาษามลายู มีพหูในหมู่บ้านจำนวน 4 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.15 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่ จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0492, 0672, 0673, 0623 (โปรดดูแผนที่หมายเลข 45 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 45 ประกอบ)

39. การกระจายศัพท์ของหน่วยย่อยที่ 39 ‘นอน’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยย่อยที่ 39 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยย่อยที่ 39 ‘นอน’ ซึ่งเป็นภาษาไทยมีเพียง 1 ศัพท์ คือ นอน

ศัพท์ “นอน” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์เพียงคำเดียว มีพุดในจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา โดยจะกระจายกันพุดในบริเวณพื้นที่เป้าหมายในทุกหมู่บ้านที่มีพุดภาษาไทย

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยบรรด “นอน” ในภาษามลายู มีจำนวน 4 ศัพท์ คือ ตีโค, ตีเคะ, ตีคัว และ แนนอ

ศัพท์ “ตีโค” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ตีโค, ตีโคร, ตีโน๊ะ มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,382 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.57 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา โดยจะกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ ที่มีพุดภาษามลายูในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส

ศัพท์ “ตีเคะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ตีเคะ, ตีคอก ซึ่ง มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 8 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.30 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่ จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน, 997, 1040, 1041, 1042, 1049, 1054, 1100 และ 1054

ศัพท์ “ตีคัว” ในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ ตีคัว เพียงคำเดียว มีพุดในหมู่บ้านจำนวนเพียง 3 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.11 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1006, 1011 และ 1008

ศัพท์ “แนนอ” ในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์ แนนอ เพียงคำเดียว มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1009 และ 1043 (โปรดดูแผนที่หมายเลข 46 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 46 ประกอบ)

40. การกระจายศัพท์ของหน่วยบรรดที่ 40 ‘ยีน’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยบรรดที่ 40 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยบรรดที่ 40 ‘ยีน’ ซึ่งเป็นภาษาไทยมีเพียง 1 ศัพท์ คือ ยีน

ศัพท์ “ยีน” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์เพียงคำเดียว มีพุดในจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยบรรด “ยีน” ในภาษามลายู มีจำนวน 3 ศัพท์ คือ คีรี, บาโง, จาแง

ศัพท์ “คีรี” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ คีรี, บคีรี, บือคีรี, บัรคีรี, เบอร์กีรี, คีทรี, คีนิ, คีทนิ มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,387 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.75 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา โดยจะกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ที่มีพุดภาษามลายู

ศัพท์ “ บาโง ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ บาโง, บารุง, บา
งุน, บาญ ซึ่งมีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 7 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.26 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบ
สอบถามกลับคืนมา ได้แก่ในจังหวัด ปัตตานีที่หมู่บ้าน, 1588, 1685 จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน
2208, 2233, 2237, 2566 และ 2595

ศัพท์ “ จาแง ” ในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ จาแง เพียงคำเดียว มี
พหูพจน์ในหมู่บ้านเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา
ได้แก่ จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2526 (โปรดดูแผนที่หมายเลข 47 ในรายงานการวิจัยฉบับ
สมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 47 ประกอบ)

41. การกระจายศัพท์ของหน่วยย่อยที่ 41 ‘ตะโกน’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยย่อยที่ 41 และเมื่อนำข้อมูล
มาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยย่อยที่ 41 ‘ตะโกน’
ซึ่งเป็นภาษาไทยมี 9 ศัพท์ คือ กู, เรียก, ไว้, ตะโกน, โกรย, แหว่ว, ตะหวาด, ปิป, วาน

ศัพท์ “ กู ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ กู (ไก้) เพียงคำเดียว มี
พหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,217 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 45.41 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถาม
กลับคืนมา โดยกระจายอยู่ในพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ที่มีพหูพจน์ภาษาไทย

ศัพท์ “ เรียก ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 ประกอบด้วยคำศัพท์ เรียก, เขียก, เรียก
เสียงดัง ซึ่งมีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 17 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.63 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบ
สอบถามกลับคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูล 0996, 1064, 1186, จังหวัดสงขลาหมู่บ้าน 0143, 0414,
0415, 0816, 0946, 0947, 520, 226, 241, 318, จังหวัดนราธิวาส 2507, 2577, 2513 และ 2547

ศัพท์ “ ไว้ ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T3 ประกอบด้วยคำศัพท์ ไว้, ไส้, ไห้, โห,
โหว, ไส, ฐ ซึ่งมีพหูพจน์ในหมู่บ้านทั้งสิ้น 11 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.41 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบ
สอบถามกลับคืนมา ได้แก่จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1072, 1074, 1077, 1082, 1055, 1215, จังหวัด
สงขลาที่หมู่บ้าน 0703 จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 2102 จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1338, และจังหวัด
นราธิวาสที่หมู่บ้าน 2217 และ 2200

ศัพท์ “ ตะโกน ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T4 ประกอบด้วยคำศัพท์ ตะโกน, โคน มีพหู
พจน์ในหมู่บ้านทั้งสิ้น 19 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.71 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา
ได้แก่จังหวัดสตูล 1051, จังหวัดสงขลา 0945, 0949, 886, จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1807, 1912,
1947, จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1277, 1324, 1339, 1341, 1342, 1260, จังหวัดนราธิวาสที่ หมู่บ้าน
2519, 2547, 2561, 2983, 2706 และ 2227

ศัพท์ “ไกรย” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T5 ประกอบด้วยคำศัพท์ ไกรย, กือโล้ย, กือโลย, ไกรย, กาโล้ย, กาโฮล้ย, กะโฮล้ย, กือโฮล้ย, โกลย มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 14 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.52 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่ จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1941, จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2426, 2427, 2428, 2429, 2514, 2521, 2567, 2568, 2569, 2570, 2573, 2706 และ 2575

ศัพท์ “แห่ว” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T6 ประกอบด้วยคำศัพท์ แห่ว, เวล มีพหูในหมู่บ้านจำนวนเพียง 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่ จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2558 และ 2512

ศัพท์ “ตะหวาด” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T7 ประกอบด้วยคำศัพท์ ตะหวาด เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวน 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่ จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1973 และ 1974

คำศัพท์ “ปีป” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T8 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปีป เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวน 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูล ที่หมู่บ้าน 1025, และจังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0496

ศัพท์ “วาน” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T9 ประกอบด้วยคำศัพท์ วาน เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา คือ จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0251

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยยรรย ‘ตะโกน’ ในภาษามลายู มีจำนวน 11 ศัพท์ ได้แก่ นาสง, ดัมเป๊ะ, ดัมเป, ลาสาง, ปาแง, ตูระห์, ไกรย, นูจา, ลูเวะ, คือหวาด, มันยเรก

ศัพท์ “นาสง” ซึ่งในที่นี้ด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ นาสง, มือนาสง, ลาสง, นาสอง, ลาส่ง, ลาโฮง, ลาส่อง, ลาสัง, ปือนาโรง มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,348 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 50.30 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ซึ่งจะกระจายอยู่ในพื้นที่เป้าหมายโดยส่วนใหญ่ที่มีพหูภาษามลายูในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “ดัมเป๊ะ” ซึ่งในที่นี้ด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ดัมเป๊ะ, ดัมเป็ค, ดิมเป็ค, ดิมเป๊ะ, ดิมเปะ, ท่าเป๊ะ, คือเป็ค, ดัมเปก, ดัมเปะ, ต่าเป็ค, ต่าเปะ, ดิมเป็ค, ดิมเป็ค, ตับเปะ, ตับเป็ค, เคอเป๊ะ ซึ่งมีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 17 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.63 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1009, 1011, 1012, 1013, 1014, 1016, 1017, 1035, 1037, 1041, 1043, 1053, 1055, 1056, 1055/3 1054 และ 1052

ศัพท์ “ดัมเป” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ ดัมเป, ดัมเปร, ดัมเปร ซึ่งมีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 4 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.15 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่จังหวัด สตูล ที่หมู่บ้าน 997, 1036 , 1037 และ 1053

ศัพท์ “ลาซาง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์ ราซาก, ลาซาก, ลาซาง มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 3 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.11 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับมา ในจังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1006, 1042 และ จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 2108

ศัพท์ “ปาเง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M5 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปาแฆ, ปาเง, ปาเง, บาเง, ปาเง มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 9 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.34 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับมา ในจังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1010, 1040, 1008 จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0449, 672, 673 และ จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2208, 2214 และ 2675

ศัพท์ “สุระห์” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M6 ประกอบด้วยคำศัพท์ สุระห์, สุระ, สุระ, คีระ, จรีเกาะห์ มีพหูในหมู่บ้านจำนวน 4 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.15 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับมา ในจังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2233, 2487, และจังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1050 และ 1100

ศัพท์ “โกร๋” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M7 ประกอบด้วยคำศัพท์ โกร๋, กือโล๋ มีพหูในหมู่บ้านจำนวน 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1049, และ จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2203 บ้านโคกโก ตำบลถ้ำ อำเภอมือ

ศัพท์ “บุจา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M8 ประกอบด้วยคำศัพท์ บุจา, บุจา มีพหูในหมู่บ้านจำนวน 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับมา ได้แก่ จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1409, และจังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0449 บ้านคกเค็ด ตำบลบ้านนา อำเภอยะนะ

ศัพท์ “ลูวะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M9 ประกอบด้วยคำศัพท์ ลูวะ, ลูวะ มีพหูในหมู่บ้านจำนวน 4 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.15 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับมา ได้แก่ จังหวัดปัตตานี ที่หมู่บ้าน 2150 จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1300, 1305, และ จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2688 บ้านลูโละลาเซาะ ตำบลร่มไพร อำเภอสุนทริน

ศัพท์ “คื่อหวาค” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M10 ประกอบด้วยคำศัพท์ คื่อหวาค เพียงคำเดียวซึ่งพหูในหมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับมา ได้แก่ จังหวัดนราธิวาส ที่หมู่บ้าน 2201 บ้านถ้ำ ตำบลถ้ำ อำเภอมือ

ศัพท์ “มันยเรก” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M11 ประกอบด้วยคำศัพท์ มันยเรก เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับมา ได้แก่ จังหวัดสตูล ที่หมู่บ้าน 1103 บ้านท่ามาตย์ ตำบลปากน้ำ อำเภอละรุ (ไปรดุแผนที่หมายเลข 48 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 48 ประกอบ)

42. การกระจายศัพท์ของหน่วยบรรณที่ 42 'กิน'

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยบรรณที่ 42 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยบรรณที่ 42 'กิน' ซึ่งเป็นภาษาไทยมีเพียง 1 ศัพท์ คือ กิน

ศัพท์ "กิน" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ กิน เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยบรรณ "กิน" ในภาษามลายู มีจำนวน 3 ศัพท์ คือ ศัพท์ มาแก, มากัน และ มากัด

ศัพท์ "มาแก" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ มาแก เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,356 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 50.60 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา โดยจะกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมายโดยส่วนใหญ่ที่มีพหุภาษามลายูในจังหวัด สตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ "มากัน" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ มากัน, มากาน ซึ่ง มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 38 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 1.42 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่ในจังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน, 0997, 1004, 1006, 1008, 1009, 1010, 1011, 1012, 1013, 1016, 1017, 1035, 1036, 1037, 1040, 1041, 1042, 1043, 1049, 1052, 1053, 1054, 1055, 1050, 1103, 1217, 1100, 1055/3, จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0236, 0283, 0492, 0554, 0674, จังหวัดยะลา ที่หมู่บ้าน 1344, 1329, 1300 จังหวัดนราธิวาส 2525 และ 2974

ศัพท์ "มากัด" ในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ มากัด เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่ จังหวัด สตูลที่หมู่บ้าน 1050 บ้านเกาะหลิเป๊ะ อำเภอเมือง (โปรด ดูแผนที่หมายเลข 49 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 49 ประกอบ)

43. การกระจายศัพท์ของหน่วยบรรณที่ 43 'ดี'

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยบรรณที่ 43 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยบรรณที่ 43 'ดี' ซึ่งเป็นภาษาไทยมี 3 ศัพท์ ได้แก่ ดี, ทูบ และ เมียน

ศัพท์ "ดี" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ดี เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,234 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 46.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ในพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ที่มีพหุภาษา

ศัพท์ “ทุบ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ทุบ, ตูบ มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 37 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 1.38 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1032, 1064, 1208, 1109, 1196, จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0088, 0113, 0177, 0297, 0317, 0563, 0597, 0694, 0772, 0789, 0790, 0791, 0792, 0793, 0808, 0853, 0931, 0933, 0939, 0944, 0947, 0966, 0971, 0973, 520, 13, 136, จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 2028, จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1378 และจังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2514, 2567 และ 2569

ศัพท์ “เขียน” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T3 ประกอบด้วยคำศัพท์ เขียน เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 14 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.52 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาได้แก่ จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0789, 0849, 0967, 0968, 0969, 0970, 0984, 0985, 0986, 0987, 0988, 0989, 0990, และจังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1814

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยยรรย “ดี” ในภาษามลายู มีจำนวน 7 ศัพท์ คือ กาเตาะห์, ดีบัย, มอแด, มอด้ง, แด, บือดา และ ปูโก

ศัพท์ “กาเตาะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ กาเตาะห์ กาเตาะ, กาต็อก, มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,305 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 48.69 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา โดยจะกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ที่มีพหุภาษา มลายูในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “ดีบัย” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ดีบัย, ดีโบ, ดีโบ, ดีบาย, ดีมาย, ดีเบ, ดีแม ซึ่งมีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 22 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.82 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่ในจังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน, จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 0997, 1006, 1009, 1010, 1012, 1013, 1016, 1017, 1035, 1036, 1037, 1041, 1042, 1043, 1049, 1052, 1053, 1054, 1055, 1056, 1008 และ 1055/3

ศัพท์ “มอแด” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ มอแด, กอแด, วอแด, คอแด, คอแด มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 51 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.90 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0444, 0448, 0449, 0487, 0492, 0609, 0625, 0639, 0672, 0673, จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1587, 1664, 1691, 1841, 1941, 2053, 2135, 1845, จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1257, 1264/1, 1286, 1289, 1305, 1409, 1436, 1553, 1275, 1500, 1255 และจังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2237, 2240, 2304, 2532, 2562, 2563, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637 และ 2499

ศัพท์ “มอด้ง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์ มอด้ง เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่ จังหวัด สงขลาที่หมู่บ้าน 0674 บาว ตำบลทุ่งพอ อำเภอสะบ้าย้อย

ศัพท์ “แด” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M5 ประกอบด้วยคำศัพท์ แด เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 12 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.45 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1902, 1903, 1904, 1905, 1906, 1907, 1908, 2091, 2094, 1656, จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1460 และจังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2233 บ้านบางมะนาว ตำบลกะลุวอเหนือ อำเภอเมือง

ศัพท์ “บือตา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M6 ประกอบด้วยคำศัพท์ บือตา เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวน 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่ จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 2142 บ้านชะมา ตำบลน้ำคำ อำเภอทุ่งยางแดง

ศัพท์ “ปูโก” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M7 ประกอบด้วยศัพท์ ปูโก, ปูโกล มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 3 หมู่บ้าน ได้แก่จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1684, 1687 และ จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2674 บ้าน จุฬารักษ์พัฒนา 12 ตำบลสุทรีน (โปรด ดูแผนที่หมายเลข 50 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 50 ประกอบ)

4.4. การกระจายศัพท์ของหน่วยบรรดที่ 44 ‘ตบ’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยบรรดที่ 43 “ตบ” และเมื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยบรรด 44 ซึ่งเป็นภาษาไทยมีเพียง 1 ศัพท์ คือ ตบ

ศัพท์ “ตบ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ตบ, ตือบ มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมายทุกหมู่บ้านที่พูดภาษาไทย

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยบรรด ‘ตบ’ ในภาษามลายูมีจำนวน 5 ศัพท์ ได้แก่ศัพท์ ตาปา, ตัมปะ, ตาปอ, คำปา และ แด

ศัพท์ “ตาปา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ตาปา เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,374 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.27 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ในพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ที่มีพูดภาษามลายูในจังหวัดสตูล ปัตตานี ยะลา สงขลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “ตัมปะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยศัพท์ ตัมปะ, ต่าปะ, คำปาก, ตัมปิก, ตापिक มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 12 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.45 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 997, 1036, 1037, 1040, 1041, 1043, 1049, 1052, 1053, 1054, 1100 และ 1196

ศัพท์ “ตาปอ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ ตาปอ, ต่าปอ, ตัมปอ มีพหูพจน์หมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1006 และ 1017

ศัพท์ “คำปา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์ คำปา, ทัมปา, ตัมปา, คำปาร มีพหูพจน์หมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 7 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.26 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1011, 1012, 1013, 1016, 1017, 1055 และ 1008

ศัพท์ “แค” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M5 ประกอบด้วยคำศัพท์ แค เพียงคำเดียว มีพหูพจน์หมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2208 บ้านทุ่งงาย ตำบลสาธุ อำเภอเมือง (โปรดดูแผนที่หมายเลข 51 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 51 ประกอบ)

4.5. การกระจายศัพท์ของหน่วยบรรดที่ 45 ‘หั่วเราะ’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยบรรดที่ 45 และเมื่อได้นำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยบรรด 45 ‘หั่วเราะ’ ซึ่งเป็นภาษาไทยมี 3 ศัพท์ ได้แก่ หั่ว, หั่วเราะ และโลกใจ

ศัพท์ “หั่ว” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ หั่ว เพียงคำเดียว มีพหูพจน์หมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,255 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 46.83ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ที่มีพหูพจน์ภาษาไทยในทั้ง 5 จังหวัด

ศัพท์ “หั่วเราะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 ประกอบด้วยคำศัพท์ หั่วเราะ, หั่วร่อ, หั่วห่อ มีพหูพจน์หมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 29 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 1.08 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่ จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0100, 0101, 0071, 0886 จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 2044 จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1324, 1339, 1341, 1342, 1260, จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2200, 2217, 2238, 2386, 2426, 2507, 2514, 2521, 2522, 2548, 2558, 2559, 2561, 2567, 2569, 2570, 2577, 2706 และ 2547

ศัพท์ “โลกใจ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T3 ประกอบด้วยคำศัพท์ โลกใจเพียงคำเดียว มีพหูพจน์หมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่ จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0520 บ้านคูตัน ตำบลน้ำขาว

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยบรรด “หั่วเราะ” ในภาษามลายูมี 7 ศัพท์ ได้แก่ศัพท์ ชูกอ, กือล๊ะ, กือเลาะ, ซาซุม, กตาว่า, จีลา และ รืออ

ศัพท์ “ชุกอ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ชุกอ เพียงคำเดียว มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,373 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.23 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับมา โดยศัพท์ดังกล่าว จะกระจายอยู่ในพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ที่มีพุดภาษามลายูใน จังหวัด สตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “กือละ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ กือละ, กือละ, นือละ, เมอละ, กาละ, นละ มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 8 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.30 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1009, 1011, 1016, 1017, 1100, 9008, 1050 และ 0977

ศัพท์ “กือเถาะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ เกือเถาะ, จีเถาะ, เกอเถาะ, กะเถาะ มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 8 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.03 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1012, 1013, 1040, 1041, 1042, 1043, 1052 และ 1054

ศัพท์ “ชาชุม” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์ ชาชุม เพียงคำเดียว มีพุดในหมู่บ้านจำนวน 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับมา ได้แก่จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1010 บ้านกูโบ๊ะการายี ตำบลบ้านควน อำเภอเมือง

ศัพท์ “กตาวา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M5 ประกอบด้วยคำศัพท์ กตาวา, เกอตาวอ มีพุดในหมู่บ้านจำนวน 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1055 บ้านคันหยงกาโบย ตำบลปูลู อำเภอเมือง ที่หมู่บ้าน 2674 บ้านจุหาภรณ์ 12 ตำบลสุคีริน จังหวัดนราธิวาส

ศัพท์ “จีลา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M6 ประกอบด้วยคำศัพท์ จีลา เพียงคำเดียว มีพุดในหมู่บ้านจำนวนเพียง 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับมา ได้แก่จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2543 และจังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0625 บ้านกรงอิดำ ตำบลเกาะสะบ้า อำเภอเทพา

ศัพท์ “รียอ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M7 ประกอบด้วยคำศัพท์ รียอ เพียงคำเดียว มีพุดในหมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับมา ได้แก่ จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2532 บ้านตากอ ตำบลตากอ อำเภอสุไหงปาดี (โปรดดูแผนที่หมายเลข 52 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 52 ประกอบ)

4.6. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดี 46 'ร้องไห้'

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยวรรณคดี 46 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยวรรณคดี 46 'ร้องไห้' ซึ่งเป็นภาษาไทยมี 4 ศัพท์ ได้แก่ ร้อง, ร้องไห้, ร่ำ, หวีด

ศัพท์ "ร้อง" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ร้อง เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,263 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.13 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ซึ่งศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในหมู่บ้านเป้าหมายส่วนใหญ่ที่มีพหูพจน์ภาษาไทยทั้งในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ "ร้องไห้" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ร้องไห้ เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวน 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1324 และ 1341

ศัพท์ "ร่ำ" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T3 ประกอบด้วยคำศัพท์ ร่ำ, ห่ำ มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวน 3 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.11 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 521, 944, จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 0995 คือบ้านนาแค ตำบลคลองขุด อำเภอเมือง

ศัพท์ "หวีด" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T4 ประกอบด้วยคำศัพท์ หวีด, วิด, หวิด มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 17 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.63 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่จังหวัด นราธิวาสที่หมู่บ้าน 2201, 2217, 2507, 2512, 2514, 2521, 2522, 2558, 2567, 2568, 2569, 2570, 2573, 2706, 2513, 2547 และ 2575

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยวรรณคดี "ร้องไห้" ในภาษามลายู มีจำนวน 8 ศัพท์ ได้แก่ ตีเยาะ, ตีลีย๊ะ, กิเยาว์, การาเยา, กาเยห์, มานาโงห์, นามะ, มนาจิส

ศัพท์ "ตีเยาะ" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ตีเยาะ, คีอริเยาะ, คีรีเยาะ, ตะรีเยาะ, ศรียอก, เตอริเยาะ, คีรเยาะ, กือเยาะ มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,377 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.42 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด โดยศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ ที่มีพหูพจน์ภาษามลายู ทั้งในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส

ศัพท์ “ คิลียะ ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ คิลียะ, เคอริยะ มีพหูในหมู่บ้านจำนวน 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1100 และ 1008

ศัพท์ “ กิยาว ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ กิยาว, กรือเยา มีพหูในหมู่บ้านจำนวน 3 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.11 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1013, 1017 และ 1054

ศัพท์ “ การาเยา ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์ การาเยา เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวน 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1011 และ 1016

ศัพท์ “ กาเยห์ ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M5 ประกอบด้วยคำศัพท์ กาเยห์ เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่ในจังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1012

ศัพท์ “ มานาโงห์ ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M6 ประกอบด้วยคำศัพท์ มานาโงห์ เพียงคำเดียว มีพหูใน 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1036 และ 1037

ศัพท์ “ นาเงะ ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M7 ประกอบด้วยคำศัพท์ นาเงะ เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่ในจังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1050 บ้านเกาะหลิเป๊ะ ตำบลเกาะสาหร่าย อำเภอเมือง

ศัพท์ “ มนาจิต ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M8 ประกอบด้วยคำศัพท์ มนาจิต, มานาเงต, มานาจิต, นาจิต, นาจิต, นาจิห์ มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 7 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.26 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1053, 1055 จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1300, 1329, และ จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2532, 2534, 2661 (โปรดดูแผนที่หมายเลข 53 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 53 ประกอบ)

47. การกระจายศัพท์ของหน่วยบรรณที่ 47 ‘ ฟัง ’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยบรรณที่ 47 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยบรรณที่ 47 ‘ ฟัง ’ ซึ่งเป็นภาษาไทยมี 1 ศัพท์ ได้แก่ ฟัง

ศัพท์ “ฟัง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ฟัง เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ซึ่งศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ที่ เป็นหมู่บ้านที่พูดภาษาไทย

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยยรรย “ฟัง” ในภาษามลายูมีจำนวน 3 ศัพท์ ได้แก่ ค็องงา, ค็องจก, ค็องอ

ศัพท์ “ค็องงา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ค็องงา, ค็องงาร, เคอ งา, ค็องงาร์ มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,388 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.79 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด โดยศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ที่พูดภาษามลายู

ศัพท์ “ค็องจก” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ค็องจก, คงะ, ค็องจก, ค็องจะ มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 5 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.29 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 997, 1041, 1043, 1054, 1106

ศัพท์ “ค็องอ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ ค็องอ เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนเพียง 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่ในจังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1040 และ 1050 (โปรดดูแผนที่หมายเลข 54 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 54 ประกอบ)

48. การกระจายศัพท์ของหน่วยยรรยที่ 48 ‘นา’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยยรรยที่ 48 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยยรรยที่ 48 ‘นา’ ซึ่งเป็นภาษาไทยมี 3 ศัพท์ ได้แก่ นา, ทุ่ง, ท้อง

ศัพท์ “นา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ นา เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,282 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.84 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ซึ่งศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่ส่วนใหญ่ที่มีพหูภาษาไทยทั้งในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “ทุ่ง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ทุ่ง เพียงคำเดียวมีพหูในหมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0944 บ้านเนินพิชัย ตำบลท่าช้าง อำเภอบางกล่ำ

ศัพท์ “ท้อง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T3 ประกอบด้วยคำศัพท์ ท้อง เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวน 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2569 และ 2575

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถ ‘นา’ ในภาษามลายูมีจำนวน 7 ศัพท์ ได้แก่ ปิอแน, ปิอนัง, บานัง, บันคัง, บินคัง, ปาคัง, ปิอนัก

ศัพท์ “ปิอแน” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปิอแน เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,368 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด โดยศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่ส่วนใหญ่ที่มีพหุภาษามลายูในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “ปิอนัง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปิอนัง, ปิอนาง, ปิอนาง มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 14 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.52 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1007, 1008, 1009, 1010, 1011, 1040, 1041, 1043, 1049, 1053, 1100, จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0236, 0283 และ 0544

ศัพท์ “บานัง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ บานัง, บนัง มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 5 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.19 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 997, 1006, 1012, 1013 และ 1017

ศัพท์ “บันคัง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์ บันคัง เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวน 3 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.11 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1036, 1037 และ 1052

ศัพท์ “บินคัง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M5 ประกอบด้วยคำศัพท์ บินคัง, บินคัง มีพหูในหมู่บ้านจำนวน 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1055 และ 1054

ศัพท์ “ปาคัง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M6 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปาคัง, เบอคัง มีพหูในหมู่บ้านจำนวน 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่จังหวัด สตูลที่หมู่บ้าน 1008 และ 1055/3

ศัพท์ “ปิอนัก” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M7 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปิอนัก เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวน 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่ในจังหวัดสตูล ที่หมู่บ้าน 1050 บ้าน เกาะหลิเป๊ะ ตำบลเกาะสาหร่าย อำเภอเมือง (โปรดดูแผนที่หมายเลข 55 ในรายงานการวิจัยฉบับ สมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 55 ประกอบ)

การกระจายศัพท์ของหน่วยอรรถที่ 49 'คิน'

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยอรรถที่ 49 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถที่ 49 'คิน' ซึ่งเป็นภาษาไทยมีศัพท์เพียง 1 ศัพท์ ได้แก่ คิน

ศัพท์ "คิน" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ คิน เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด โดยศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมาย โดยเฉพาะในจังหวัด สงขลา ปัตตานี ยะลา นราธิวาส และ สตูล

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถ 'คิน' ในภาษามลายูมี 3 ศัพท์ ได้แก่ ศัพท์ ตานะห์, ตานะห์, บอมิง

ศัพท์ "ตานะห์" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ตานะห์, ตานะห์ มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,391 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.90 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด โดยศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ที่มีพหุภาษามลายูในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ "ตานะห์" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ตานะห์, ตานะห์ มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวน 3 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.11 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 997, 1100 และ 1008

ศัพท์ "บอมิง" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ บอมิง เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถาม

ส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1300 คือบ้านทุ่งเหียง ตำบลยุโป อำเภอเมือง (โปรดดูแผนที่หมายเลข 55 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 55 ประกอบ)

50. การกระจายศัพท์ของหน่วยอรรถที่ 50 'ภูเขา'

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยอรรถ 50 และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์ศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถที่ 50 'ภูเขา' ซึ่งเป็นภาษาไทยมี 3 ศัพท์ ได้แก่ เขา, ควน, ภูเขา

ศัพท์ "เขา" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยศัพท์ เขา เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,188 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 44.33 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่ง

คินมาทั้งหมด ซึ่งศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ที่มีพูดภาษาไทยใน จังหวัด สตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส

ศัพท์ “ควน” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 ประกอบด้วยศัพท์ ควน เพียงคำเดียว มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 93 หมู่บ้าน ได้แก่ คิดเป็นร้อยละ 3.47 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่ในจังหวัดสงขลา โดยคำ “ควน” นี้มีพูดหนาแน่นมากบริเวณอำเภอจะนะ อำเภอสะบ้าย้อย อำเภอนาทวี อำเภอเทพา บางส่วนของอำเภอเมือง และระหว่างอำเภอบางกล่ำและอำเภอหาดใหญ่ ซึ่งได้แสดงเส้นแนวแบ่งเขตย่อยของภาษาไว้ในแผนที่หมายเลข 50 แล้ว หมู่บ้านดังกล่าวนี้ได้แก่ หมู่บ้าน 0002, 0003, 0009, 0017, 0019, 0089, 0207, 0255, 0262, 0276, 0278, 0279, 0282, 0293, 0454, 0460, 0461, 0464, 0469, 0485, 0488, 0489, 0493, 0495, 0496, 0497, 0498, 0499, 0502, 0507, 0508, 0510, 0513, 0517, 0518, 0532, 0542, 0545, 0553, 0558, 0563, 0566, 567, 0571, 0573 , 0574, 0578, 0585, 0609, 0612, 0619, 0624, 0629, 0633, 0634, 0647, 0689, 0694, 0874, 0896, 0898, 0899, 0901, 0903, 0904, 0908, 0911, 0912, 0914, 0916, 0917, 0920, 0921, 0922, 0923, 0931, 0937, 0938, 0940, 0941, 0942, 0943, 0948, 0550, 0214, 0520, 0130, 0136, 0251, 0598, จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1841, และจังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2386, 2415

ศัพท์ “ภูเขา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T3 ประกอบด้วยคำศัพท์ ภูเขา เพียงคำเดียว มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 4 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.15 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0886, และในจังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1324, 1342 และ 1260

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถ “ภูเขา” ในภาษามลายูมีจำนวน 3 ศัพท์ ได้แก่ บูกะ, บูกัต, บูนง

ศัพท์ “บูกะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ บูกะ, บูกะ มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,386 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.72 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด โดยศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่บริเวณส่วนใหญ่ที่มีพูดภาษามลายูในจังหวัด สงขลา สตูล ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “บูกัต” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ บูกัต, บูกัต, บูกัต, บูกัต มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 8 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.30 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 0997, 1036, 1037, 1049, 1054, 1055, 1008, 1053

ศัพท์ “กูง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ กูง เพียงคำเดียว มี พุคในหมู่บ้านจำนวน 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1329 บ้านนาข่อย ตำบลยะรม อำเภอเบตง (โปรดดูแผนที่ หมายเลข 57 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ ตอนที่ 2 หน้า 57 ประกอบ)

51. การกระจายศัพท์ของหน่วยย่อยที่ 51 ‘คลอง’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยย่อยที่ 51 และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์ศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยย่อยที่ 5 ‘คลอง’ ซึ่งเป็นภาษาไทยมี 2 ศัพท์ ได้แก่ คลอง, เตระ

ศัพท์ “คลอง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยศัพท์ คลอง เพียงคำเดียว มี พุคในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,284 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.91 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ซึ่งศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ที่พูดภาษาไทย ในจังหวัด สงขลา ปัตตานี ยะลา นราธิวาส และ สตูล

ศัพท์ “ตระ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 ประกอบด้วยศัพท์ ควน เพียงคำเดียว มี พุคในหมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2415 บ้านสาบอน ตำบลกาหลง อำเภอศรีสาคร

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยย่อย ‘คลอง’ ในภาษามลายูมีจำนวน 9 ศัพท์ ได้แก่ ซุงา, ซูไย, ซูแง, จาระ, ปาเราะ, ปาเราะ, ฤโบะ, ฤแบ, กือลอง

ศัพท์ “ซุงา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ซุงา เพียงคำเดียว มี พุคในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,328 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 49.55 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด โดยศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่บริเวณพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ที่มีพูดภาษามลายู ในจังหวัด สงขลา ปัตตานี ยะลา นราธิวาส และ สตูล

ศัพท์ “ซูไย” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ซูไย, สัจัย, ซุจัย, ซุงาย, ซุจัน, ซูไจ,, ซูโง มี พุคในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 21 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.78 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 0997, 1004, 1008, 1010, 1011, 1012, 1013, 1016, 1017, 1036, 1037, 1040, 1041, 1049, 1050, 1052, 1053, 1054, 1055, 1100 และ 1217

ศัพท์ “ซูแง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ ซูแง เพียงคำเดียว มี พุคในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 3 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.11 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่ง

กินมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1042, 1043, สงขลาที่หมู่บ้าน 0674 บ้าน บาว ตำบลทุ่งพอ อำเภอสะบ้าย้อย

ศัพท์ “จาเราะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์ จาเราะ, จาเราะห์, จาเราะห์, จาเราะ, จาเราะ, จาเราะ มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้นจำนวน 37 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 1.16 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่จังหวัด สงขลาที่หมู่บ้าน 0639, 0683, 0697, จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1810, 1813, 1822, 2138, 1857, 2001 จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1264, 1270, 1312, 1432, 1448, 1504, 1505, 1508, 1531, 1561, 1275, 1292, 1329, 1493, 1500, 1300, 1273, 1293, 1314, 1255, จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2205, 2208, 2281, 2310, 2557, 2274, 2398, 2284

ศัพท์ “ปาเราะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M5 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปาเราะ เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 7 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.26 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัด ปัตตานีที่หมู่บ้าน 1857, 2142, 2150, และจังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2237, 2250, 2253, 2482

ศัพท์ “ปาเราะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M6 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปาเราะ เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวน 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1855 และ จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1491 บ้านจงลาซิด ตำบลโกตาบารู อำเภอรามัน

ศัพท์ “กูโบะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M7 ประกอบด้วยคำศัพท์ กูโบะ เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวน 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่จังหวัด ยะลา ที่หมู่บ้าน 1485 บ้านบาตะตีง ตำบลกอดือกระ อำเภอรามัน

ศัพท์ “กูแบ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M8 ประกอบด้วยคำศัพท์ กูแบ เพียงคำเดียว มีพหูใน 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0625 บ้านกรงอิดำ ตำบลเกาะสะบ้า อำเภอเทพา ศัพท์ “กือลอง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M9 ประกอบด้วยคำศัพท์ กือลอง เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดสงขลาที่ หมู่บ้าน 0492 บ้านหัวคินใต้ ตำบลป่าชิงอำเภอจะนะ (โปรดดูแผนที่หมายเลข 58 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 58 ประกอบ)

52.การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดี 52 'คันไม้'

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยวรรณคดี 52 และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์ศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยวรรณคดี 52 'คันไม้' ที่เป็นภาษาไทยมีเพียง 1 ศัพท์ ได้แก่ คันไม้

ศัพท์ "คันไม้" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ คันไม้, ไม้, คอนม้าย, คนไม้ มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ซึ่งศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ที่มีพูดภาษาไทยในจังหวัด สงขลา ปัตตานี ยะลา นราธิวาส และ สตูล

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยวรรณคดี 'คันไม้' ในภาษามลายูมีจำนวน 7 ศัพท์ ได้แก่ ปาฮังกาย, ปอฮังกาย, ปอเกาะกาย, โบฮอนกาย, ปอกอ, ปอกะ, ปุฮคากาย

ศัพท์ "ปาฮังกาย" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปาฮังกาย เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,354 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 50.52 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด โดยศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่บริเวณพื้นที่เป้าหมายโดยเฉพาะจังหวัด สงขลา ปัตตานี ยะลา นราธิวาส และ สตูล

ศัพท์ "ปอฮังกาย" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปอฮังกาย เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 11 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.41 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1687, จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2234, 2240, 2508, 2554, 2562, 2563, 2564, 2589, 2556 และ 2595

ศัพท์ "ปอเกาะกาย" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปอเกาะกาย, เปอเกาะกาย, ปอกะกาย มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 21 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.78 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 0997, 1004, 1007, 1009, 1010, 1011, 1012, 1013, 1016, 1017, 1036, 1037, 1040, 1049, 1052, 1053, 1054, 1100, 1008, 1055/3, จังหวัดนราธิวาส เช่นที่หมู่บ้าน 2525, 1054, 1052 และ 1010

ศัพท์ "โบฮอนกาย" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์ โบฮอนกาย เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวน 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่จังหวัดสตูล ที่หมู่บ้าน 1055 บ้านคันหยงกาโบย ตำบลญู อำเภอมือ

ศัพท์ “ปอกอ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M5 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปอกอ, ปอกาะ มี พุคในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 3 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.11 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืน มาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัด สตูล ที่หมู่บ้าน 1006, 1041 และ 1043

ศัพท์ “ปอกะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M6 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปอกะ เพียงคำ เดียว มี พุคในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 4 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.15 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้ จังหวัดสตูล ที่หมู่บ้าน 1052, 1054, 1055 และ 1056

ศัพท์ “ปูลกาญ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M7 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปูลกาญ เพียงคำเดียว มี พุคในหมู่บ้านจำนวน 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัด สตูล ที่หมู่บ้าน 1008 บ้านควน ตำบลบ้านควน อำเภอเมือง

53. การกระจายศัพท์ของหน่วยอรรถที่ 53 ‘คอกไม้’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยอรรถที่ 53 และนำข้อมูลมา วิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์ศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถที่ 53 ‘คอกไม้’ ที่เป็น ภาษาไทยมี เพียง 1 ศัพท์ ได้แก่ คอกไม้

ศัพท์ “คอกไม้” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ คอกไม้, คอก ม้าย,คอกหม้าย มี พุคในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ ตอบแบบสอบถามคืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมายทุกหมู่บ้านที่มี พุค ภาษาไทยในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถ ‘คอกไม้’ ในภาษามลายูมีจำนวน 2 ศัพท์ ได้แก่ บุงอ, บุงา

ศัพท์ “บุงอ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ บุงอ, บุงอกาญ มี พุคในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,391 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.90 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถาม คืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่บริเวณพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ ที่พูดภาษามลายูในจังหวัด สตูล ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “บุงา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ บุงา, บุงา, มี พุค ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 4 หมู่บ้าน บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.15 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืน มา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 0997, 1050, 1100 และ 1008 (โปรดดูแผนที่หมายเลข 60 ในราย งานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 60 ประกอบ)

54. การกระจายศัพท์ของหน่วยอรรถที่ 54 'น้ำ'

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยอรรถที่ 54 และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์ศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถที่ 54 'น้ำ' ที่เป็นภาษาไทยมี เพียง 1 ศัพท์ ได้แก่ น้ำ

ศัพท์ "น้ำ" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ น้ำ, นาม, น้าม มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมายทุกหมู่บ้านที่พูดภาษาไทย ทั้งในจังหวัดสงขลา ปัตตานี ยะลา นราธิวาส และ สตูล

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถ 'น้ำ' ในภาษามลายูมีจำนวน 7 ศัพท์ ได้แก่ อาย, อายะ, อาเย็บ, อาเยร์, อาเยะ, อาเยะ, อายู

ศัพท์ " आय " ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ आय, ओ, अब्, ओय्, ओय, ओहि, आयिर, आयर्, ओर्, ओअब् มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,336 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 49.85 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา

ศัพท์ " आयะ " ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ आयะ, आय๊ะ, आय่าะ, आयาก, आयาค, आय๊ะ, आयัก, อาنية มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 14 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.52 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ ในจังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 0997, 1004, 1006 1010, 1035, 1041, 1042, 1043, 1052, 1054, 1055, 1056, 1100 และ 1055/3

ศัพท์ " อาเย็บ " ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ อาเย็บ, อาयर, อาयर, มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 11 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.41 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูลเท่านั้นที่หมู่บ้าน 1009, 1011, 1012, 1013, 1017, 1036, 1037, 1040, 1008, 1053 และ 1041

ศัพท์ " อาเยร์ " ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์ อาเยร์, อาเย, อาเยร, อาเอ, เอ, อาเร, อาเอ, อาแง, อาเอ, อาเยร์ มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 23 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.86 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูล ที่หมู่บ้าน 1016, 1050, 1055, จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0445, 0492, 0588, 609, 669, 625, จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1409, 1344, 1272 จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1597, 1598, 1820, 1841, 1845, 1857, และ จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2234, 2240, 2589, 2660 และ 2719

ศัพท์ " อาเยะ " ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M5 ประกอบด้วยคำศัพท์ อาเยะ, อาเยะ, อาเยะ, อาเยะ, อาเยะ, อาเยะ, อาเยะ, มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 8 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.30 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0448, 0683, 0236, 0639, 0623 และจังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2688, 2284 และ 0490

ศัพท์ “อาเยะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M6 ประกอบด้วยคำศัพท์ อาเยะ, อาแยร์, มีพูดในหมู่บ้านจำนวน 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดยะลา ที่หมู่บ้าน 1520 คือบ้านซาไก ตำบลบ้านแหร์ อำเภอธารโต และจังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1684 คือบ้านกูนิง ตำบลประจัน อำเภอยะรัง

ศัพท์ “อาบู” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M7 ประกอบด้วยคำศัพท์ อาบู เพียงคำเดียว มีพูดในหมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.15 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1049 คือบ้านตะโล๊ะน้ำ ตำบลเกาะสาหร่าย อำเภอเมือง (โปรดดูแผนที่หมายเลข 61 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 61 ประกอบ)

55. การกระจายศัพท์ของหน่วยอรรถที่ 55 ‘ลม’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยอรรถที่ 55 และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์ศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถที่ 55 ‘ลม’ ที่เป็นภาษาไทย มีเพียง 1 ศัพท์ ได้แก่ ลม

ศัพท์ “ลม” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ลม เพียงคำเดียว มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมายทุกหมู่บ้านที่มีพูดภาษาไทย ในจังหวัด สงขลา ปัตตานี ยะลา นราธิวาส และ สตูล

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถ ‘ลม’ ในภาษามลายูมีจำนวน 2 ศัพท์ ได้แก่ อาจิง, อาจิน

ศัพท์ “อาจิง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ อาจิง, เพียงคำเดียว มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,376 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.34 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่บริเวณพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ในจังหวัด สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “อาจิน” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ อาจิน, อายัน, อาเจ็น มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 19 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.71 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 0997, 1012, 1013, 1016, 1017, 1040, 1041, 1036, 1037, 1043, 1049, 1050, 1053, 1055, 1100, 1054, 1217 และจังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2525 และ 2542 (โปรดดูแผนที่หมายเลข 62 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 62 ประกอบ)

56. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดี 56 'ฝน'

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยวรรณคดี 56 และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์ศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยวรรณคดี 56 'ฝน' ที่เป็นภาษาไทย มี เพียง 1 ศัพท์ ได้แก่ ฝน

ศัพท์ "ฝน" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ฝน, ขน, น้ำฝน, ฝนตก มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมายทุกหมู่บ้านที่พูดภาษาไทย

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยวรรณคดี 'ฝน' ในภาษามลายูมีจำนวน 5 ศัพท์ ได้แก่ อุแย, อุแย, อุยัน, อุยัน, อุยัค

ศัพท์ "อุแย" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ อุแย, อุแย, อุแย, อุแย มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,327 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 49.51 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ ในจังหวัด สงขลา ปัตตานี ยะลา นราธิวาส และ สตูล

ศัพท์ "อุแย" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ อุแย, อุแย, มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 27 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 1.01 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 2053, 2060, 2088, 2153, 1687, จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1400, 1409, 1472, 1506, 1514, 1293, จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2194, 2285, 2286, 2292, 2302, 2384, 2396, 2461, 2474, 2530, 2674, 2385, 2543, 2492, 2472 และ 2482

ศัพท์ "อุยัน" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ อุยัน, อุยัน, มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 29 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 1.08 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 997, 1006, 1007, 1008, 1009, 1010, 1012, 1013, 1016, 1017, 1036, 1037, 1040, 1041, 1049, 1052, 1055, 1100, 1043, 1053/3 จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0236, 0283 จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1329, 1344, และจังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2305, 2525, 2273, 2471, 2525

ศัพท์ "อุยัค" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์ อุยัน, อุยัน, มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 11 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.41 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัด สตูลที่หมู่บ้าน 1011, 1053, 1054, 1055, 1103, 1217 จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0192, 0554, 0674, 0212 จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1701 คือบ้านกูแบปาส ตำบลวัด อำเภอยะรัง

ศัพท์ "อุยัค" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M5 ประกอบด้วยคำศัพท์ อุยัค เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ใน 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1050 คือบ้านเกาะหลีเป๊ะ ตำบลเกาะสาหร่าย อำเภอเมือง (โปรดดูแผนที่หมายเลข 63 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 63 ประกอบ)

57. การกระจายศัพท์ของหน่วยบรรณที่ 57 'พระจันทร์'

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมด ที่แทนหน่วยบรรณที่ 57 และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยบรรณที่ 57 'พระจันทร์' ที่เป็นภาษาไทยมี 6 ศัพท์ ได้แก่ พระจันทร์, เดือน, เดือนหาย, เชน, ว่าจะ, ข้องข้อง

ศัพท์ "พระจันทร์" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ พระจันทร์, ดวงจันทร์, จันทร์ มีพหูพจน์หมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,060 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 39.55 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ในจังหวัด สงขลา ปัตตานี ยะลา นราธิวาส และ สตูล

ศัพท์ "เดือน" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 คำศัพท์ เดือน, ดวงเดือน มีพหูพจน์หมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 165 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 6.16 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัด สตูล ที่หมู่บ้าน 1015, 1018, 1019, 1020, 1023, 1030, 1034, 1038, 1051, 1058, 1061, 1062, 1064, 1067, 1071, 1074, 1075, 1077, 1078, 1079, 1080, 1081, 1082, 1083, 1097, 1099, 1104, 1119, 1147, 1160, 1172, 1176, 1179, 1182, 1186, 1188, 1191, 1192, 1193, 1195, 1197 จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1800, 2110, 2126 ในจังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2200, 2203, 2426, 2429, 2514, 2520, 2522, 2558, 2561, 2569, 2577, 2655, 2706 ในจังหวัดสงขลามีพหูพจน์หมู่บ้านแน่นอนที่สุดบริเวณอำเภอจะนะ เทพา นาทวี ซึ่งผู้วิจัยได้แสดงเส้นแบ่งเขตย่อยของภาษาไว้แล้วในแผนที่ หมายเลข 64 หมู่บ้านเหล่านี้ได้แก่ 0089, 0207, 0210, 0255, 0262, 0278, 0457, 0459, 0460, 0461, 0462, 0463, 0464, 0469, 0475, 0488, 0489, 0493, 0495, 0496, 0497, 0498, 0499, 0507, 0508, 0509, 0510, 0515, 0517, 0518, 0527, 0563, 0566, 0571, 0572, 0573, 0574, 0585, 0609, 0612, 0619, 0627, 0629, 0633, 0647, 0689, 0694, 0701, 0723, 0737, 0789, 0790, 0791, 0792, 0793, 0845, 0849, 0853, 0890, 0891, 0896, 0899, 0901, 0905, 0911, 0912, 0916, 0917, 0920, 0923, 0946, 0947, 0984, 0986, 0987, 0988, 0990, 0474, 0214, 0520, 0598, 0760 และจังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1203, 1204, 1208, 1209, 1210, 1211, 1213, 1214, 1215, 1216, 1217, 1218, 1223, 1224, 1225, 1226, 1227, 1228, 1230, 1231, 1047, 1003, 1165, 1196, 1221, 1147

ศัพท์ "เดือนหาย" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T3 ประกอบด้วยคำศัพท์ เดือนหาย เพียงคำเดียว มีพหูพจน์หมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน ได้แก่ จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1841 บ้านควนเปล ตำบลท่าเรือ อำเภอโคกโพธิ์

ศัพท์ "เชน" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T4 ประกอบด้วยคำศัพท์ เชน, พระเชน, กาเชน, มีพหูพจน์หมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 55 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 2.05 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 0994, จังหวัดสงขลามีพหูพจน์หมู่บ้านแน่นอนที่หมู่บ้าน 0001, 0002, 0003, 0004, 0005, 0006, 0007, 0008, 0009, 0064, 0416, 0419, 0420, 0422, 0423, 0424, 0425,

0426, 0427, 0428, 0429, 0430, 0484, 0485, 0552, 0555, 0556, 0557, 0559, 0560, 0561, 0562, 0568, 0810, 0849, 0898, 0899, 0931, 0938, 0940, 0943, 0947, 0948, 0989, 0013, 0017, 0018, 0019, 0020, 0022, 0023, 0024, 0025 และ 0243

ศัพท์ “วะแจ้” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T5 ประกอบด้วยคำศัพท์ วะแจ้, ลูกแจ้, วาแจ มีพหูในหมู่บ้านจำนวน 3 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.11 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2527, 2568 และ 2570

ศัพท์ “ข้องข้อ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T6 ประกอบด้วยคำศัพท์ ข้องข้อ เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0317 บ้านอู่ตะเภา ตำบลท่าบอน อำเภอระโนด

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยบรรด ‘พระจันทร์’ ในภาษามลายูมีจำนวน 2 ศัพท์ ได้แก่ ศัพท์ บูลแด, บูลัน

ศัพท์ “บูลแด” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ บูลแด เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,360 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 50.75 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในหมู่บ้านส่วนใหญ่ที่พูดภาษามลายูในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “บูลัน” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ บูลัน, บูลัน, มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 35 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 1.31 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 997, 1004, 1006, 1007, 1008, 1009, 1010, 1011, 1012, 1013, 1016, 1017, 1036, 1037, 1040, 1041, 1043, 1049, 1050, 1052, 1053, 1054, 1055, 1056, 1103, 1100, 1055/3, จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0192, 0236, 0283, 0554, 0674 ยะลาที่หมู่บ้าน 1329, 1300, จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2525 บ้านจาแบปะ ตำบลภาวะ อำเภอสุไหงปาดี (โปรดดูแผนที่หมายเลข 64 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 64 ประกอบ)

58. การกระจายคำศัพท์ของหน่วยบรรดที่ 58 ‘บ้าน’

ผู้วิจัยได้รวบรวมคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยบรรดที่ 58 ‘บ้าน’ และได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์ ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์ศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยบรรดที่ 58 ‘บ้าน’ ที่เป็นภาษาไทยมี 2 ศัพท์ ได้แก่ เรือน และ บ้าน

ศัพท์ “เรือน” ซึ่งในที่นี้แทนด้วย T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ เรือน, (เร็น), เหริน, บ้านเรือน มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,247 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 46.53 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในหมู่บ้านส่วนใหญ่จังหวัด สตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “บ้าน” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 ประกอบด้วยคำศัพท์ บ้าน เพียงคำเดียว มี พหูพจน์หมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 38 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 1.42 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืน มา ได้แก่ จังหวัด สตูลที่หมู่บ้าน 1000, 1002, 1018, 1030, 1079, 1128, 1143, 1223, 1015, 1165, 1196, 1143, 1128, ดันหยงกลิง, 1154, จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0089, 093, 0100, 0101, 0102, 0103, 0205, 0808, 0814, 0921, 0071, 0226, 0243, 0303, 0886, 1302, 1324, 1341, 1342 จังหวัด นราธิวาสที่หมู่บ้าน 2706 จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1800, 1807, 1812 และ 1813

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยบรรด ‘บ้าน’ ในภาษามลายูมีจำนวน 3 ศัพท์ ได้แก่ รูมาะห์, อุมาะห์, รุมะ

ศัพท์ “รูมาะห์” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ รูมาะห์, รอมะห์, อุมาะห์, จูมาะห์, รอมะ มีพหูพจน์หมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,366 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 50.97 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในหมู่บ้านส่วนใหญ่ที่มีพหุภาษามลายูในจังหวัด สตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “อุมาะห์” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ อุมาะห์, เพียง คำเดียว มีพหูพจน์หมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 25 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.93 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบ สอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1006 จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0639, 0683, จังหวัด ปัตตานีที่หมู่บ้าน 1681, 1706, 1863, 1865, 2091, 2092, 1857, จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1286, 1514, 1518, 1519, 1521, 1522, 1523, 1526, 1527, 1272 และจังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2475, 2564, 2589, 2650 และ 2689

ศัพท์ “รุมะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ รุมะ, รุมะฮ์, รอม๊ะ, รุมะห์ มีพหูพจน์หมู่บ้านทั้งสิ้น 4 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.15 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืน มา ได้แก่ จังหวัด สตูลที่หมู่บ้าน 1050, 1053, 1100 และ 1008 (โปรดดูแผนที่หมายเลข 65 ในราย งานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 65 ประกอบ)

59. การกระจายศัพท์ของหน่วยบรรดที่ 59 ‘ห้อง’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยบรรด 59 และนำข้อมูลภาษามาวิเคราะห์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยบรรด 59 ‘ห้อง’ ซึ่งเป็นภาษาไทยมี 2 ศัพท์ ได้แก่ ห้อง และ ในเริน

ศัพท์ “ห้อง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ห้อง, สอง มีพหูพจน์ หมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,283 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.87 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมายที่พหุภาษาไทยโดยส่วนใหญ่

ศัพท์ “ในเรือน” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ในเรือน เพียงคำเดียว มีพุดในหมู่บ้านจำนวน 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัด สงขลา ที่หมู่บ้าน 0489 บ้านไร่คอนไฟ ตำบลป่าชิง อำเภอจะนะ และ จังหวัด นราธิวาสที่หมู่บ้าน 2569 คือบ้านทุ่งฝ้าย ตำบลบางขุนทอง อำเภอตากใบ

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยบรรด 'ห้อง' ในภาษามลายูมี จำนวน 3 ศัพท์ ได้แก่ บี้และ, บี้ละ, บี้ละ,

ศัพท์ “บีและ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ บีและ เพียงคำเดียว มีพหูพจน์หมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,287 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 48.02 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในหมู่บ้านส่วนใหญ่ที่พูดภาษามลายู

ศัพท์ “บิเระ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ บิเระ, บิเระ, บิเระ, บิเระ, บิเล็ก, บิเล็บ, มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 106 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 3.96 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามขึ้นมา ได้แก่ จังหวัด สตูล ที่หมู่บ้าน 997, 1011, 1012, 1013, 1016, 1017, 1041, 1049, 1052, 1054, 1100, 1008, จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 236, 492, 588, 639, 665, 674, จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1664, 1682, 1683, 1684, 1688, 1705, 1808, 1810, 1868, 1932, 1941, 2001, 2003, 2004, 2053, 2055, 2057, 2059, 2060, 2087, 2105, 1708, 2153, 1687, จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1257, 1261, 1264, 1264/1, 1287, 1289, 1291, 1400, 1472, 1485, 1514, 1523, 2534, 1553, 1561, 1313, 1320, 1272, 1273, 1293, 1255 และ จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2240, 2273, 2281, 2286, 2385, 2386, 2384, 2465, 2467, 2476, 2479, 2525, 2526, 2530, 2531, 2533, 2542, 2554, 2617, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2655, 2661, 2665, 2674, 2688, 2689, 2694, 2708, 2499, 2543, 2482 และ 2539

ศัพท์ “ฮูวาก” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ ฮูวีก, รูวีก มีชุด
ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้
แก่ จังหวัด สตูลที่หมู่บ้าน 1049 และ 1050 (โปรดดูแผนที่หมายเลข 66 ในรายงานการวิจัยฉบับ
สมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 66 ประกอบ)

60. การกระจายศัพท์ของหน่วยบรรณที่ 60 'ประตุ'

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยบรรทัดที่ 60 และนำข้อมูลภาษามาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์ศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยบรรทัดที่ 60 ‘ประตุ’ ที่เป็นภาษาไทยมี 2 ศัพท์ ได้แก่ ปากตุ และ ตู

ศัพท์ “ปากตุ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปากตุ, บานตุ, ประตุ, ปากกะตุ, กือตุ, กะตุ มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,275 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.57

ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ ในจังหวัด สตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “ตุ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ตุ เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 10 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.37 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมาได้แก่ จังหวัด สงขลาที่หมู่บ้าน 0177, 0934, 0944 และจังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1077, 1079, 1097, 1210, 1211, 1225 และ 1226

ส่วนศัพท์แทนหน่วยยรรยง ‘ประตุ’ ในภาษามลายูมีจำนวน 2 ศัพท์ ได้แก่ ปิตู และ ปินตุ

ศัพท์ “ปิตู” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปิตู เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,377 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.38 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่บริเวณพื้นที่ส่วนใหญ่ที่พูดภาษามลายูในจังหวัดสตูลสงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “ปินตุ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปินตุ เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 18 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.67 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัด สตูลที่หมู่บ้าน 997, 1006, 1010, 1011, 1016, 1017, 1035, 1036, 1037, 1041, 1043, 1049, 1053, 1054, 1055, 1100, 1008 และ 1217 (โปรดดูแผนที่หมายเลข 67 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 67 ประกอบ)

61. การกระจายศัพท์ของหน่วยยรรยงที่ 61 ‘หน้าต่าง’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยยรรยงที่ 61 และนำข้อมูลภาษามาวិเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์ศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยยรรยงที่ 61 ‘หน้าต่าง’ ที่เป็นภาษาไทยมี 1 ศัพท์ ได้แก่ หน้าต่าง

ศัพท์ “หน้าต่าง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ หน้าต่าง, ตุ หน้าต่าง มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่บริเวณส่วนใหญ่ของพื้นที่เป้าหมาย คือ จังหวัด สตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยยรรยง ‘หน้าต่าง’ ในภาษามลายู มีจำนวน 9 ศัพท์ ได้แก่ ปิตูนาแด, ปิตูแนล, แนล, จือแนล, บือแนล, ดินกะ, ปินตุคิงกะ, ปินตุมาลิง, ปินตูดัง

ศัพท์ “ปิตูนาแด” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปิตูนาแด, ปิตูนาแด มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,258 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 46.94 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่บริเวณส่วนใหญ่ของพื้นที่เป้าหมาย ในจังหวัด สตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “ปิตูแนล” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปิตูแนล, ปิตูแนล, ปิตูแนล, ปิตูแนล, ปิตูแนล, ปิตูแนล, มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 79 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 2.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 2152, และ จังหวัดนราธิวาสซึ่งเป็นบริเวณที่มีพุดหนาแน่นที่สุด ได้แก่บริเวณตะวันออกเฉียงใต้ของจังหวัด ซึ่งผู้วิจัยได้แสดงเส้นแบ่งเขตย่อยของภาษาไว้ในแผนที่หมายเลข 68 หมู่บ้านเหล่านี้ได้แก่หมู่บ้าน 2195, 2208, 2216, 2240, 2250, 2253, 2475, 2497, 2503, 2506, 2511, 2523, 2534, 2537, 2543, 2550, 2563, 2564, 2565, 2566, 2571, 2583, 2588, 2591, 2594, 2596, 2598, 2599, 2600, 2602, 2605, 2606, 2609, 0610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2638, 2640, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2655, 2675, 2678, 2689, 2708, 2701, 2605, 2555, 2470, 2472, 2477, 2490, 2492 และ 2536

ศัพท์ “แนล” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ แนล, แลล มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 7 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.26 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัด นราธิวาสที่หมู่บ้าน 2214, 2500, 2526, 2549, 2537, 2562 และ 2580

ศัพท์ “จือแนล” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์ จือแนล, ยือแนล, ยานแนล, ปิตูจือแนล, ปิตูยานแนล, ปิตูยือแนล, แลแนล, ปิตูแนล, ปิตูแนล, ปิตูแนล, ปิตูแนล, ปิตูแนล, มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 19 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.71 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัด นราธิวาสที่หมู่บ้าน 0674, 2487, 2501, 2530, 2533, 2554, 2597, 2598, 2660, 2661, 2674, 2676, 2595, 2543, 2556, 2539, 2701, 2674 และ 2585

ศัพท์ “บือแนล” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M5 ประกอบด้วยคำศัพท์ บือแนล, บันแนล, ปิตูบือแนล, ปิตูแบลล มีพุดในหมู่บ้านจำนวน 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2525 และ 2535

ศัพท์ “คินกะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M6 ประกอบด้วยคำศัพท์ คินกะ, คิงกะ, คิงกับ, คิงกะ, คิงกับ, คิงกับ มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 22 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.82 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัด สตูล ที่หมู่บ้าน 997, 1006, 1008, 1011, 1012, 1013, 1016, 1017, 1035, 1036, 1037, 1040, 1041, 1043, 1050, 1052, 1053, 1054, 1055, 1100, 1103 และ 1055/3

ศัพท์ “ปินตุคิงกะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M7 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปินตุคิงกะ, ปินตุคิงกับ, ปิตูคิงกะ มีพุดในหมู่บ้านจำนวน 4 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.15 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัด สตูล ที่หมู่บ้าน 1007, 1009, 1010 และ 1035

ศัพท์ “ปิ่นตุมาตัง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M8 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปิ่นตุมาตัง เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1049 บ้านตะโล๊ะน้ำ ตำบลเกาะสาหร่าย อำเภอเมือง

ศัพท์ “ปิตุนาตัง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M9 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปิตุนาตัง, ปิตุนาตาง, ปิตุหน้าตาง, มีพหูในหมู่บ้านจำนวน 3 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.11 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัด สงขลา ที่หมู่บ้าน 0236, 0283 และ 0632 (โปรดดูแผนที่หมายเลข 68 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 68 ประกอบ)

62. การกระจายคำศัพท์ของหน่วยย่อยที่ 62 ‘เสื่อ’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยย่อยที่ 62 และเมื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยย่อย ‘เสื่อ’ ที่เป็นภาษาไทยมี 1 ศัพท์ คือ เสื่อ

ศัพท์ “เสื่อ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ เสื่อ, เชื่อ มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในทุกหมู่บ้านที่พูดภาษาไทย

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยย่อย ‘เสื่อ’ ในภาษามลายูมีจำนวน 3 ศัพท์ ได้แก่ บายู, บาญ, คาไอร์

ศัพท์ “บายู” ซึ่งในที่นี้แทนสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ บายู, บาญ, ปาญ มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,382 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.57 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่บริเวณพื้นที่เป้าหมาย โดยเฉพาะจังหวัด สตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “บาญ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ บาญ เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 10 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.37 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1708 และ จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1518, 1519, 1521, 1522, 1523, 1526, 1527, 1534 และ 1255

ศัพท์ “คาไอร์” ซึ่งในที่นี้แทนสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ คาไอร์, กาแอง, กัย มีพหูในหมู่บ้านจำนวน 3 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.11 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัด นราธิวาส ที่หมู่บ้าน 2234, 2280 และจังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1010 บ้านกูโบ๊ะการายี ตำบลบ้านควน อำเภอเมือง (โปรดดูแผนที่หมายเลข 69 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 69 ประกอบ)

ศัพท์ “ผ้า” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ผ้า, พา มีพหูพจน์หมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในหมู่บ้านทุกหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยบนพื้นที่เป้าหมาย

ศัพท์ “คาเอง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ คาเอง, กาเอ็น, กาเฮน, คาเอน, กาเอณ, คาเสน, คาเหน, คาเฮง, กาเอ็ง, คาเหิง, คาเฮง, คาเร้ง, กาเหง, กาเอง, กาเอ็ง, กาเหยง มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,349 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 50.34 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในหมู่บ้านส่วนใหญ่นี้มีพูดภาษามลายูในบริเวณพื้นที่เป้าหมาย ในจังหวัด สตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “กาอิม” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยศัพท์ กาอิม, กาอิน, กาอิง, การอื่น มีพหูพจน์หมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 10 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.37 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัด ยะลาที่หมู่บ้าน 1286, 1409, 1518, 1519, 1520, 1521, 1523, 1526, 1527, และจังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2661 บ้านตามซอຍ คำบดมาโงะ ย่าเกอสุกิริย

ศัพท์ “คาอัม” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์ คาอัม, กาฮัน, มีหูต ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้ แก่ จังหวัดนครราชสีมาที่หมู่บ้าน 2286 บ้านคูฤๅสุหร่า ตำบลบาเจาะ อำเภอบาเจาะ และจังหวัด ปัตตานี ที่หมู่บ้าน 2150 บ้านเจาะกะพ้อโน ตำบลกะรุปี อำเภอกะพ้อ

ศัพท์ “คาอาย” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ MS ประกอบด้วยคำศัพท์ คาอาย, กาอาย, กา
ฮาย, คาไห้, กาฮัย, กาย, กายน์, ไกน, ไกยน์, กัย, คาไอร์ มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 19 หมู่
บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.71 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน
1010, จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1684, 1686, 2005, 2053, 2054, 2056, 2057, 2152, จังหวัดยะลาที่

หมู่บ้าน 1294, 1432, 1504, 1522, 1534, และจังหวัดนครราชสีมาที่หมู่บ้าน 2396, 2487, 2688, 2689 และ 2234 (โปรดดูแผนที่หมายเลข 70 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 70 ประกอบ)

64. การกระจายศัพท์ของหน่วยย่อยที่ 64 'กางเกง'

ผู้วิจัยได้รวบรวมคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยย่อยที่ 64 และได้นำข้อมูลภาษามาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์ศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยย่อยที่ 64 'กางเกง' ที่เป็นภาษาไทยมี 3 ศัพท์ ได้แก่ กางเกง, นาเพรา, เหน็บเอว

ศัพท์ "กางเกง" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ กางเกง, เกง มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,258 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 46.94 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวกระจายกันพหูในบริเวณที่พูดภาษาไทยโดยส่วนใหญ่ของพื้นที่เป้าหมาย ในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นครราชสีมา

ศัพท์ "นาเพรา" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 ประกอบด้วยคำศัพท์ นาเพรา, หนาเพลา, หน้าเพลา, นะเพรา, นาเพลา, หนีคเพลา, แบนเพลา, เน้นเพลา, สลับเพลา, หนับเพลา, หน้าเพลา, เหน็บเพลา, สะหนับเพลา มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 26 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.97 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1060, 1064, 1071, 1080, 1081, 1083, 1119, 1120, 1282, 1204, 1209, 1225, 1229, 1003, 1196, จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0177, 0563, 0629, 0647, 0984, 0985, 0986, 0989, 0990 และจังหวัดนครราชสีมาที่หมู่บ้าน 2514 และ 2575

ศัพท์ "เหน็บเอว" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T3 ประกอบด้วยคำศัพท์ เหน็บเอว เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1 หมู่บ้าน ได้แก่ จังหวัดนครราชสีมาที่หมู่บ้าน 2569 บ้านทุ่งฝ้าย ตำบลบางขุนทอง อำเภอตากใบ

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยย่อย 'กางเกง' ในภาษามลายูมีจำนวน 3 ศัพท์ ได้แก่ สะดูวา, สแว, เสดูวะ

ศัพท์ "สะดูวา" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ สะดูวา, สดูวา, ลือดูวา, ดูวา, ซือดูวา, สดูวาร์, เซอดูวา, ลือลือวา มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,387 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.75 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในบริเวณส่วนใหญ่ของหมู่บ้านที่พูดภาษามลายู บนพื้นที่เป้าหมาย

ศัพท์ "สแว" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ สแว, ซูแว, ตูแว, มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 4 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.15 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1006, 1060, 1041 และ 1043

ศัพท์ “เสวระ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ เสวระ, สะอัวก, เซอัว, สะอัวอ มีพหูพจน์จำนวนทั้งสิ้น 4 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.15 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัด สตูล ที่หมู่บ้าน 997, 1050, 1100 และ 1008 (โปรดดูแผนที่หมายเลข 71 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 71 ประกอบ)

65. การกระจายศัพท์ของหน่วยย่อยที่ 65 ‘เข้มขัด’

ผู้วิจัยได้รวบรวมคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยย่อยที่ 65 และได้นำข้อมูลภาษามาวិเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์ศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยย่อยที่ 65 ‘เข้มขัด’ ซึ่งเป็นภาษาไทยมี 6 ศัพท์ ได้แก่ สายรัด, สายเอว, เชือกเอว, คาคเอว, เข็มขัด, สายกะเค็ด

ศัพท์ “สายรัด” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ สายรัด เพียงคำเดียว มีพหูพจน์จำนวนทั้งสิ้น 985 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 36.58 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ ซึ่งนอกเหนือจากศัพท์ สายเอว, เชือกเอว, คาคเอว, เข็มขัด และ สายกะเค็ด ดังข้างล่างนี้

ศัพท์ “สายเอว” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 ประกอบด้วยคำศัพท์ สายเอว, สายเอน, มีพหูพจน์จำนวนทั้งสิ้น 271 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 10.11 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ในจังหวัดสตูล ซึ่งมีพหูพจน์แน่นมากเป็นพิเศษบริเวณด้านตะวันตกเฉียงใต้ของจังหวัดที่หมู่บ้าน 1000, 1002, 1025, 1034, 1038, 1051, 1058, 1059, 1060, 1062, 1064, 1065, 1067, 1068, 1069, 1070, 1071, 1072, 1073, 1074, 1075, 1076, 1077, 1078, 1080, 1081, 1082, 1083, 1084, 1086, 1094, 1096, 1097, 1116, 1117, 118, 1119, 1124, 1128, 1137, 1143, 1147, 1149, 1157, 1165, 1172, 1176, 1179, 1184, 1188, 1192, 1193, 1195, 1200, 1201, 1208, 1209, 1210, 1211, 1213, 1214, 1215, 1216, 1217, 1218, 1219, 1223, 1224, 1225, 1226, 1227, 1228, 1229, 1230, 1231, 1242, 1109, 1047, 1003, 1196, 1217, 1221, 1443, 1137, 1147, 1149, 1128, 1025, 1154, จังหวัดสงขลาซึ่งมีพหูพจน์แน่นมากบริเวณอำเภอบางกล่ำ หาดใหญ่ นาหม่อม และจะนะ ที่หมู่บ้าน 0001, 0002, 0003, 0004, 0006, 0007, 0009, 0010, 0011, 0012, 0013, 0014, 0016, 0017, 0018, 0019, 0020, 0021, 0022, 0023, 0024, 0025, 0055, 0075, 0076, 0080, 0083, 0086, 0087, 0088, 0089, 0177, 0180, 0181, 0262, 0277, 0279, 0317, 0326, 0375, 0383, 0387, 0416, 0417, 0418, 0422, 0424, 0425, 0426, 0427, 0428, 0429, 0430, 0470, 0484, 0485, 0488, 0489, 0498, 0499, 0500, 0501, 0502, 0503, 0507, 0508, 0509, 0542, 0545, 0552, 0555, 0556, 0557, 0559, 0560, 0561, 0562, 0563, 0567, 0568, 0590, 0597, 0627, 0633, 0635, 0638, 0646, 0694, 0701, 0772, 0789, 0790, 0791, 0792, 0793, 0795, 0799, 0800, 0802, 0803, 0808, 0814, 0823, 0827, 0874, 0878, 0892, 0894, 0899, 0901, 0904, 0911, 0914, 0916, 0917, 0920, 0923,

0931, 0933, 0935, 0938, 0940, 0941, 0948, 0550, 0334, 0241, 0303, 0319, 0350, 0594, 0598, 0752, 0760, 0762, 0281, 0886, 0305, จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1617, 1814, 1841, 1842, 1943, 1945, 1953, 1973, 1974, 2099, 0102, 0212, 2180, 2110, 1947, 1948, 1949, จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1251, 1302, 1338, 1376, 1378, 1427, 1376, 1413, และจังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2200, 2201, 2203, 2217, 2426, 2427, 2428, 2429, 2514, 2521, 2546, 2567, 2568, 2569, 2570, 2572, 2573, 2577, 2659, 2671 และ 2575

ศัพท์ “เชือกเอว” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T3 ประกอบด้วยคำศัพท์ เชือกเอว, เชือกเอว มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 13 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.49 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1015, 1197, 1204 และจังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2512, 2520, 2522, 2558, 2559, 2561, 2655, 2513, 2547 และ 2552

ศัพท์ “คาดเอว” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T4 ประกอบด้วยคำศัพท์ คาดเอว เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดนราธิวาส ที่หมู่บ้าน 2706 บ้านปืเหล้งใต้ ตำบลมะรือโบออก อำเภอเจาะไอร้อง

ศัพท์ “เข็มขัด” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T5 ประกอบด้วยคำศัพท์ เข็มขัด, เข็มกรด มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 16 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.60 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัด สตูลที่หมู่บ้าน 1133, 1046,, และ จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0100, 0101, 0102, 0103, 0233, 0342 0892, 0136, จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1324, 1341, 1342, 1260 และ จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2507 และ 2683

ศัพท์ “ สายกะเค็ด” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T6 ประกอบด้วยคำศัพท์ สายกะเค็ด เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ในจังหวัดจำนวน 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0629 บ้านปากบางสะกอม ตำบลสะกอม อำเภอเทพา

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถ ‘เข็มขัด’ ในภาษามลายูมีจำนวน 6 ศัพท์ ได้แก่ กือเนะ, คาลิปีแง, คาลิปีงัน, คาลิงปีงัง, ปีเน้ง, จารง

ศัพท์ “กือเนะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ กือเนะ, คาลิกือเนะ, มาลิกือเนะ มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,293 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 48.25 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในบริเวณส่วนใหญ่ของจังหวัด สตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “คาลิปีแง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ คาลิปีแง, อีกะปีแง, อีกะปีแญ, อีกักปีแง, อีกักปีแง, อีจะปีแง, อีจะปีแง, อีอิกักปีแง, กระปีแง, จะปีแง, จือเกาะปีแง, กะปีแง มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 67 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 2.50 ของหมู่บ้าน ที่ตอบ

แบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1041, จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1257, 1344, และ จังหวัดนราธิวาสซึ่งมีพุดหนานั่นที่สุดบริเวณด้านตะวันออกเฉียงใต้ของจังหวัด ซึ่งได้แสดงเส้น แนวแบ่งเขตภาษาย่อยไวโนแผนที่หมายเลข 72 ได้แก่หมู่บ้าน 1214, 2228, 2233, 2234, 2237, 2240, 2273, 2281, 2302, 2303, 2306, 2497, 2500, 2501, 2506, 2511, 2523, 2526, 2532, 2542, 2543, 2557, 2562, 2563, 2565, 2564, 2566, 2583, 2589, 2594, 2596, 2598, 2599, 2600, 2606, 2609, 2610, 2614, 2615, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2660, 2661, 2708, 2710, 2595, 2543, 2605, 2556, 2490 และ 2497

ศัพท์ “คาลิปีงัน” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ คาลิปีงัน, คาลิปีง, คาลิปีงาน, คาลิปีงัก, คาลิปีงัง, คาลิปีนัง, อิกะปีงัง, อิกะปีงัน, กะปีนัง, อักคิปีง มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 27 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 1.01 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัด สตูล ที่หมู่บ้าน 997, 1006, 1007, 1008, 1009, 1010, 1011, 1012, 1013, 1016, 1017, 1040, 1041, 1043, 1049, 1050, 1052, 1054, 1056, 1100, 1055, 1052, จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0912 จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1329, 1300 และจังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2539, 2585

ศัพท์ “คาลิงปีงคัง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์ คาลิงปีงคัง, คาลิงปีงกั, คาลิปีคังปีงัง มีพุดในหมู่บ้านจำนวน 3 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.11 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1036, 1037 และ 1008

ศัพท์ “ปีเน็ง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M5 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปีเน็ง, ปือเนง, ปือเน็ง, ปินเน็ง, มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 4 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.65 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัด นราธิวาส ที่หมู่บ้าน 2530, 2531, 2535 และ 2537

ศัพท์ “จางง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M6 ประกอบด้วยคำศัพท์ จางง เพียงคำเดียว มีพุดในหมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัด นราธิวาส 2208 บ้านทุ่งงาย ตำบลสาฎ อำเภอมือ (โปรดดูแผนที่หมายเลข 72 ใน รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 72 ประกอบ)

66. การกระจายศัพท์ของหน่วยย่อยที่ 66 ‘รุ่ม’

ผู้วิจัยได้รวบรวมคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยย่อยที่ 66 และได้นำข้อมูลภาษามาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์ศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยย่อยที่ 66 ‘รุ่ม’ ที่เป็นภาษาไทยมี 2 ศัพท์ ได้แก่ รุ่ม, กลด

ศัพท์ “รุ่ม” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ รุ่ม, ร่อม, ห่อม มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,276 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.61 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในบริเวณส่วนใหญ่ของพื้นที่เป้าหมาย

ศัพท์ “กลด” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 ประกอบด้วยคำศัพท์ กลด, กรด, คลด มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 9 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.34 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมาได้แก่ จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2514, 2567, 2569, 2570, 2572, 2577, 2513, 2575 และจังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 2126 บ้านบาแนะ ตำบลทิดเทิน อำเภอทุ่งยางแดง

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยยรรธ ‘ร่ม’ ในภาษามลายูมีจำนวน 1 ศัพท์ ได้แก่ ปายง

ศัพท์ “ปายง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปายง, ปาโยง มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,395 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 52.05 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในทุกหมู่บ้านในบริเวณพื้นที่เป้าหมายของทั้งจังหวัด สตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส (โปรดดูแผนที่หมายเลข 73 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 73 ประกอบ)

67. การกระจายศัพท์ของหน่วยยรรธที่ 67 ‘หม้อ’

ผู้วิจัยได้รวบรวมคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยยรรธที่ 67 และได้นำข้อมูลภาษาดังกล่าวมาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์ศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยยรรธที่ 67 ‘หม้อ’ ซึ่งเป็นภาษาไทยมี 1 ศัพท์ ได้แก่ หม้อ

ศัพท์ “หม้อ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ หม้อ เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในทุกหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยในบริเวณพื้นที่เป้าหมายในจังหวัด สตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยยรรธ ‘หม้อ’ ในภาษามลายูมีจำนวน 3 ศัพท์ ได้แก่ ปูโยะ, ปโยะ, ปราโยะ

ศัพท์ “ปูโยะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปูโยะ, ปูโยค มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,378 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.42 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในหมู่บ้านส่วนใหญ่ของบริเวณพื้นที่เป้าหมาย

ศัพท์ “ปโยะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปโยะ, ปาโยะ, ปาโย๊ะ, ปอโยะ, ปอโย๊ะ, เปอโยะ มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 8 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.30 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 997, 1006, 1016, 1040, 1041, 1042, 1049 และ 1055/3

ศัพท์ “ปราโยะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ปราโยะ, ปราโยช, ประโยช, ปรีโยะ, ปรีโยะ, ปรีโยะ, ปรีโยะ, บรีโยะ, บรีโยะ มีพหูในหมู่บ้านจำนวน

ทั้งสิ้น 9 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.34 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัด สตูล ที่หมู่บ้าน 1036, 1037, 1050, 1053, 1054, 1055, 1008 และจังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1472 และ 1329

68. การกระจายศัพท์ของหน่วยย่อยที่ 68 'มิด'

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยย่อยที่ 68 และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์ศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยย่อยที่ 68 'มิด' ที่เป็นภาษาไทยมี 2 ศัพท์ ได้แก่ มิด, เบค

ศัพท์ "มิด," ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ มิด เพียงคำเดียว มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,238 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 46.19 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่ส่วนใหญ่ ที่พูดภาษาไทยในพื้นที่เป้าหมายในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส

ศัพท์ "เบค" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 ประกอบด้วยคำศัพท์ เบค, เมค มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 47 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 1.75 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูล ที่หมู่บ้าน 1000, 1002, 1034, 1059, 1060, 1064, 1082, 1097, 1172, 1179, 1195, 1204, 1225, 1227, 1228, 1229, 1230, 1231, 1003, 1196, 1221 จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0009, 0017, 0089, 0094, 0459, 0460, 0461, 0462, 0464, 0466, 0493, 0496, 0502, 0513, 0527, 0567, 0568, 0578, 0612, 0629, 0849, 0908, 0914, 0520, 0136 และ 0726

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยย่อย 'มิด' ในภาษามลายูมีจำนวน 4 ศัพท์ ได้แก่ ปีซา, ปีเซา, ปีเซาะ, ปีเยา

ศัพท์ "ปี่ซา" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปี่ซา เพียงคำเดียว มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,373 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.23 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ทั่วไปในหมู่บ้านส่วนใหญ่ที่มีพูดภาษามลายูบนพื้นที่เป้าหมายในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ "ปี่เซา" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปี่เซา, ปี่เซาว์, ปี่ซา, ปี่ซาว มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 18 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.67 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1012, 1013, 1016, 1017, 1040, 1041, 1043, 1049, 1052, 1053, 1054, 1055, 1103, 1100, 1008, 1055/3, 1217, จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1329 คือ บ้านนาข่อย ตำบลยะรม อำเภอเบตง

ศัพท์ "ปี่เซาะ" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปี่เซาะ, ปี่ซอ มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 3 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.11 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ในจังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 997, 1006 และ 1042

ศัพท์ “ปิเยา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปิเยา เพียงคำเดียว มีพุดในหมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัด สตูลที่หมู่บ้าน 1050 บ้านเกาะหลี่เป๊ะ ตำบลเกาะสาหร่าย อำเภอเมือง (โปรดดูแผนที่หมายเลข 75 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 75 ประกอบ)

๘๑ การกระจายตัวของหน่วยรรถที่ ๘๑ 'มะม่วง'

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยอรรถที่ 69 และได้นำข้อมูลภาษามาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์ศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถที่ 69 ‘มะม่วง’ ที่เป็นภาษาไทยมี 2 ศัพท์ ได้แก่ ลูกม่วง, ลูกปล้ำ

ศัพท์ “ลูกม่วง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ลูกม่วง, โลก ม่วง, ม่วง มีผู้คนในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,281 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.80 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในหมู่บ้านส่วนใหญ่ที่พูดภาษาไทยในบริเวณพื้นที่เป้าหมายทั้งในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “ลูกปล้ำ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ลูกปล้ำ, ลูกปล้ม, ขำปล้ม มีชุดในหมู่บ้านจำนวน 4 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.15 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามขึ้นมา ได้แก่ จังหวัดสตูล ที่หมู่บ้าน 1058, 1227, 1229 และ 0148

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยยรรยง ‘มะม่วง’ ในภาษามลายูมีจำนวน 4 ศัพท์ ได้แก่ ปาโอะฮะ, ปาโอะยะ, ปสา, บูวีะบือสา, มาจัค, มังงา, ปสาเปาว์

ศัพท์ “ปาโอเย่” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปาโอเย่, ปาโอ๊ะ, ปาโอ๊ะ, บูเงาปาโอ๊ะ, บูเวาะห์ปาโอ๊ะ ปาเอะ มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,347 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 50.26 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่บริเวณส่วนใหญ่ของพื้นที่เป้าหมายที่มีพูดภาษามลายูในจังหวัด สงขลา ปัตตานี ยะลา นราธิวาส และ สตูล

ศัพท์ “ปาโหะ ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปาโหะ, ปาโอะ, เป้าห์, ปาโอะ, ,เวะปาโอะ, ปาวก์ เป้าห์ , เวะปาว, นูเวะปาว, ปาวฮ์ , ปาวห์, ปาโหะม, ปาโฮย, นูวปาโฮย, ปาโฮย, ปางะ มีผู้คนหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 16 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.60 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัด สงขลาที่หมู่บ้าน 0683, จังหวัด ปัตตานีที่หมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 2056, 2152, 2001, 1687, จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1348, 1436, 1437, 1459, 1472, 1485, จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2282, 2286, 2396, 2660 และ 2589

ศัพท์ “ปลา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปลา, ปลัม, บัวปลา, บัวเปล้า, เมาะปลั้ม, ปลาม, ปะลัม, ปลาสา, ปลาตาม, บัวปลาลัม, บัวะปลาม, ปลาลัม, บัวมาลัม, ชำ

ปะถัม, บัวะปาล์ม, (บัวแปล) มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 24 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.90 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัด .สตูลที่หมู่บ้าน 997, 1004, 1066, 1007, 1008, 1009, 1010, 1011, 1012, 1013, 1016, 1017, 1035, 1030, 1036, 1037, 1042, 1043, 1049, 1053, 1103, 1008, 1052 และจังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0192 คือบ้านควนตานี ตำบลสำนักแคว อำเภอสะเตา

ศัพท์ “บู่ะบือล่า” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์ บู่ะบือล่า, บือล่า มีพุดในหมู่บ้านจำนวน 5 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.19 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่จังหวัด สตูลที่หมู่บ้าน 1052, 1054, 1055, 1056 และ 1100

ศัพท์ “มาจัก” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M5 ประกอบด้วยคำศัพท์ มาจัก เพียงคำเดียว มีพุดในหมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัด สตูล 1050 คือบ้านเกาะหลิเป๊ะ ตำบลเกาะสาหร่าย อำเภอเมือง

ศัพท์ “มังงา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M6 ประกอบด้วยคำศัพท์ มังงา เพียงคำเดียว มีพุดในหมู่บ้านจำนวน 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่จังหวัด สตูล ที่หมู่บ้าน 1055 คือบ้านต้นหยงกาโบย ตำบลปูลู อำเภอเมือง

ศัพท์ “ปสาเปาว์” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M7 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปสาเปาว์ เพียงคำเดียว มีพุดใน 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1040 คือบ้านกาดันอินตัน ตำบลเจ๊ะบิลัง อำเภอเมือง (โปรดดูแผนที่หมายเลข 76 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 76 ประกอบ)

70 การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรที่ 70 ‘ก๊วย’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยวรรที่ 70 และได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์ศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยวรรที่ 70 ‘ก๊วย’ ที่เป็นภาษาไทยมี 2 ศัพท์ ได้แก่ ก๊วย, หยวก

ศัพท์ “ก๊วย” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ก๊วย เพียงคำเดียว มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,284 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.91 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในหมู่บ้านส่วนใหญ่ที่พูดภาษาไทยในบริเวณพื้นที่เป้าหมายในทั้ง 5 จังหวัด คือ จังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “หยวก” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 ประกอบด้วยคำศัพท์ หยวก เพียงคำเดียว มีพุดในหมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสงขลา ที่หมู่บ้าน 0932 คือ บ้านท่าช้าง ตำบลท่าช้าง อำเภอบางกล่ำ

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถ 'มะม่วง' ในภาษามลายูมีจำนวน 3 ศัพท์ ได้แก่ ปิแซ, ปิซัง, ปิซัก

ศัพท์ "ปิแซ" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปิแซ เพียงคำเดียว มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,365 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 50.93 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในหมู่บ้านส่วนใหญ่ที่พูดภาษามลายูในบริเวณพื้นที่เป้าหมาย

ศัพท์ "ปิซัง" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปิซัง, ปิสัง, ปิซาง, ปิสาง, ปิสัง, ปิซาน, ปิซัน, หมู่บ้าน มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 29 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 1.08 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูล ที่หมู่บ้าน 997, 1006, 1008, 1009, 1010, 1011, 1012, 1013, 1016, 1017, 1040, 1041, 1042, 1043, 1049, 1052, 1053, 1054, 1055, 1056, 1103, 1100, 1217, จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0236, 283, 674, จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1344 จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2525 และ 2674

ศัพท์ "ปิซัก" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปิซัก เพียงคำเดียว มีพูดในหมู่บ้านจำนวน 1 หมู่บ้าน ได้แก่ จังหวัด สตูลที่หมู่บ้าน 1050 คือบ้านเกาะหลิเป๊ะ ตำบล เกาะสาหร่าย อำเภอเมือง (โปรดดูแผนที่หมายเลข 77 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 77 ประกอบ)

71 การกระจายศัพท์ของหน่วยอรรถที่ 71 'เงาะ'

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยอรรถที่ 71 และได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์ศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถที่ 71 'เงาะ' ที่เป็นภาษาไทยมี 3 ศัพท์ ได้แก่ หมเงาะ, ลูกพลวน, ลูกราโบล

ศัพท์ "หมเงาะ" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ หมเงาะ, เงาะ, ขมเงาะ, โลกเงาะ มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,089 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 40.63 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่ส่วนใหญ่ที่พูดภาษาไทยในพื้นที่เป้าหมาย

ศัพท์ "ลูกพลวน" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ลูกพลวน, ลูกพรวน, พรวน, ลูกพวน, ลูกมวน, โลกพรวน, ลูกกะพรวน, ลูกพั่ว, พลวน, พร่วน, พูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 179 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 6.69 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสงขลา มีพูดหนาแน่นที่บริเวณ อำเภอจะนะ นาทวี และบางส่วนของอำเภอนาหม่อม ซึ่งได้แสดงเส้นแนวแบ่งเขตภาษาย่อยไวโนแผนที่หมายเลข 78 หมู่บ้านดังกล่าวนี้ ได้แก่ 0094, 0151, 0174, 0177, 0206, 0207, 0209, 0210, 0211, 0215, 0219, 0222, 0223, 0227, 0230, 0233,

0234, 0240, 0249, 0254, 0257, 0258, 0259, 0260, 0261, 0262, 0263, 0271, 0274, 0276, 0278, 0279, 0282, 0286, 0292, 0293, 0454, 0459, 0460, 0461, 0462, 0464, 0465, 0466, 0469, 0484, 0485, 0488, 0489, 0493, 0494, 0495, 0496, 0497, 0498, 0499, 0500, 0501, 0502, 0503, 0507, 0508, 0509, 0510, 0513, 0514, 0515, 0517, 0518, 0519, 0521, 0527, 0529, 0531, 0537, 0542, 0545, 0552, 0555, 0556, 0557, 0559, 0560, 0561, 0562, 0563, 0571, 0572, 0573, 0574, 0578, 0609, 0611, 0627, 0629, 0633, 0634, 0647, 0689, 0896, 0899, 0901, 0903, 0904, 0907, 0908, 0911, 0912, 0913, 0914, 0915, 0916, 0917, 0918, 0920, 0921, 0922, 0923, 0984, 0985, 0986, 0987, 0988, 0989, 0990, 0550, 0474, 0526, 0243, 0251, 0280, 0281, จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1788, 1790, 1794, 1797, 1803, 1805, 1806, 1807, 1835, 1839, 2109, 2110, 2126, จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1277 และ จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2200, 2201, 2203, 2210, 2217, 2251, 2309, 2386, 2507, 2512, 2514, 2520, 2521, 2522, 2546, 2558, 2561, 2567, 2568, 2569, 2570, 2573, 2584, 2655, 2659, 2665, 2672, 2706, 2513, 2547, 2552 และ 2575

ศัพท์ “ลูกราไบค” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T3 ประกอบด้วยคำศัพท์ ลูกราไบค, ลูกราโมค, ราโมค, ราไบค, ราไบส, ราโมค, ราไบค มีพหูพจน์หมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 17 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.63 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ในจังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1015, 1020, 1022, 1023, 1032, 1176, 1179, 1182, 1184, 1188, 1194, 1195, 1200, 1201, 1203, 1208 และ 1025

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยบรรด ‘เงาะ’ ในภาษามลายูมีจำนวน 3 ศัพท์ ได้แก่ เมาะแต, ราโมค, ราไบคัน

ศัพท์ “เมาะแต” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ เมาะแต, เงาะเมาะแต, บูอห์เมาะแต, บูเวาะเมาะแต, เวาะห์เมาะแต, รัมบูมแต, ราบูแต มีพหูพจน์หมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,356 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 50.60 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่บริเวณพื้นที่เป้าหมายโดยเฉพาะจังหวัด สงขลา ปัตตานี ยะลา นราธิวาส และ สตูล

ศัพท์ “ราโมค ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ราโมค, ราโมค, รัมโมค, ราโมค, รัมไบค, มัวรัมไบค, บัวรัมโมะ, สะโม้ย, บัวะราไบค, ราโม๊ะ, ราโมค, มัวรัมโม้ย, บูกะราโมค, บูวะรัมไบค, บัวอาโหมค, ราไบค, เบาะราโมค, ราไบค, ตัวอะโมย, ราไบค หมู่บ้าน มีพหูพจน์หมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 29 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 1.08 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูล ที่หมู่บ้าน 0997, 1004, 1006, 1007, 1008, 1009, 1010, 1011, 1012, 1013, 1016, 1017, 1035, 1036, 1037, 1040, 1041, 1042, 1049, 1050, 1052, 1053, 1054, 1055, 1056, 1100, 1008, 1055/3 และ 1196

ศัพท์ “ราโบนัน” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ ราโบนัน, เมะ
 ดัน, ราโบนัน, ราโบนัน, รัมโบนัน, ราโบนัน, ราโบนัน, รัมคัน, ราโบนัน เพียงคำเดียว มี
 พุคในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 10 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.37 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถาม
 ตามคินมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1103, 1041, 1055, สงขลาที่หมู่บ้าน 0912, 0236, 0683,
 จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1930, จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1300 และจังหวัดนราธิวาส ที่หมู่บ้าน
 2589 และ 2536 (โปรดดูแผนที่หมายเลข 78 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 78
 ประกอบ)

72 การกระจายศัพท์ของหน่วยย่อยที่ 72 ‘ส้ม’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยย่อยที่ 72 และได้นำข้อมูล
 มาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์ศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยย่อยที่ 72 ‘ส้ม’ ที่เป็นภาษา
 ไทยมี 5 ศัพท์ ได้แก่ ส้มแป้น, ส้ม, นาว, นาวแป้น, ส้มเขียวหวาน

ศัพท์ “ส้มแป้น” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ส้มแป้น, ลูกส้ม
 แป้น, ลูกแป้น, โลกกะแป้น, ลูกแป้น มีพุกในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,174 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ
 43.81 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคินมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในหมู่บ้านส่วน
 ใหญ่ที่พูดภาษาไทยในพื้นที่เป้าหมายในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “ส้ม” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ส้ม, ลูกส้ม, โลก
 ส้ม, ส้มอ มีพุกในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 81 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 3.02 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบ
 แบบสอบถามคินมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1077, 1079, 1080, 1097, 1213, 1223, 1242,
 1187, 1046, 0100, 0101, 0102, 0103, 0205, 0210, 0222, 0233, 0234, 0256, 0257, 0259, 0260,
 0261, 0262, 0279, 0460, 0461, 0464, 0495, 0496, 0498, 0499, 0527, 0563, 0597, 0612, 0634,
 0914, 0931, 0932, 0933, 0934, 0938, 0940, 0941, 0942, 0943, 0944, 0947, 0226, 0280, 0319,
 จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1799, 1827, 1829, 1837, 1838, 1851, 1912, 1913, 1947, 1948, 1949,
 1973, 1974, 1975, 2126, จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1302, 1324, 1338, 1339, 1341, 1342, 1378,
 1260, และจังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2238, 2514, 2683, 2706 และ 2575

ศัพท์ “นาว” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T3 ประกอบด้วยคำศัพท์ นาว, ลูกนาว, ส้ม
 นาว มีพุกในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 5 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.19 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบ
 สอบถามคินมา จังหวัดสตูล ที่หมู่บ้าน 1179, 1201, 1208, 1217, จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1251 คือ
 บ้านท่าเนียบ ตำบลลำพระยา อำเภอเมือง

ศัพท์ “นาวแป้น” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T4 ประกอบด้วยคำศัพท์ นาวแป้น, ลูก
 นาวแป้น, นางแป้น มีพุกในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 22 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.82 ของจำนวนหมู่บ้าน

บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1002, 1025, 1058, 1070, 1071, 1083, 1084, 1193, 1195, 1203, 1209, 1210, 1214, 1216, 1225, 1227, 1228, 1230, 1231, 1196, 1221 และ 1025

ศัพท์ “ส้มเขียวหวาน” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T5 ประกอบด้วยคำศัพท์ ส้มเขียวหวาน เพียงคำเดียว มีพหูพจน์หมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 3 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.11 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 206, 219 และ จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2684 คือบ้านโนนสมบูรณ์ ตำบลภูเขาทอง อำเภอสุคิริน

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยย่อย ‘ส้ม’ ในภาษามลายูมีจำนวน 3 ศัพท์ ได้แก่ ลิมา, ลิมา, อาแซ

ศัพท์ “ลิมา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ลิมา, ลิมา, เวะห์ลิมา, เวะห์ลิมา, เวะห์ลิมา, บูเวะห์ลิมา มีพหูพจน์หมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,373 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.23 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในหมู่บ้านส่วนใหญ่ที่พูดภาษามลายูในบริเวณพื้นที่เป้าหมาย ในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส

ศัพท์ “ลิมา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ลิมา, ลิมาว, บัวะมาว, บูเวะห์ลิมา, บัวะลิมาว, ลิมาเกือร์ตาส มีพหูพจน์หมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 20 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.75 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูล ที่หมู่บ้าน 1007, 1010, 1011, 1016, 1040, 1041, 1043, 1049, 1050, 1052, 1053, 1054, 1055, 1100, 1056, 1103, 1008, 1055/3, จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1329 และจังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2674 คือบ้านจุฬารักษ์ 12 ตำบลสุคิริน อำเภอสุคิริน

ศัพท์ “อาแซ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ อาแซ เพียงคำเดียว มีพหูพจน์หมู่บ้านจำนวน 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่จังหวัดนราธิวาส ที่หมู่บ้าน 2208 และ 2721 (โปรดดูแผนที่หมายเลข 79 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 79 ประกอบ)

73. การกระจายศัพท์ของหน่วยย่อยที่ 73 ‘มะพร้าว’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยย่อยที่ 73 และได้นำข้อมูลภาษามลายูวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์ศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยย่อยที่ 73 ‘มะพร้าว’ ที่เป็นภาษาไทยมี 1 ศัพท์ ได้แก่ พพร้าว

ศัพท์ “พพร้าว” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ พพร้าว, ลูกพพร้าว, ลูกกะพพร้าว, กะพพร้าว, มะพพร้าว, โลกพพร้าว มีพหูพจน์หมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในทุกหมู่

บ้านที่พูดภาษาไทยในบริเวณพื้นที่เป้าหมายในจังหวัด สงขลา ปัตตานี ยะลา นราธิวาส และ สตูล ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถ 'มะพร้าว' ในภาษามลายูมีจำนวน 5 ศัพท์ ได้แก่ ญอ, ยัว, เฮาะ, กราแม, กลาเปอ

ศัพท์ "ญอ" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ญอ, ญอร, อีญอ, เวาะญอ, บัวเวาะญอ, บือเวาะญอ มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,378 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.42 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในหมู่บ้านส่วนใหญ่ที่พูดภาษามลายูในบริเวณพื้นที่เป้าหมาย

ศัพท์ "ยัว" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ยัว, ญัว, คัวญัว มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 8 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.30 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1006, 1009, 1010, 1012, 1013, 1016, 1017 และ 1040

ศัพท์ "เฮาะ" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ เฮาะ, ญะ, ญอก, บัวหยอก, บัวะนีเฮาะ มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 6 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.22 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัด สตูลที่หมู่บ้าน 0997, 1041, 1043, 1049, 1054 และ 1100

ศัพท์ "กราแม" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์ กราแม เพียงคำเดียว มีพูดในหมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1050 คือบ้านเกาะหลิเป๊ะ ตำบลเกาะสาหร่าย อำเภอเมือง

ศัพท์ "กลาเปอ" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M5 ประกอบด้วยคำศัพท์ กลาเปอ, กาลาปอ มีพูดในหมู่บ้านจำนวน 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูล ที่หมู่บ้าน 1055 คือบ้านตันหยงกาโบย ตำบลปูลู อำเภอเมือง และ จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2721 คือบ้านไถกูเค็ง ตำบลนุกิด อำเภอเจาะไอร้อง (โปรดดูแผนที่หมายเลข 80 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 80 ประกอบ)

74. การกระจายศัพท์ของหน่วยอรรถที่ 74 'มะละกอ'

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยอรรถที่ 74 และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์ศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถที่ 74 'มะละกอ' ที่เป็นภาษาไทยมี 5 ศัพท์ ได้แก่ ลอกอ, แดหลา, กล้วยหลา, แดงตัน, บือติ

ศัพท์ "ลอกอ" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ลอ, ลูกลอกอ, ละกอ, มะละกอ มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,117 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 41.68 ของจำนวนหมู่บ้าน

บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในหมู่บ้านส่วนใหญ่ที่พูดภาษามลายูในบริเวณพื้นที่เป้าหมาย

ศัพท์ “แดหลา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 ประกอบด้วยคำศัพท์ แดหลา, ลูกแดหลา, แด่ลา, แดลา, ลูกใต้หลา, แดลา, ลูกแดลา, ลูกใต้หลา, ตีลา, ลูกตีลา, ตีหลา, โลกตีหลา, แดหาว, โลกตีหลา มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 59 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 2.20 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1000, 1002, 1015, 1021, 1022, 1023, 1025, 1027, 1028, 1032, 1034, 1038, 1051, 1058, 1059, 1071, 1073, 1074, 1075, 1077, 1078, 1080, 1081, 1082, 1083, 1084, 1097, 1099, 1155, 1176, 1179, 1182, 1184, 1190, 1191, 1192, 1193, 1194, 1195, 1200, 1201, 1203, 1209, 1210, 1213, 1223, 1225, 1227, 1229, 1230, 1247, 1003, 1015, 1187, 1196, 1221, 1025, และจังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0474 คือบ้านไร่ ตำบลสะพานไม้แก่น อำเภอจะนะ ซึ่งผู้วิจัยได้แสดงเส้นแบ่งเขตย่อยของภาษาไว้ในแผนที่หมายเลข 81

ศัพท์ “กั่วยหลา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T3 ประกอบด้วยคำศัพท์ กั่วยหลา, กวยหลา, ลูกกั่วยหลา, กั่วยลา, กั่วยหลา, กั่วยหลา, โลกกั่วยหลา, กอหลา, กั่วยหลา มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 104 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 3.88 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0227, 0230, 0233, 0240, 0249, 0256, 0257, 0259, 0260, 0261, 0262, 0278, 0282, 0292, 0293, 0467, 0489, 0497, 0507, 0515, 0517, 0518, 0519, 0521, 0527, 0584, 0529, 0689, 0896, 0898, 0699, 0900, 0901, 0903, 0907, 0908, 0911, 0912, 0913, 0914, 0916, 0917, 0920, 0921, 0923, 0984, 0985, 0986, 0989, 0990, 0520, 0226, 0280, 0281, จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1943, 1947, 1948, 1949, 1953, 1911, 1973, 1974, 1975, 2109, 2110, และจังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2200, 2201, 2203, 2210, 2217, 2227, 2238, 2386, 2415, 2426, 2427, 2428, 2429, 2507, 2514, 2512, 2520, 2521, 2522, 2518, 2553, 2558, 2561, 2567, 2568, 2569, 2570, 2572, 2573, 2577, 2655, 2659, 2671, 2672, 2706, 2513, 2547, 2575 ซึ่งผู้วิจัยได้แสดงเส้นแบ่งเขตย่อยของภาษาไว้ในแผนที่หมายเลข 81

ศัพท์ “แดงคัน” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T4 ประกอบด้วยคำศัพท์ แแดงคัน เพียงคำเดียว มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 4 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.15 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูล ที่หมู่บ้าน 1064, 1060, จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0151 และ 0177

ศัพท์ “บิติ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T5 ประกอบด้วยคำศัพท์ บิติ เพียงคำเดียว มีพูดในหมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัด นราธิวาสที่หมู่บ้าน 2552 คือบ้านโคกมะเฟือง ตำบลสาตาใหม่ อำเภอตากใบ

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยยรรด “มะละกอ” ในภาษามลายู มีจำนวน 7 ศัพท์ ได้แก่ บือเตะ, บือติ, แดลา, แดลอ, ตีมอนกาบู, แมลล, กล้วยหลา

ศัพท์ “บือเตะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ บือเตะ, บือเตะ, เวะบือเตะ, บือเต็ก, วอปาเตะ มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,334 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 49.78 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมาย โดยเฉพาะจังหวัด สงขลา ปัตตานี ยะลา นราธิวาส และ สตูล

ศัพท์ “บือติ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ บือติ, บือเวะบือติ, บือติก, บือติ มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 29 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 1.08 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1941, 1997, 1998, 1999, 2001, 2003, 2055, 2087, 2129, 2150, 2151, 2152, 2161, 1958, 2001, 2145, 2153, จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1286, 1460, 1470, 1485, 1500, และจังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2194, 2280, 2384, 2396, 2436, 2688 และ 2482

ศัพท์ “แดลา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ แดลา, กาแดลา, กาแดละ, บัวเวะแดลา, บัวแดลา, กือแดลา, บัววาแดลา, แดหลา มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 14 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.52 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 0997, 1010, 1011, 1012, 1035, 1036, 1037, 1041, 1052, 1053, 1055, 1056, 1103 และ 1104

ศัพท์ “แดลล” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์ แดลล, กาแดลล, แดลล, แดเลาะ, บัวเวะแดลล, กแดลล, กแดลล, บัวแดลล, กือแดลล, กือแดก, กือแดลล, บัวเวะแดลล มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 14 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.52 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัด 1006, 1007, 1008, 1009, 1013, 1016, 1017, 1035, 1040, 1043, 1049, 1052, 1054 และ 1055/3

ศัพท์ “ติมอนกาบู” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M5 ประกอบด้วยคำศัพท์ ตีมอนกาบู เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1050 คือบ้านเกาะหลิเป๊ะ ตำบลเกาะสาหร่าย อำเภอเมือง

ศัพท์ “แมลล” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M6 ประกอบด้วยคำศัพท์ แมลล เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัด ยะลาที่หมู่บ้าน 1270 และ 1275

ศัพท์ “กล้วยหลา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M7 ประกอบด้วยคำศัพท์ กล้วยหลา เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของจำนวนหมู่บ้านที่

ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่จังหวัดนครราชสีมาที่หมู่บ้าน 2574 คือบ้านใหญ่ ตำบลพร่อน อำเภอ
ตากใบ (โปรดดูแผนที่หมายเลข 81 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 81 ประกอบ)

75. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดี 75 'อ้อย'

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยวรรณคดี 75 และได้นำข้อมูล
ภาษามาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์ศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยวรรณคดี 75 'อ้อย' ที่
เป็นภาษาไทยมีเพียง 1 ศัพท์ ได้แก่ อ้อย

ศัพท์ "อ้อย" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ อ้อย, ออย มีพหูพจน์
ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถาม
คืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในหมู่บ้านส่วนใหญ่ที่พูดภาษาไทยในบริเวณพื้นที่เป้าหมาย
ทั้งในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นครราชสีมา

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยวรรณคดี 'อ้อย' ในภาษามลายู มีจำนวน 2 ศัพท์ ได้แก่ เตอบู และ
คาบู

ศัพท์ "เตอบู" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ เตอบู, คีอบู มีพหูพจน์
ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,384 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.64 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถาม
คืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่บริเวณพื้นที่เป้าหมาย ที่เป็นหมู่บ้านที่พูดภาษามลายูใน
จังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และนครราชสีมา

ศัพท์ "คาบู" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ คาบู, คบู มีพหูพจน์
ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 11 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.41 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถาม
คืนมา ได้แก่จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 997, 1011, 1016, 1041, 1042, 1043, 1049, 1053, จังหวัดปัตตานีที่
หมู่บ้าน 2001, 1687, จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1506 คือบ้านท่านบ ตำบลกาลอ อำเภอรามัน และ
จังหวัดนครราชสีมาที่หมู่บ้าน 2272 คือบ้านบงก้า ตำบลปอเมาะ อำเภอชิง (โปรดดูแผนที่หมายเลข
82 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 82 ประกอบ)

จากการศึกษาการกระจายศัพท์ สรุปได้ว่าจากหน่วยวรรณคดีจำนวน 75 หน่วยวรรณคดี ที่ได้
ศึกษาวิเคราะห์นั้น แต่ละหน่วยวรรณคดีเหล่านี้มีรูปแบบของศัพท์ตั้งแต่ 2 ศัพท์ ถึง 20 ศัพท์ ซึ่งผู้วิจัย
ได้จัดหมวดหมู่หน่วยวรรณคดีโดยใช้จำนวนศัพท์ที่วิเคราะห์มาเป็นเกณฑ์ในการจำแนกพบว่าสามารถ
แบ่งหน่วยวรรณคดีทั้งหมดออกเป็น 12 กลุ่ม ดังนี้

1. หน่วยวรรณคดีที่มีศัพท์ 2 ศัพท์ จำนวน 3 หน่วยวรรณคดี ได้แก่ หน่วยวรรณคดี 24 'สีขาว'
หน่วยวรรณคดี 30 'เล็บ' หน่วยวรรณคดี 31 'พื้น'

2. หน่วยวรรณคดีมีศัพท์ 3 ศัพท์ จำนวน 15 หน่วยวรรณคดี ได้แก่ หน่วยวรรณคดีที่ 5 'ม้า' หน่วยวรรณคดีที่ 6 'ควาย' หน่วยวรรณคดีที่ 8 'แมว' หน่วยวรรณคดีที่ 15 'ปู' หน่วยวรรณคดีที่ 22 'สีแดง' หน่วยวรรณคดีที่ 25 'สีน้ำเงิน' หน่วยวรรณคดีที่ 26 'มือ' หน่วยวรรณคดีที่ 27 'ตา' หน่วยวรรณคดีที่ 32 'ลิ้น' หน่วยวรรณคดีที่ 33 'แก้ม' หน่วยวรรณคดีที่ 37 'เท้า' หน่วยวรรณคดีที่ 53 'ดอกไม้' หน่วยวรรณคดีที่ 55 'ลม' หน่วยวรรณคดีที่ 66 'ร่ม'

3. หน่วยวรรณคดีมีศัพท์ 4 ศัพท์ จำนวน 15 หน่วยวรรณคดี ได้แก่ หน่วยวรรณคดีที่ 2 'ไก่' หน่วยวรรณคดีที่ 3 'เป็ด' หน่วยวรรณคดีที่ 7 'ช้าง' หน่วยวรรณคดีที่ 9 'หนู' หน่วยวรรณคดีที่ 11 'งู' หน่วยวรรณคดีที่ 14 'ปลา' หน่วยวรรณคดีที่ 29 'ผม' หน่วยวรรณคดีที่ 38 'นั่ง' หน่วยวรรณคดีที่ 40 'บิน' หน่วยวรรณคดีที่ 42 'กิน' หน่วยวรรณคดีที่ 47 'ฟัง' หน่วยวรรณคดีที่ 49 'คืน' หน่วยวรรณคดีที่ 60 'ประสูติ' หน่วยวรรณคดีที่ 62 'เสื่อ' หน่วยวรรณคดีที่ 'หม้อ'

4. หน่วยวรรณคดีมีศัพท์ 5 ศัพท์ จำนวน 16 หน่วยวรรณคดี ได้แก่ หน่วยวรรณคดีที่ 1 'นก' หน่วยวรรณคดีที่ 4 'วัว' หน่วยวรรณคดีที่ 10 'เสื่อ' หน่วยวรรณคดีที่ 12 'กบ' หน่วยวรรณคดีที่ 13 'เต่า' หน่วยวรรณคดีที่ 16 'กิ้ง' หน่วยวรรณคดีที่ 19 'ถึง' หน่วยวรรณคดีที่ 21 'สีดำ' หน่วยวรรณคดีที่ 23 'สีเขียว' หน่วยวรรณคดีที่ 28 'หู' หน่วยวรรณคดีที่ 34 'กาง' หน่วยวรรณคดีที่ 35 'ป่า, ไร่' หน่วยวรรณคดีที่ 39 'นอน' หน่วยวรรณคดีที่ 58 'บ้าน' หน่วยวรรณคดีที่ 59 'ห้อง' หน่วยวรรณคดีที่ 70 'กล้วย'

5. หน่วยวรรณคดีมีศัพท์ 6 ศัพท์ จำนวน 10 หน่วยวรรณคดี ได้แก่ หน่วยวรรณคดีที่ 20 'คางคก' หน่วยวรรณคดีที่ 36 'นม(อวัยวะ)' หน่วยวรรณคดีที่ 44 'ตบ' หน่วยวรรณคดีที่ 50 'ภูเขา' หน่วยวรรณคดีที่ 56 'ฝน' หน่วยวรรณคดีที่ 63 'ผ้า' หน่วยวรรณคดีที่ 64 'ทางเก่ง' หน่วยวรรณคดีที่ 68 'มีด' หน่วยวรรณคดีที่ 71 'เงาะ(ผลไม้)' หน่วยวรรณคดีที่ 73 'มะพร้าว'

6. หน่วยวรรณคดีมีศัพท์ 7 ศัพท์ จำนวน 2 หน่วยวรรณคดี ได้แก่ หน่วยวรรณคดีที่ 17 'ใส่เคียน' หน่วยวรรณคดีที่ 18 'ปลาไหล'

7. หน่วยวรรณคดีมีศัพท์ 8 ศัพท์ จำนวน 4 หน่วยวรรณคดี ได้แก่ หน่วยวรรณคดีที่ 52 'คันไม้' หน่วยวรรณคดีที่ 54 'น้ำ' หน่วยวรรณคดีที่ 57 'พระจันทร์' หน่วยวรรณคดีที่ 72 'ส้ม'

8. หน่วยวรรณคดีมีศัพท์ 9 ศัพท์ จำนวน 1 หน่วยวรรณคดี ได้แก่ หน่วยวรรณคดีที่ 69 'มะม่วง'

9. หน่วยวรรณคดีมีศัพท์ 10 ศัพท์ จำนวน 4 หน่วยวรรณคดี ได้แก่ หน่วยวรรณคดีที่ 41 'ดี' หน่วยวรรณคดีที่ 45 'หัวเราะ' หน่วยวรรณคดีที่ 48 'นา' หน่วยวรรณคดีที่ 61 'หน้าต่าง'

10. หน่วยวรรณคดีมีศัพท์ 11 ศัพท์ จำนวน 1 หน่วยวรรณคดี ได้แก่ หน่วยวรรณคดีที่ 51 'คลอง'

11. หน่วยวรรณคดีมีศัพท์ 12 ศัพท์ จำนวน 3 หน่วยวรรณคดี ได้แก่ หน่วยวรรณคดีที่ 46 'ร้องไห้' หน่วยวรรณคดีที่ 65 'เข็มขัด' หน่วยวรรณคดีที่ 74 'มะละกอ'

12. หน่วยอรรถที่มีศัพท์ 20 ศัพท์ จำนวน 1 หน่วยอรรถ ได้แก่ หน่วยอรรถที่ 41 'ตะโกน'

ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยพบว่า ในบริเวณ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย มีหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยทั้งถิ่นจำนวน 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 และมีหมู่บ้านที่พูดภาษามลายูทั้งถิ่นจำนวน 1,395 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 52.06 และหลังจากที่ได้วิเคราะห์จำนวน ศัพท์ทั้งหมดที่แทนหน่วยอรรถทั้ง 75 หน่วยอรรถในการวิจัยนี้ สามารถสรุปได้ว่า ศัพท์ ที่วิเคราะห์ได้จาก ตัวเลือก ในคำถามแต่ละข้อ ทั้งที่เป็นศัพท์ที่เป็นภาษาไทยและภาษามลายู มีผู้พูดในอัตราความถี่สูงที่สุด ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้สัญลักษณ์ T1 ในภาษาไทย หรือ M1 ในภาษามลายู แทนศัพท์เหล่านี้ มีจำนวนทั้งสิ้น 150 ศัพท์ (ศัพท์ภาษาไทย 75 ศัพท์ และศัพท์ภาษามลายู 75 ศัพท์) ส่วนศัพท์ที่เหลือนอกจากศัพท์ T1 และ M1 จะเป็นศัพท์ที่วิเคราะห์ได้จากข้อมูลดิบ จากแบบสอบถามตอนที่ 2 ส่วนที่เป็นคำถามปลายเปิด ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้สัญลักษณ์ T2....หรือ M2...เป็นต้นไป พบว่ามีผู้พูดในอัตราความถี่ต่ำมาก จากการศึกษาภาพรวมพบว่า ความถี่ของ ศัพท์กลุ่มหลังนี้ ส่วนใหญ่มีความถี่ไม่เกินร้อยละ 1 ยกเว้น ศัพท์จำนวน 12 ศัพท์ของหน่วยอรรถข้างล่างนี้ ที่มีความถี่เกินร้อยละ 2.20 ซึ่งผู้วิจัยได้แสดงบริเวณที่กระจายของศัพท์ทั้ง 12 ศัพท์เหล่านี้ไว้ในแผนที่แล้วโดยการลากเส้นแบ่งเขตภาษาย่อยไว้ให้เห็นอย่างชัดเจน (สำหรับศัพท์ของหน่วยอรรถ 'งู', 'ห้อง' และ 'ส้ม' นั้นผู้วิจัยไม่ได้แสดงเส้นแบ่งเขตภาษาย่อยไว้เพราะมีการกระจายที่ไม่ซับซ้อน แต่ได้แสดงการกระจายไว้ตามปกติ) ศัพท์ดังกล่าวได้แก่

ศัพท์	สัญลักษณ์	ความถี่	ร้อยละ	หน่วยอรรถ
อูถาร์	M2	117	4.37	11 'งู'
กาลาวา	M2	172	6.42	20 'ค้างคาว'
ตาสีงอ	M2	165	6.16	28 'หู'
ควน	T2	93	3.47	50 'ภูเขา'
เคื่อน	T2	165	6.16	57 'พระจันทร์'
ปีละ	M2	106	3.96	59 'ห้อง'
ปีตุแลนอ	M2	79	2.95	61 'หน้าต่าง'
สายเอา	T2	271	10.11	65 'เข็มขัด'
ลูกพรวน	T2	179	6.68	72 'เงาะ(ผลไม้)'
ส้ม	T2	81	3.02	72 'ส้ม(ผลไม้)'
แดทตา	T2	59	2.20	74 'มะละกอ'
กล้วยหลา	T3	104	3.88	74 'มะละกอ'

จากการวิเคราะห์ศัพท์ในงานวิจัยนี้ยังทำให้ผู้วิจัยเห็นลักษณะภาษาที่สำคัญ 3 ประการ คือ
 1. ลักษณะภาษาที่เกาะหลีเป๊ะ 2. ลักษณะภาษาเขมรที่บ้านตันทุเรียน และ 3. ภาษาถิ่นย่อยของ
 ภาษามลายู ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ลักษณะภาษาที่เกาะหลีเป๊ะ

หลังจากที่ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลภาษาในจังหวัดสตูล และทำการวิเคราะห์ข้อมูล
 พบว่าภาษาที่เกาะหลีเป๊ะ หมู่ที่ 7 ตำบลเกาะสาหร่าย อำเภอเมือง จังหวัดสตูล มีลักษณะที่แตก
 ต่างไปจากบริเวณอื่น ๆ กล่าวคือ ภาษาที่บ้านเกาะหลีเป๊ะ มีทั้งบริเวณที่พูดภาษาไทยและภาษา
 มลายู ภาษามลายูเป็นภาษาของคนส่วนใหญ่ในหมู่บ้านซึ่งมีลักษณะที่โดดเด่นแตกต่างออกไปจาก
 ภาษามลายูถิ่นอื่น หลังจากที่ได้ผู้วิจัยได้นำคำศัพท์ ที่ได้จากแบบสอบถามมาสอบกับภาษาชาวเล
 (Urak Lawwoi) ในงานของ อมร ทวีศักดิ์ (2529:58-102) พบว่า ภาษาที่เกาะหลีเป๊ะนี้ เป็นภาษา
 ชาวเล ซึ่งภาษาชาวเลนี้ มีคำศัพท์ร่วมกับภาษามลายูอยู่มาก แต่อาจมีเสียงในคำต่างกัน ซึ่งพอจะ
 สรุปความแตกต่างออกเป็น 2 เรื่อง ได้แก่ การใช้คำในภาษาที่เกาะหลีเป๊ะต่างจากภาษามลายู และ
 ในศัพท์ที่ใช้ร่วมกับภาษามลายูนั้นมีพยัญชนะท้ายที่ต่างจากภาษามลายู ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ศัพท์ที่ต่างจากภาษามลายู

ภาษาที่เกาะหลีเป๊ะมีศัพท์ที่ใช้ต่างออกไปจากมลายู ดังข้อมูลข้างล่างนี้

หน่วยอรรถที่	ความหมาย	ภาษามลายู	ภาษาที่เกาะหลีเป๊ะ
10	'เสื่อ'	จิมมา	บูคัด
19	'ลิง'	กือฆอ	กรา
20	'ค้างคาว'	ตะลอลาวา	ละอูละ
36	'นม(อวัยวะ)'	กอแปะ	คาคา
41	'ตะโกน'	นาฮง	สุรีะ
45	'หัวเราะ'	ซูกอ	ฌือละ
59	'ห้อง'	บีเตะ	รูวีก
61	'หน้าต่าง'	ปีตุนาแค	คิกะ
69	'มะม่วง'	ปาโอะย	มาจัก
73	'มะพร้าว'	ญูอ	กรามะ

2. ลักษณะเสียงพยัญชนะท้าย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลภาษามลายูที่เกาะหลีเป๊ะพบว่า ในส่วนของคำที่ผู้พูดบนเกาะหลีเป๊ะใช้คำที่เป็นคำร่วมเชื้อสายกับคำภาษามลายูนั่น หากเป็นคำที่ภาษามลายูมีพยัญชนะท้ายเป็นนาสิก หรือเป็นคำที่เป็นพยางค์เปิด (ไม่มีพยัญชนะท้าย) ภาษามลายูบนเกาะหลีเป๊ะจะมีพยัญชนะท้ายเป็นพยัญชนะกัก ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

หน่วยยรรยงที่	ความหมาย	ภาษามลายูมาตรฐาน	ภาษามลายู	ภาษาที่เกาะหลีเป๊ะ
1.	'นก'	<burong>	บุรง	บุรอก [burok]
2.	'ไก่'	<ajam>	อาแย, อาฮัม	ฮาฮับ [hajap]
14.	'ปลา'	<ikan>	อีแก, อีกัน	อีกัก [ʔikat]
15.	'ปู'	<ketam>	กือแต	กือตัก [kɛtat]
21.	'สีดำ'	<hitam>	อีแต	อีตัก [ʔitap]
42.	'กิน'	<makan>	มาแก	มากัก [makat]
48.	'นา'	<padang>	บือแน	บือนัก [bumak]
56.	'ฝน'	<hujan>	อูเย	ฮูยัค [hujat]
57.	'ดวงจันทร์'	<bulan>	บุแก	บุตัก [bulat]
65.	'เข็มขัด'	<tali pinggang>	คาตีปีแก	คาตีปีงัก [tali pingak]

จากคำที่ยกมาข้างบนนี้ จะเห็นได้ว่าลักษณะเสียงรูปภาคที่พยัญชนะท้ายระหว่างภาษามลายูกับภาษาชาวเลที่เกาะหลีเป๊ะสามารถสรุปได้ดังนี้

พยัญชนะท้ายของคำศัพท์ในภาษามลายู	พยัญชนะท้ายของคำศัพท์ที่เกาะหลีเป๊ะ
-ŋ	~ -k
-m	~ -p หรือ -t
-n	~ -t

ลักษณะภาษาเขมรที่บ้านคันทุเรียน

จากการศึกษาผู้วิจัยพบว่า มีหมู่บ้านอยู่หมู่บ้านหนึ่ง มีพูดภาษาเขมร ซึ่งได้แก่ บ้านคันทุเรียน ตำบลภูเขาทอง อำเภอสุคิริน จังหวัดนราธิวาส ในการตอบแบบสอบถามของผู้ใหญ่บ้าน วิชัย ลักษณะ ซึ่งเป็นผู้ใหญ่บ้าน หมู่ที่ 7 ตำบลภูเขาทอง อำเภอสุคิรินได้ระบุว่า ในหมู่บ้านนี้ มีผู้พูดภาษาถึง 4 ภาษา ซึ่งได้แก่ ภาษาไทย ภาษาเขมร ภาษาลาวอีสาน และภาษาส่วย ในที่นี้ผู้วิจัยจะ

ได้นำเสนอข้อมูลภาษาเขมรตามที่ผู้ใหญ่วัยได้ตอบส่งมา โดยได้นำคำเขมรปัจจุบันที่สัมพันธ์กับคำในแบบสอบถามมาวางเทียบเคียงไว้ด้วย เพื่อให้สามารถเห็นความสัมพันธ์ระหว่างเสียงภาษาเขมรปัจจุบันที่บ้านต้นทุเรียน กับภาษาเขมรมาตรฐานปัจจุบัน ดังข้อมูลข้างล่างนี้

หน่วยอรรถที่	ภาษาเขมรที่บ้านต้นทุเรียน			ภาษาเขมรมาตรฐาน	
	ความหมาย	คำ	เสียง	คำ	เสียง
1	'นก', 'bird'	โกนจ๊าบ	ko:n ca:p	กูดาย	ko:n ca:p
2	'ไก่', 'chicken'	เมื่อน	mmuan	ยาส'	moen
3	'เป็ด', 'duck'	เตียบ	ti:a	ยา	tie
4	'วัว', 'ox,cow'	กู๋	ku:	เคา	ko:
5	'ม้า', 'horse'	แซะ	se?	เซะ	seh
6	'ควาย', 'buffalo'	กระเบือย	krabxj	กรบิ	krəbɔxj
7	'ช้าง', 'elephant'	คร่าเรือบ	tramrxj	ดิมิ	domrxj
8	'แมว', 'cat'	มีว	(ใช้คำภาษาไทย <แมว>)		
9	'หนู', 'rat,mouse'	กะนอล	kanol	กณู	kəndol
10	'เสือ', 'tiger'	คลา	khla:	ลฺา	khla:
11	'งู', 'snake'	ปัวะห์	puah	ตล'	puəh
12	'กบ', 'frog'	อ้งแก๊บ	?aŋkep	กโหลบ	?əŋkaep
13	'เต่า', 'turtle'	เนือค	nɔt	หมณีก	?əndaək
14	'ปลา', 'fish'	ไทรอย	trɔj	ไตรี	trɔj
15	'ปู', 'crab'	กะคาม	kada:m	กฺาย	kda:m
16	'กุ้ง', 'shrimp,prawn'	ไทรกอง	traiko:ŋ	ไตรีบหล	trɔjbəŋko:ŋ
17	'ไส้เดือน', 'earth-worm'	จะรีน	carin	ณฺเรณ	cənlə:n
18	'ปลาไหล', 'eel'	อันต้วง	?antuaŋ	มณฺ'	?əntuaŋ
19	'ลิง', 'monkey'	สวา	swa:	สฺา	swa:
20	'ค้างคาว', 'bat'	ประจิว	praci:w	บฺรเจว	prəciəw
21	'สีดำ', 'black'	ชีเขมา	si: khmau	สี+เฆว	khmau
22	'สีแดง', 'red'	ชีกระฮอม	si: kraho:m	สี+กรบย	krəho:m
23	'สีเขียว', 'green'	ชีคิ้ว	si: khi:w	สี+เฆว	khiəw

หน่วยอรรถที่	ภาษาขมที่บ้านคันทูเรียน			ภาษาขมมาตรฐาน	
	ความหมาย	คำ	เสียง	คำ	เสียง
24	'สีขาว', 'white' ชีซอ		si:sw:	สี+ ส	sw:
25	'สีน้ำเงิน', 'blue' ชีน้ำเงิน		(ใช้คำภาษาไทย)		-
26	'มือ', 'hand' ไค		daj	ไผ่	daj
27	'ตา', 'eye' พะเนก		phane:k	บุท	phne:k
28	'เท้า', 'leg' สระเรอะตระจิก		sarɛʔtraci:k	สื่กตุเอก	slɛk tɹeciak
29	'ผม', 'hair(on head)' เซอะ		sɛh	สกะ	sok
30	'เล็บ', 'nail' กระจ็อก		kracɔk	กรอก	krɛcɔ:k
31	'ฟัน', 'tooth' ทะมิง		taminɣ	เชม	thəmen
32	'ลิ้น', 'tongue' น้ำค		na:t	หณฏ	ʔonda:t
33	'แก้ม', 'cheek' ตะเปียน		tapwan	ถาบ	thpɔɐl
34	'คาง', 'chin' จังกา		caŋka:	ชกา	cɔŋka:
35	'บ่า, ไหล่', 'shoulder' สมา		sma:	สกา	sma:
36	'นม(อวัยวะ)', 'breast' เคะห์		dɔh	ชะ	dɔh
37	'เท้า', 'foot' จิง		cu:ŋ	เจิน	cɛ:ŋ
38	'นั่ง', 'sit' อังกุย		ʔaŋkuj	หนุย	ʔɔŋkuj
39	'นอน', 'sleep' เดก		de:k	ฉก	daek
40	'ยืน', 'stand' ไชรอน		chro:n	ดย	cho:
41	'ตะโกน', 'shout' แสรง		sarɛ:k	สรง	sraek
42	'กิน', 'eat' โฮบ		ho:p	หอบ	haop
43	'ตี', 'beat' เวือบ		wɛ:j	วาย	wiəj
44	'ตบ', 'slap' เตียะ		tiaʔ	อะ	tɛ:əh
45	'หัวเราะ', 'laugh' เซอย		ɛɛ:j	เสย	saɛc
46	'ร้องไห้', 'cry' ชุม		jum	ย	jum
47	'ฟัง', 'listen' สะดับ		sadap	สาดบ	sdap
48	'นา', 'rice field' แซร		sarɛ:	สไร	srae
49	'ดิน', 'earth, soil' เคอย		dɛ:j	มี	dɛ:j
50	'ภูเขา', 'mountain' พะนอม		phanom	ภู	phnum

หน่วยยรรยงที่	ภาษาเขมรที่บ้านคันทุเรียน			ภาษาเขมรมาตรฐาน	
	ความหมาย	คำ	เสียง	คำ	เสียง
51	'คลอง', 'stream' ไอรน		?o:rn	អរ	?ao
52	'ต้นไม้', 'tree' เคิมเมอ		dr:mchɿ:	ដើមឈើ	daəmchɿ:
53	'ดอกไม้', 'flower' ปะกา		paka:	ផ្កា	phka:
54	'น้ำ', 'water' ตึก		tu:k	ទឹក	tu:k
55	'ลม', 'wind' ขะยอล		khajɔ:l	ខ្យល់	khjuəl
56	'ฝน', 'rain' พลึง		phli:ŋ	ភ្លៀង	phliəŋ
57	'ดวงจันทร์', 'moon' ดวงแค		duarjke:	ខែ	khæe
58	'บ้าน', 'house' ประเคีย		pratia	ផ្ទះ	phɿɛ:əh
59	'ห้อง', 'room' กระพ็อง		kraphɔŋ	?	-
60	'ประตู', 'door' ทะเวียร		thawia	ទ្វារ	twiə
61	'หน้าต่าง', 'window' บ็องอวด		bɔŋ?uat	បង្អួច	bɔŋ?uət
62	'เสื้อ', 'shirt' อาว		?a:w	អាវ	?a:w
63	'ผ้า', 'cloth' เทีสร		thes	?	-
64	'กางเกง', 'trousers' คอ		khɔ:	ខោ	khao
65	'เข็มขัด', 'belt' ขะเสกกระวัด		khase:krawat	ខ្សែក្រវាត់	khsae kɾəwat
66	'ร่ม', 'umbrella' นัต		chat	ឆ្នុត	chat
67	'หม้อ', 'pot' ฉะนัง		chananɔ	ផ្ទាំង	chnanɔ
68	'มีด', 'knight' กระเมียด		kramet	កាំបិត	kɔmbɿt
69	'มะม่วง', 'mango' สวาย		sawa:j	ស្វាយ	swa:j
70	'กล้วย', 'banana' เจ็ก		ce:k	មេក	caek
71	'เงาะ(ผลไม้)', 'Rambutan' แพลเชอ	phlɛ:chɿ:		ផ្លែឈើ	phlaechɿ:
72	'ส้ม(ผลไม้)', 'orange' ไกรย	kro:j		ក្រូច	kraot
73	'มะพร้าว', 'coconut' แพลโคง	phlɛ:do:ŋ		ផ្លែម្រ	phlaedaonɔ
74	'มะละกอ', 'papaya' ตะฮ็อง	lahɔŋ		ល្អង	lhonɔ
75	'อ้อย', 'sugar cane' อ้อมเพิว	?ɔmpɿw		អំពៅ	?ɔmpɿw

ภาษาถิ่นย่อยภาษามลายู

เมื่อได้ศึกษาเฉพาะภาษามลายูในเขตพื้นที่ที่ทำการศึกษานี้ ผู้วิจัยพบว่าลักษณะคำในภาษามลายูที่พูดกันในจังหวัดสตูลและสงขลา ซึ่งในที่นี้จะเรียกว่า ภาษามลายูถิ่นสตูล มีลักษณะต่างจากภาษามลายูที่พูดกันใน 3 จังหวัดที่เหลืออันได้แก่จังหวัด ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส และปรากฏว่าภาษาของผู้พูดที่จังหวัดสตูลกับสงขลานั้น มีลักษณะคล้ายคลึงกับภาษามลายูมาตรฐานมากกว่าภาษาของอีก 3 จังหวัดที่เหลือ ซึ่งในที่นี้จะเรียกว่า ภาษามลายูถิ่นปัตตานี ซึ่งผู้วิจัยจะนำภาษาถิ่นทั้ง 2 นี้มาเปรียบเทียบให้เห็นความต่าง และในที่นี้จะนำภาษามลายูมาตรฐานมาเทียบเคียงไว้ด้วย เพื่อให้เห็นความต่าง และความคล้ายคลึงกันของภาษามลายูถิ่นสตูล ภาษามลายูถิ่นปัตตานี กับภาษามลายูมาตรฐาน ดังนี้

ที่	หน่วยอรรถ	ถิ่นปัตตานี	ถิ่นสตูล	ภาษามลายูมาตรฐาน
2.	'ไก่', 'chicken,hen'	อาเย	อาฮัม	<ayam>
5.	'ม้า', 'horse'	กูคอ	กูดา	<kuda>
6.	'ควาย', 'buffalo'	กูบา	กรือเบา	<kerbau>
7.	'ช้าง', 'elephant'	กาเจาะห์	ฆายะห์	<gajah>
10.	'เสือ', 'tiger'	หิมา	ฮาเร็มา	<ha-rimau>
11.	'งู', 'snake'	อูลา	อูละ	<ular>
12.	'กบ', 'frog'	กาเตาะ	กาตีะ	<katag>
14.	'ปลา', 'fish'	อีแก	อีกัน	<ikan>
15.	'ปู', 'crab'	กือแค	กะคำ	<ketam>
16.	'กุ้ง', 'shrimp,prawn'	ฮูแค	ฮูดัง	<udang>
17.	'ไส้เดือน', 'earth-worm'	จาจิง	จะจิง	<chaching>
18.	'ปลาไหล', 'eel'	บือโละ	บือโลด	<ikan belut>
20.	'ค้างคาว', 'bat'	คะลอกาวา	กาลาวา	<kelawar>
21.	'สีดำ', 'black'	อีแค	อีดำ	<hitam>
22.	'สีแดง', 'red'	แมเราะห์	แม-ระห์	<merah>
23.	'สีเขียว', 'green'	ฮือยา	ฮือเยา	<ijau>
26.	'มือ', 'hand'	คาเง	คาจัน	<tangan>
27.	'ตา', 'eye'	มาคอ	มาตา	<mata>
29.	'ผม', 'hair(on head)'	ราโมะ	ราโมต	<rambut>

ที่	หน่วยยอรรด	อินปัตตานี	อินชตุล	ภาษามลายูมาตรฐาน
32.	'ลิ้น', 'tongue'	ลิเคะห์	ลิเคะห์	<lidah>
36.	'นม(อวัยวะ)', 'breast'	กอแปะ	แด๊ะ	<dada>
39.	'นอน', 'sleep'	ตีโด	ตีเคะ	<tidor>
41.	'ตะโกน', 'shout'	นาซง	คัมเป๊ะ	<ber-tirial>
42.	'กิน', 'eat'	มาแก	มากัน	<me-makan>
43.	'ตี', 'beat'	ตีบัย	ฆอแด	<pukul>
45.	'หัวเราะ', 'laugh'	กือเถาะ	ซุกอ	<gelak>
48.	'นา', 'rice field'	บือแน	บือนา	<padang>
49.	'ดิน', 'earth, soil'	ตานะห์	ตานะห์	<tanah>
50.	'ภูเขา', 'mountain'	บุเกะ	บุเก็ค	<bukit>
51.	'คลอง', 'stream'	ซุงา	ซุงัย	<sungai>
52.	'ต้นไม้', 'tree'	ปาสงกายู	ปอเกาะกายู	<pokok kayu, pohon kayu>
53.	'ดอกไม้', 'flower'	บุงอ	บุงา	<bunga>
54.	'น้ำ', 'water'	อาย	อายะ	<ayer>
55.	'ลม', 'wind'	อากิง	อากิน	<angin>
56.	'ฝน', 'rain'	อูเย	อูยัน	<hujan>
57.	'ดวงจันทร์', 'moon'	บุแก	บุถัน	<bulan>
58.	'บ้าน', 'house'	รูมะะห์	รูมะห์	<rumah>
60.	'ประตู', 'door'	ปีตุ	ปีนตุ	<pintu>
61.	'หน้าต่าง', 'window'	ปีตุนาแด ปีตุแนลอ	ปีตุติงกะ	<tingkap>
63.	'ผ้า', 'cloth'	คาเอง	แก่น	<kain>
64.	'กางเกง', 'trousers'	สะดูวา	สะแว	<sehuar>
65.	'เข็มขัด', 'belt'	ตาลีปีแก	ตาลีปีงัน	<tali pinggang>
67.	'หม้อ', 'pot'	ปูโยะ	ปราชู	<periok>
68.	'มีด', 'knife'	ปีซา	ปีเซา	<pisau>
69.	'มะม่วง', 'mango'	ปาโอะย	ปล่า	<epelam>
70.	'กล้วย', 'banana'	ปีแซ	ปีซัง	<pisang>
71.	'เงาะ(ผลไม้)', 'Rambutan'	เมาะแด	ราโมต	<rambutan>

ที่	หน่วยวรรณ	ถิ่นปัตตานี	ถิ่นสตูล	ภาษามลายูมาตรฐาน
72.	'ส้ม(ผลไม้)', 'orange'	ลิมา	ลีเมา	<limau>
73.	'มะพร้าว', 'cocoanut'	ญอ	ยัว	<pokok nyior>
74.	'มะละกอ', 'papaya'	แตลา	บือเตะ	<betek>
75.	'อ้อย', 'sugar cane'	คือนู	คาญ	<tebu>

จากการศึกษาการกระจายศัพท์ทั้ง 75 หน่วยวรรณ พบว่าแต่ละหน่วยวรรณมีศัพท์ที่แทนทั้งภาษาไทยและภาษามลายูอย่างน้อยที่สุดภาษละ 1 ศัพท์ รวมเป็น 2 ศัพท์ ซึ่งเมื่อพิจารณาแยกระหว่างภาษาไทยและภาษามลายูแล้วพบว่า ภาษาไทยจะกระจายอยู่ในหมู่บ้านส่วนใหญ่ของ 2 จังหวัด ได้แก่จังหวัดสตูล และสงขลา ส่วนภาษามลายูจะกระจายหนาแน่นอยู่ใน 3 จังหวัด ได้แก่จังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาส ซึ่งการกระจายของทั้ง 2 ภาษานี้ ผู้วิจัยได้แสดงไว้อย่างชัดเจนในแผนที่ หมายเลข 7 โดยได้แรเงาบริเวณที่เป็นหมู่บ้านที่พูดภาษามลายูทั้งหมด และไม่แรเงา หมู่บ้านที่พูดภาษาไทยทั้งหมด (โปรดดูแผนที่ หมายเลข 7 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 7)

ภายในพื้นที่ของจังหวัด สตูล และ สงขลานั้น มีผู้พูดภาษามลายูกระจายอยู่บริเวณตะวันตกเฉียงใต้ของจังหวัดสตูลตามแนวชายฝั่งทะเล ตั้งแต่บ้านเกาะบุโหลน ตำบลปากน้ำตมมา โดยกระจายกันพูดต่อเนื่องลงมาที่ ตำบลท่าแพ ตำบลเจ๊ะบิลัง ตำบลคันหยงไป ตำบลคำมะลัง และมีพูดกระจายอยู่อย่างเบาบางทางตอนใต้ของจังหวัดสงขลา บริเวณอำเภอสะเคา อำเภอนาทวี และ ค่อย ๆ มีพูดหนาแน่นขึ้นที่อำเภอสะบ้าย้อย อำเภอจะนะ(โดยเฉพาะบริเวณรอบ ตัวอำเภอ) และ อำเภอเทพา

เมื่อพิจารณาพื้นที่ของจังหวัด ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส ซึ่งเป็นบริเวณที่มีพูดภาษามลายูหนาแน่นมากนั้น ผู้วิจัยพบว่ายังมีผู้พูดภาษาไทยกระจัดกระจายกันอยู่ภายในความหนาแน่นของภาษามลายูด้วยเช่นเดียวกัน ในจังหวัดปัตตานีมีหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยกระจายกันอยู่ทั่วจังหวัด โดยเฉพาะบริเวณตะวันตกเฉียงใต้ของจังหวัด ซึ่งมีอาณาเขตติดต่อกับอำเภอเทพาของจังหวัด สงขลา และติดต่อกับ ตำบลลำพระยา อำเภอเมืองของจังหวัดยะลา ซึ่งบริเวณรอยต่อของทั้ง 3 จังหวัดนี้ คือ จังหวัด สงขลา ปัตตานี และ ยะลา อาจเรียกได้ว่าเป็นเขตรอยต่อของภาษาไทยและภาษามลายู (โปรดดูแผนที่หมายเลข 7) นอกจากนั้น ยังมีหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยกระจายกันอยู่หนาแน่นที่อำเภอปาดังเบซาร์ และอำเภอไม้แก่น

ในส่วนในพื้นที่ของจังหวัดยะลานั้นมีหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยหนาแน่นอยู่บริเวณทิศตะวันออกของอำเภอบันนังสตาบริเวณหนึ่ง ซึ่งกลุ่มผู้พูดภาษาไทยกลุ่มนี้มีต่อเนื่องเข้าไปถึงจังหวัดนราธิวาส ที่ตำบลกาหลง อำเภอศรีสาคร และมีหนาแน่นในบริเวณอำเภอธารโต บริเวณตะวันตกเฉียงเหนือ ของเขื่อนบางลางอีกบริเวณหนึ่ง นอกจากนั้นผู้วิจัยพบว่ามีหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยอยู่ทางบริเวณตะวันตกของจังหวัดยะลา ตลอดเขตแนวรอยต่อกับประเทศมาเลเซีย จากทางตอนใต้ของจังหวัดขึ้นไป โดยเริ่มต้นที่ อำเภอเบตงที่ตำบลตานะแมเราะ ตำบลแม่หวาด, อำเภอธารโตที่ตำบลบ้านแห และตำบลคีรีเขตตอนเหนือ, อำเภอบันนังสตาที่ตำบลถ้ำทะลุตอนใต้, อำเภอยะหาที่บริเวณตอนใต้ของตำบลปะแต และ ทางตะวันตกของกิ่งอำเภอกาบัง ซึ่งเป็นกลุ่มที่ต่อเนื่องตลอดไปถึงกลุ่มผู้พูดภาษาไทยที่บ้านไร่เหนือ ตำบลบาโหย อำเภอสะบ้าย้อยจังหวัดสงขลา

ในพื้นที่จังหวัดนราธิวาส ซึ่งเป็นบริเวณที่พูดภาษามลายูหนาแน่นมาก ยังมีกลุ่มผู้พูดภาษาไทยอยู่บริเวณตะวันออกเฉียงใต้ของจังหวัดที่อำเภอตากใบและอำเภอสุโงหงปาดีและมีพูดบริเวณตะวันออกของ อำเภอระแงะ โดยต่อเนื่องไปถึงบริเวณอำเภอเมือง นอกจากนี้ยังมีหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยอีกบริเวณหนึ่ง ได้แก่ ทางบริเวณตะวันตกเฉียงใต้ของจังหวัดนราธิวาส ซึ่งเป็นบริเวณที่ติดต่อกับชายแดนประเทศมาเลเซีย ได้แก่ที่ตำบลมาโมง และตำบลภูเขาทองของอำเภอสุคีริน

นอกจากนั้น เมื่อศึกษาคำศัพท์ที่รวบรวมได้ ผู้วิจัยยังพบว่าใน 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยนี้ยังมีภาษาอื่นพูดอยู่ด้วยซึ่งได้แก่ ภาษาชาวเล (Urak Lawoi') ที่หมู่บ้านเกาะหลีเป๊ะ ตำบลเกาะสาหร่าย อำเภอเมือง จังหวัดสตูล และภาษาเขมร ที่หมู่บ้านตันทุเรียน ตำบลภูเขาทอง อำเภอสุคีริน จังหวัดนราธิวาส และยังพบว่า ในส่วนของภาษามลายูนั้นอาจแบ่งย่อยออกเป็น 2 ถิ่นใหญ่ตามลักษณะภาษาที่แตกต่างกัน ได้แก่ภาษามลายูถิ่นสตูล และภาษามลายูถิ่นปัตตานี

บทที่ 6

การกำหนดแนวแบ่งเขตภาษาไทยและภาษามลายู

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาตามแนววิชาภูมิศาสตร์ภาษาด้าน ซึ่งหลังจากที่ผู้วิจัยได้รวบรวม คำศัพท์มาจากแบบสอบถามแล้ว ผู้วิจัยได้นำคำศัพท์มาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์ที่ได้วางไว้ในบท ที่ 3 ผลที่ได้จากการวิเคราะห์ศัพท์ดังกล่าวนี้ คือผู้วิจัยได้ ศัพท์ ที่แทนหน่วยย่อยต่าง ๆ ทั้งหมด ต่อจากนั้น ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ภาษาให้กับศัพท์ที่วิเคราะห์ได้ ต่อมาได้กำหนด (plot) สัญลักษณ์ภาษาเหล่านั้นลงบนแผนที่ ทำให้สามารถมองเห็นรูปแบบการกระจายภาษาในพื้นที่เป้าหมายทั้งหมด ซึ่งขั้นตอนทั้งหมดที่กล่าวมานี้ เป็นขั้นตอนของการทำวิจัยเพื่อตอบสนองวัตถุประสงค์ การวิจัยข้อ 1 ซึ่งมุ่งทำแผนที่ภาษาศาสตร์แสดงการกระจายของศัพท์ภาษาไทยและภาษามลายู ในเขต 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย และเนื่องจากการวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ สำคัญอีกข้อหนึ่งนอกเหนือจากการแสดงการกระจายของศัพท์ดังกล่าวแล้ว ซึ่งได้แก่การกำหนด แนวแบ่งเขตภาษาไทยและภาษามลายูในเขต 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย ฉะนั้นใน บทนี้ผู้วิจัยจึงได้นำเสนอผลของการกำหนดแนวแบ่งเขตภาษาดังกล่าว เพื่อตอบสนองวัตถุประสงค์ ข้อที่ 2 ของการวิจัย

แนวแบ่งเขตภาษา (bundles of isoglosses)ในงานวิจัยนี้ เกิดจาก เส้นแบ่งเขตภาษา (isoglosses) หลาย ๆ เส้นที่ทับซ้อนกัน ซึ่งเป็นเส้นแบ่งเขตภาษาของหน่วยย่อยต่าง ทั้ง 75 หน่วย ย่อย และเพื่อให้เกิดความชัดเจนในการปฏิบัติงาน ในที่นี้จะกล่าวถึงขั้นตอนการลากเส้นแบ่งเขต ภาษาโดยสังเขปดังนี้

1. พิจารณาแยกประเภทของหมู่บ้าน

ในเบื้องต้น หลังจากที่ได้ให้สัญลักษณ์ภาษาลงในแผนที่ที่แสดงขอบเขตหมู่บ้านของแต่ละ จังหวัดทีละหน่วยย่อยแล้ว พบว่าบนแผนที่จะปรากฏสัญลักษณ์ภาษา 2 ลักษณะ ได้แก่ สัญลักษณ์อักษร T ตามด้วยตัวเลข ซึ่งหมายถึงหมู่บ้านนั้น ๆ มีพูดภาษาไทย และสัญลักษณ์อักษร M ตามด้วยตัวเลข ซึ่งหมายถึงหมู่บ้านนั้น ๆ มีพูดภาษามลายู นอกจากจะสามารถมองเห็นได้ว่า หมู่บ้านต่างมีสัญลักษณ์แตกต่างกันออกเป็นอักษร T และ M แล้ว ในขั้นตอนการปฏิบัติจริงนั้น ผู้

วิจัยยังแยกสีของการให้สัญลักษณ์ เพื่อให้เห็นความแตกต่างระหว่างภาษาไทยและภาษามลายูได้ชัดเจนยิ่งขึ้นอีกด้วย กล่าวคือ ผู้วิจัยได้ให้อักษร T เป็นสีน้ำเงิน และให้อักษร M เป็นสีแดง ซึ่งการให้สีที่แตกต่างกันนี้ จะทำให้การลากเส้นแบ่งเขตระหว่างภาษาไทยและภาษามลายูกระทำได้อย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้นและมีโอกาสผิดพลาดน้อยที่สุด ดังนั้นในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยจึงสามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจนว่าบริเวณใดเป็นบริเวณที่พูดภาษาไทยและบริเวณใดเป็นบริเวณที่พูดภาษามลายู

ต่อจากนั้นผู้วิจัยได้ แรเงา หมู่บ้านที่มีพูดภาษามลายู เพื่อให้สามารถเห็นภาพชัดเจนยิ่งขึ้นว่าพื้นที่ ของ 2 ภาษานี้มีกระจายกันอยู่อย่างไร เป็นกลุ่มก้อนหรือกระจายกระจัดกระจายอยู่ และอยู่และมีภาษาใดอยู่บริเวณใดบ้าง ผลจากการแรเงาหมู่บ้านที่มีพูดภาษามลายู ทำให้สามารถค้นพบและมองเห็นการกระจายของภาษาไทยและภาษามลายูอย่างชัดเจน ดังแสดงไว้ในแผนที่หมายเลข 7 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์เล่มที่ 2 หน้า 7

2. ลากเส้นแบ่งเขตภาษา

หลังจากที่ได้กำหนดสัญลักษณ์และ แรเงา ลงบนแผนที่แล้ว ผู้วิจัยได้ลากเส้นแบ่งเขตภาษาไทยและภาษามลายู ของแต่ละหน่วยย่อย ที่ละหน่วยย่อย จนครบถ้วนทั้ง 75 หน่วยย่อย ในการลากเส้นแบ่งเขตภาษาดังกล่าวนี้ใช้วิธีการลากไปตามเส้นแสดงขอบเขตของหมู่บ้านระหว่างหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยและหมู่บ้านที่พูดภาษามลายู จากนั้นได้นำการปรากฏของเส้นแบ่งเขตภาษา (isoglosses) ของแต่ละหน่วยย่อยมาวิเคราะห์เปรียบเทียบกันทั้ง 75 หน่วยย่อย เพื่อสรุปภาพรวมของการปรากฏของเส้นแบ่งเขตภาษาทั้งหมด และลากแนวแบ่งเขต (bundles of isoglosses) ภาษาไทยและภาษามลายู

อย่างไรก็ตามในขั้นตอนการพิจารณาการลากเส้นแบ่งเขตภาษานั้น ผู้วิจัยพบว่าในบางพื้นที่ที่ไม่อาจลากเส้นแบ่งเขตภาษาได้ กล่าวคือ ลักษณะที่ปรากฏจะเป็นพื้นที่ของบริเวณที่มีพูดภาษามลายูอยู่หนาแน่น และในบริเวณดังกล่าวนี้มีหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยตั้งอยู่กระจัดกระจายอยู่ทั่วไป ทำให้ไม่สามารถลากเป็นเส้นต่อเนื่องแบ่งเขตระหว่างภาษาไทยและภาษามลายูได้ พื้นที่ดังกล่าวนี้ได้แก่พื้นที่ในจังหวัด ปัตตานี และนราธิวาส

3. ลักษณะแนวแบ่งเขตภาษา

เมื่อนำการปรากฏของเส้นแบ่งเขตภาษา ของแต่ละหน่วยย่อย ทั้ง 75 หน่วยย่อย มาวิเคราะห์เปรียบเทียบกันแล้ว ผู้วิจัยพบว่าเส้นแบ่งเขตภาษาของทุกหน่วยย่อยทับกันสนิททุกเส้น

ซึ่งแสดงให้เห็นตำแหน่งที่ชัดเจนของแนวแบ่งเขตภาษาไทยและภาษามลายู จากการวิเคราะห์การปรากฏของการกระจายศัพท์ที่สามารถลากแนวแบ่งเขตระหว่างภาษาไทยและภาษามลายูได้ จำนวน 5 เส้น สำหรับในการนำเสนอแนวแบ่งเขตข้างล่างนี้ ผู้วิจัยจะอ้างถึงหมู่บ้านโดยใช้เลขประจำหมู่บ้าน (โปรดดูบัญชีรายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูล เพื่อการวิจัยในภาคผนวก ก.) ตามด้วยอักษร T สำหรับหมู่บ้านที่มีพูดภาษาไทย และตามด้วยอักษร M สำหรับหมู่บ้านที่มีพูดภาษามลายูบน บนพื้นที่เป้าหมาย ดังนี้

3.1 แนวแบ่งเขตภาษาไทยและภาษามลายูแนวที่ 1

ในที่นี้จะเรียกแนวแบ่งเขตภาษาแนวที่ 1 แนวแบ่งเขต A ซึ่งเริ่มต้นลากจากนอกชายฝั่งทะเลบริเวณเหนือตอนกลางของจังหวัดสตูลเหนือเกาะบูโหลนเลไปตามเส้นแสดงขอบเขตหมู่บ้านตอนเหนือของหมู่บ้าน 1100M แล้วย้อนวกกลับออกสู่ทะเลพื้นที่เกาะสาหร่ายแล้วต่อลงมาทางทิศใต้กลับเข้าสู่ฝั่งที่ตำบลสาคร อำเภอลำพูน จังหวัดสตูล เข้าไปตามเส้นแสดงขอบเขตหมู่บ้านตอนเหนือของหมู่บ้าน 1215M จากนั้นลากต่อลงมาทางทิศใต้ตามแนวเหนือของเส้นแสดงขอบเขตหมู่บ้าน 1037M, 1040M, 1017M, 1016M, 1014M 1012M และ 1011M จากนั้นวกกลับลงมาทางทิศใต้ ตามแนวเส้นแสดงขอบเขตหมู่บ้าน 1011M, 1007M, 1106M, 1004M, 0997M และผ่านลงมาทางทิศใต้ไปทางด้านตะวันออกของหมู่บ้าน 1036M, 1035M, 1052M, 1053M, 1055M, 1056M, 1054M มาสู่เส้นแนวเขตชายแดนไทย-มาเลเซีย แนวแบ่งเขตภาษา A นี้ เป็นแนวแบ่งเขตภาษามลายูออกจากภาษาไทยบริเวณหมู่บ้านริมทะเลทางตอนใต้ของจังหวัดสตูล (โปรดดูแผนที่หมายเลข 88-89 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 88 และ 89 ตามลำดับ)

จากนั้นแนวแบ่งเขตจะลากไปบนเส้นแสดงขอบเขตตอนเหนือของหมู่บ้าน 0147M ซึ่งได้แก่หมู่บ้านตะโล๊ะ ตำบลปากดังเบซาร์ จังหวัดสงขลา แล้วลากผ่านต่อเนื่องไปทางเหนือของหมู่บ้าน 0146 M, 0149M, 0154M, 0153M, 0152M, และ 0170M จากนั้นวกกลับลงมาทางทิศใต้ มาตามบริเวณเส้นแสดงขอบเขตหมู่บ้านด้านตะวันออกของหมู่บ้าน 0172M, 0153M, 0148M, 0140 M, 0197M, 0201M, และ 0203M ลากผ่านตอนเหนือของ หมู่บ้าน 0193M และผ่านด้านตะวันตกของเส้นแบ่งเขตหมู่บ้าน 0192M และ 0193M ทางด้านตะวันออกของหมู่บ้าน ออกสู่ชายแดนประเทศมาเลเซียอีกครั้งหนึ่ง ต่อมาวกเข้าทางด้านทิศตะวันตกของหมู่บ้าน 289M, 287M และคืบขึ้นไปทางเหนือบริเวณตอนใต้ของอำเภอนาทวี โดยวกไปทางเส้นแสดงขอบเขตหมู่บ้าน 236M ตอนเหนือของหมู่บ้าน 212M แล้ววกกลับลงได้มาทางด้านตะวันออกของหมู่บ้าน 0288M, 0287 M, 0289M, ออกสู่เขตชายแดนประเทศมาเลเซียอีกครั้งหนึ่ง จากนั้นวกกลับเข้ามาในเขตชายแดนไทยอีกครั้งหนึ่งทางทิศตะวันตกของหมู่บ้าน 0697M บ้านคลองคากา ตำบลบาไทย อำเภอลำพูน

สะบ้าย้อย จังหวัดสงขลา โดยพุ่งตรงเข้าสู่เขตแดนไทยไปตามเส้นแบ่งเขตหมู่บ้านตามแนวตะวันตกของหมู่บ้าน 0697M, 0671M, 0682M, 0685M, 0684M, แล้วเลี้ยววกไปทางเหนือของหมู่บ้าน 0603M และวกกลับลงใต้ผ่านเขตหมู่บ้านแนวตะวันออกของหมู่บ้าน 0603M, 0684M, 0685M, 0682M แล้ววกขึ้นเหนือไปตามแนวขอบหมู่บ้านทางด้านตะวันตกของหมู่บ้าน 0672M 0683M 0645M วกลงไปทางตะวันออกตามด้านเหนือของเส้นแสดงขอบเขตหมู่บ้าน 0639M, 0651M, 0649M, 0646M, 0657M, 0652M แล้วเข้าสู่เขต จังหวัดปัตตานี จากนั้นลากวกเป็นเส้นวกไปวกมา หรือเส้นหัก 2 คลบ ไปตามแนวตะวันตกและตะวันออก ในบริเวณรอยต่อของภาษาไทยและภาษามลายูระหว่างจังหวัดสงขลาและจังหวัดปัตตานี จากนั้นจึงพุ่งตัวขึ้นเหนือไปตามแนวใต้และตะวันตกของเส้นขอบเขตหมู่บ้าน 0589M, 0586M, 0620M, 0613M, แล้วลากคืบขึ้นไปทางทิศเหนือตามแนวตะวันตกของหมู่บ้าน 0613M, 0620M, 0557M, 0623M, 0625M ออกสู่อำเภอไทยทางตอนเหนือของอำเภอเทพา จากนั้นวกกลับเข้ามาสู่ชายฝั่ง โดยล้อมวนรอบอำเภอจะนะทางทิศตะวันออกของแนวเขตหมู่บ้าน 0453M, 0446M, 0448M, 0449M 0455M, 0443M, 0450M, 0451M วกลงมาทางใต้ของหมู่บ้าน 0446M, 0443M, 0449M, 0492M, 0554M แล้ววกขึ้นเหนือไปตามแนวตะวันตกของหมู่บ้าน 0487M, 0452M, 0456M, 0453M ออกสู่อำเภอไทยเหนืออำเภอจะนะ จังหวัดสงขลา (โปรดดูแผนที่หมายเลข 88 และ 90 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 88 และ 90 ตามลำดับ)

3.2. แนวแบ่งเขตภาษาไทยและภาษามลายูแนวที่ 2

ในที่นี้จะเรียกแนวแบ่งเขตภาษาที่ 2 ว่า แนวแบ่งเขต B เส้น B นี้ เป็นแนวแบ่งเขตภาษาไทย และภาษามลายู บริเวณขอบชายแดนระหว่างประเทศไทยและประเทศมาเลเซีย ทางด้านตะวันตกของจังหวัดยะลา โดยแบ่งเขตภาษามลายูในพื้นที่ส่วนใหญ่ของจังหวัดยะลาออกจากภาษาไทยที่กระจายกันอยู่ตลอดแนวเขตระหว่างประเทศ แนวแบ่งเขตภาษาไทยและภาษามลายูแนวที่ 2 นี้ เริ่มต้นที่แนวเหนือของขอบเขตของหมู่บ้าน 0694T, 0993T, 695T ของจังหวัดสงขลา แล้วลากผ่านเข้าไปในจังหวัดยะลาทางขอบเขตตอนเหนือของหมู่บ้าน 1554T แล้วลากคืบลงมาตามขอบเขตหมู่บ้าน 1554T จนจรดชายแดนไทย-มาเลเซีย จากนั้นลากทับไปตามแนวเขตระหว่างประเทศไทยและมาเลเซียไปจนถึงหมู่บ้าน 1361T แล้วจึงวกขึ้นเหนือไปตามขอบด้านตะวันตกของหมู่บ้าน 1361T, 1552T แล้วเลี้ยวไปทางทิศตะวันออกโดยลากผ่านขอบเขตด้านตะวันออกของหมู่บ้าน 1361T, 1421T, 1420T แล้ววกกลับลงมาทางทิศใต้ตามแนวตะวันออกของหมู่บ้าน 1420T, 1424T, 1537T, 1542T, 1539T จากนั้นทิศทางของแนวแบ่งเขตจะลากลงมาโดยผ่านไปตามด้านตะวันออกของขอบเขตหมู่บ้านต่าง ๆ โดยในบางช่วงจะลากทับแนวเขตประเทศไทยและประเทศมาเลเซีย ได้แก่หมู่บ้าน 1535T, 1324T, 1340T 1341T, 1342T, 1338T จากนั้นจะวกไปทางทิศตะวันตก

ตามแนวเส้นตอนใต้ของขอบเขตหมู่บ้าน 1338T, 1339T, และ 1337T ออกสู่ชายแดนประเทศไทย และมาเลเซียตรงรอยต่อระหว่างตำบลเบตง อำเภอเบตงกับหมู่บ้านบ่อน้ำร้อน ตำบลตานะแมเราะ อำเภอเบตง (โปรดดูแผนที่หมายเลข 88 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 88)

3.3 แนวแบ่งเขตภาษาไทยและภาษามลายูแนวที่ 3

ในที่นี้จะเรียกแนวแบ่งเขตภาษาที่ 3 ว่า แนวแบ่งเขต C ซึ่งเริ่มต้นจากแนวแบ่งเขตประเทศไทย และมาเลเซีย ลากผ่านตอนเหนือของหมู่บ้าน 2672T คือหมู่บ้านชอยปราจีน ตำบลสุคีริน อำเภอสุคีริน จังหวัดนราธิวาส วกลงมาทางใต้ จนถึงแนวเขตแดนประเทศไทย-มาเลเซีย ลากทับแนวเขตระหว่างประเทศ มาจนถึงหมู่บ้าน 2659T จากนั้นลากไปตามขอบแนวทางทิศเหนือของหมู่บ้าน 2659T, 2655T, 2686T, 2687T, และ 1681T มาบรรจบเส้นเขตแดนระหว่างประเทศไทย-มาเลเซีย ที่รอยต่อระหว่างหมู่บ้าน 2681T กับ 2635M (โปรดดูแผนที่หมายเลข 88 และ 92 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 88 และ 92 ตามลำดับ)

3.4 แนวแบ่งเขตภาษาไทยและภาษามลายูแนวที่ 4

ในที่นี้จะเรียกแนวแบ่งเขตภาษาที่ 3 ว่า แนวแบ่งเขต D ซึ่งแนวแบ่งเขตแนวที่ 4 นี้เป็นแนวแบ่งเขตภาษาไทยและภาษามลายูในลักษณะที่แสดงให้เห็นภาพว่ากลุ่มหมู่บ้านที่มีพูดภาษาไทยปรากฏเป็นกลุ่มอยู่ท่ามกลางบริเวณหมู่บ้านที่มีพูดภาษามลายู ดังนั้นแนวแบ่งเขตภาษาจึงมีลักษณะเป็นเส้นโค้งล้อมรอบหมู่บ้านต่าง ๆ ที่พูดภาษาไทยเป็นกลุ่มก้อน ซึ่งปรากฏอยู่ในบริเวณของ 2 จังหวัด คือจังหวัดยะลาและจังหวัดนราธิวาส แนวแบ่งเขตแนวที่ 4 นี้ ลากล้อมรอบหมู่บ้านต่อไปนี้ 1417T, 1413T, 1407T ของจังหวัดยะลาและหมู่บ้าน 2416T และ 2415T ของจังหวัดนราธิวาส (โปรดดูแผนที่หมายเลข 88, 92 และ 93 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 88, 92 และ 93)

3.5. แนวแบ่งเขตภาษาไทยและภาษามลายูแนวที่ 5

ในที่นี้จะเรียกแนวแบ่งเขตภาษาที่ 5 ว่า แนวแบ่งเขต E ซึ่งแนวแบ่งเขตแนวที่ 5 นี้เป็นแนวแบ่งเขตภาษาไทยและภาษามลายูในลักษณะที่แสดงให้เห็นภาพว่ากลุ่มหมู่บ้านที่มีพูดภาษาไทยปรากฏเป็นกลุ่มอยู่ท่ามกลางบริเวณหมู่บ้านที่มีพูดภาษามลายู เช่นเดียวกับแนวแบ่งเขตภาษาไทยและภาษามลายูแนวที่ 5 ดังนั้นแนวแบ่งเขตภาษาจึงมีลักษณะเป็นเส้นโค้งล้อมรอบหมู่บ้านที่พูดภาษาไทย ซึ่งปรากฏอยู่ในจังหวัดนราธิวาส บริเวณตะวันออกเฉียงใต้ของจังหวัด ได้แก่หมู่บ้าน 2560T, 2561T, 2559T, 2558T, 2706T, 2553T, 2552T, 2548T, 2568T, 2567T, 2546T,

2547T, 2569T, 2575T, 2570T, 2572T, 2574T, 2577T, 2573T, 2518T, 2521T, 2512T, 2522T, 2520T, 2507T, 2516T, 2514T, และ 2513T (โปรดดูแผนที่หมายเลข 93 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 93)

อย่างไรก็ตามยังมีหมู่บ้าน ที่มีพูดภาษาไทยในพื้นที่ที่มีพูดภาษามลายูอย่างหนาแน่นอยู่ ซึ่งหมู่บ้านภาษาไทยเหล่านี้ ตั้งอยู่กระจัดกระจายทั่วไปหลายหมู่บ้าน ทำให้ไม่อาจลากแนวแบ่งเขตภาษาได้ชัดเจน ซึ่งผู้วิจัยได้แสดงตำแหน่งของหมู่บ้านเหล่านี้ไว้ในแผนที่หมายเลข 88 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 88 แล้ว ทำให้สามารถมองเห็นว่าพื้นที่ที่มีพูดภาษามลายูหนาแน่นใน 3 จังหวัด คือ จังหวัดปัตตานี ยะลาและนราธิวาส มีบริเวณโคบังที่หมู่บ้านภาษาไทยเกิดกระจัดกระจายแทรกปะปนอยู่ โดยภาพรวมจะเห็นได้ว่าหมู่บ้านที่มีพูดภาษาไทยเหล่านี้กระจายอยู่ในอัตราความถี่สูงที่สุดในจังหวัดปัตตานี ทั้งทั้งจังหวัด สำหรับในจังหวัดยะลานั้นแทบไม่มีหมู่บ้านที่มีพูดภาษาไทยในลักษณะนี้อยู่เลย ส่วนในจังหวัดนราธิวาส นั้น พบว่า หมู่บ้านที่มีพูดภาษาไทยในลักษณะเช่นนี้ จะปรากฏหนาแน่นบริเวณพื้นที่ ซึ่งอยู่ระหว่าง จุดที่เป็นที่ตั้งอำเภอ 4 อำเภอ ซึ่งได้แก่อำเภอยี่งอ อำเภอระแงะ อำเภอเจาะไอร้องและอำเภอเมืองนราธิวาส (โปรดดูแผนที่หมายเลข 88,91 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 88 และ 91 ตามลำดับ)

โดยสรุป จากการศึกษาการกระจายศัพท์ภาษาไทยและภาษามลายูในเขต 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย ผู้วิจัยพบว่าบนพื้นที่วิจัยนี้มีทั้ง บริเวณที่สามารถกำหนดแนวแบ่งเขตระหว่างภาษาไทยและภาษามลายูได้ และ บริเวณที่ไม่สามารถกำหนดแนวแบ่งเขตระหว่างภาษาไทยและภาษามลายูได้ สำหรับในส่วนที่สามารถกำหนดแนวแบ่งเขตภาษาได้นั้น ผู้วิจัยพบว่าสามารถลากแนวแบ่งเขตได้ 5 แนว ซึ่งทั้ง 5 แนวนี้ แต่ละแนวเกิดจากกลุ่มของเส้นแบ่งเขตภาษาที่ทับซ้อนกันอย่างสนิททั้ง 75 หน่วยย่อย แนวที่ 1 แบ่งภาษาไทยออกจากภาษามลายู โดยลากผ่านจังหวัดสตูลแบ่งส่วนของหมู่บ้านแถบริมชายฝั่งทะเลอันดามันทางตอนใต้ของจังหวัด ออกจากหมู่บ้านที่อยู่ถัดเข้ามาในแผ่นดินใหญ่ และแบ่งบางหมู่บ้านทางตอนใต้ของจังหวัดสงขลา ในอำเภอสะเดา ออกจากหมู่บ้านส่วนใหญ่ที่เหลือของอำเภอสะเดา แบ่งหมู่บ้านทางตอนใต้ของอำเภอนาทวี หมู่บ้านส่วนใหญ่ของอำเภอสะบ้าย้อย และอำเภอเทพาออกจากพื้นที่ส่วนใหญ่ของจังหวัดสงขลา และพาดผ่านบริเวณรอยต่อระหว่างจังหวัดสงขลาและปัตตานีในลักษณะเส้นทวนตามแนว ตะวันตก-ตะวันออก ก่อนออกสู่อ่าวไทยตอนเหนือของอำเภอเทพาโดยแนวแบ่งเขตภาษานี้ ได้วกกลับเข้าสู่ฝั่งโดยโอบรอบบริเวณโดยรอบของอำเภอจะนะแล้วออกสู่อ่าวไทยทางตอนเหนือของอำเภอจะนะอีกครั้งหนึ่ง แนวที่ 2 ปรากฏแบ่งภาษาไทยและภาษามลายู ตั้งแต่ตอนเหนือ ของหมู่บ้านไร่เหนือบ้านบาโง และบ้านสาละ ตำบลบาโง อำเภอสะบ้าย้อย จังหวัดสงขลาแล้วลากผ่าน

ขอบเขตของหมู่บ้านต่าง ๆ ตามแนวเขตหมู่บ้านคันตะวันตกของจังหวัดยะลาลงไปถึงบ้านบ่อน้ำร้อน ตำบลตานะแมเราะ อำเภอเบตง จังหวัดยะลา โดยบางส่วนของแนวแบ่งเขตภาษานี้ทับกับไปบนเส้นเขตแดนไทย-มาเลเซีย ตามแนวตะวันตกของจังหวัดยะลา แบ่งภาษาไทยทางซ้ายมือของแนวแบ่งเขตนี้ออกจากภาษามลายูทางด้านขวามือของแนวแบ่งเขตออกจากกัน แนวที่ 3 แบ่งภาษาไทยที่อยู่ทางตอนใต้ของจังหวัดนราธิวาสและทางด้านใต้แนวแบ่งเขตนี้ ออกจากภาษามลายูทางด้านเหนือของแนวแบ่งเขตนี้ออกจากกัน แนวที่ 4 แบ่งกลุ่มภาษาไทยที่อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของเขื่อนบางลางในจังหวัดยะลาและบางส่วนของจังหวัดนราธิวาส ออกจากภาษามลายูที่อยู่โดยรอบ แนวที่ 5 แบ่งกลุ่มภาษาไทยที่อยู่บริเวณทิศตะวันออกเฉียงใต้ของจังหวัดนราธิวาส ออกจากภาษามลายูที่อยู่บริเวณโดยรอบ

สำหรับในส่วนที่ไม่สามารถกำหนดแนวแบ่งเขตภาษาได้นั้น ได้แก่บริเวณของจังหวัดปัตตานีและจังหวัดนราธิวาส ซึ่งเป็นพื้นที่ที่มีพูดภาษามลายูหนาแน่น แต่ปรากฏว่ามีภาษาไทยพูดอยู่กระจัดกระจายปะปนอยู่ทั่วไปในสภาพที่ไม่อาจลากแนวแบ่งเขตระหว่างภาษาไทยและภาษามลายูได้

บทที่ 7

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยนี้เป็นการศึกษามิติศาสตร์คำศัพท์ของภาษาไทยและภาษามลายูในเขต 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย ได้แก่จังหวัดสตูล สงขลา ยะลา ปัตตานี และนราธิวาส เป็นงานวิจัยที่ได้รับการสนับสนุนทุนจาก สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) ประเภทโครงการทุนวิจัยหลังปริญญาเอก ประจำปีงบประมาณ 2542 ใช้เวลาดำเนินการวิจัยทั้งหมด 2 ปี เริ่มตั้งแต่เดือน กรกฎาคม 2542 ถึงเดือนมิถุนายน 2544

งานวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาการกระจายศัพท์ของแต่ละหน่วยอรรถ ในภาษาไทยและภาษามลายู ในเขต 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย เพื่อจัดทำแผนที่ภาษาศาสตร์ และกำหนดแนวแบ่งเขตภาษาไทยและภาษามลายูในบริเวณพื้นที่ดังกล่าว

ในการสำรวจข้อมูลเบื้องต้น โดยดำเนินการศึกษานำร่องพบว่า ในเขต 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ เป็นรอยต่อระหว่างภาษาไทยและภาษามลายู แต่โครงการนำร่องดังกล่าวได้ข้อมูลเกี่ยวกับการกระจายศัพท์ไม่ชัดเจนเนื่องจากเก็บข้อมูลภาษาในระดับอำเภอ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถี่ถ้วน ชัดเจน และเป็นประโยชน์มากขึ้น ผู้วิจัยจึงกำหนดจุดเก็บข้อมูลจากทุกหมู่บ้านในพื้นที่ดังกล่าว

การดำเนินการวิจัยในครั้งนี้ ได้กำหนดให้ ผู้ใหญ่บ้านของทุกหมู่บ้าน จำนวน 2,720 หมู่บ้านเป็นผู้บอกภาษา โดยการตอบคำถามลงในแบบสอบถามที่ผู้วิจัยส่งถึงโดยทางไปรษณีย์ ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงปริมาณของการใช้คำศัพท์ของทั้ง 2 ภาษา การวิเคราะห์ภาษาการศึกษามลายูย่อยในแต่ละหน่วยอรรถ และเสนอผลการศึกษาโดยใช้แผนที่แสดงการกระจายของศัพท์หน่วยอรรถละ 1 แผ่น

รายงานการวิจัยนี้ ได้นำเสนอผลการวิจัยออกเป็น 7 บท ได้แก่ บทที่ 1 กล่าวถึงที่มาและความสำคัญของปัญหา วัตถุประสงค์ของการวิจัย ขอบเขตและข้อจำกัดของงานวิจัย และประโยชน์ที่ได้รับจากงานวิจัย บทที่ 2 ทบทวนวรรณกรรม บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย บทที่ 4 การวิเคราะห์ศัพท์ บทที่ 5 การกระจายศัพท์ บทที่ 6 การกำหนดแนวแบ่งเขตภาษา บทที่ 7 การสรุปอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ตลอดจนท้ายเป็น บรรณานุกรม และภาคผนวก

1. สรุปผลการวิจัย

1.1 ผลจากการวิจัยนี้สรุปได้ว่า ใน 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยมีหมู่บ้านที่สมาชิกภายในครัวเรือนเดียวกันพูดภาษาไทยด้วยกัน จำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด 2,680 หมู่บ้าน และมีหมู่บ้านที่สมาชิกภายในครัวเรือนเดียวกันพูดภาษามลายูด้วยกัน ทั้งสิ้นจำนวน 1,395 หมู่บ้าน ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 52.05 ซึ่งในที่นี้ผู้วิจัยได้แสดงหมู่บ้านต่าง ๆ ไว้ในบัญชีรายชื่อหมู่บ้าน สำหรับหมู่บ้านที่มีผู้พูดภาษามลายูได้ให้อักษร M ไว้ข้างหลังหมายเลขประจำหมู่บ้านของทุกหมู่บ้าน ส่วนเลขประจำหมู่บ้านที่ไม่มีอักษร M ตามมานั้น หมายถึงหมู่บ้านที่มีผู้พูดภาษาไทยทั้งหมด ยกเว้นหมู่บ้านที่มีเครื่องหมาย * ซึ่งได้แก่ เขตเทศบาล ซึ่งเป็นพื้นที่ที่ผู้วิจัยไม่ได้ศึกษากลุ่มหนึ่ง กับหมู่บ้านที่ผู้วิจัยไม่ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาอีกกลุ่มหนึ่ง (โปรดดูบัญชีรายชื่อหมู่บ้านที่ดำเนินการเก็บข้อมูลภาคผนวก ค.)

1.2 จากการศึกษาการกระจายศัพท์ทั้ง 75 หน่วยย่อย พบว่า แต่ละหน่วยย่อยมีศัพท์ที่แทนทั้งภาษาไทยและภาษามลายูอย่างน้อยที่สุดภาษาละ 1 ศัพท์ รวม เป็น 2 ศัพท์ สำหรับลักษณะความหลากหลายของศัพท์ หรือจำนวนของศัพท์ที่แทนแต่ละหน่วยย่อยนั้นสามารถแสดงให้เห็นได้ โดยการจำแนกหน่วยย่อย ออกเป็นกลุ่ม โดยใช้จำนวนศัพท์ที่แทนแต่ละหน่วยย่อยมาเป็นเกณฑ์ในการจำแนก ซึ่งผู้วิจัยพบว่าหน่วยย่อยทั้ง 75 หน่วยย่อยสามารถจำแนกออกได้เป็น 12 กลุ่ม ได้แก่ หน่วยย่อยที่มีศัพท์ 2 ศัพท์ จำนวน 3 หน่วยย่อย, หน่วยย่อยที่มีศัพท์ 3 ศัพท์ จำนวน 15 หน่วยย่อย, หน่วยย่อยที่มีศัพท์ 4 ศัพท์ จำนวน 15 หน่วยย่อย, หน่วยย่อยที่มีศัพท์ 5 ศัพท์ จำนวน 16 หน่วยย่อย, หน่วยย่อยที่มีศัพท์ 6 ศัพท์ จำนวน 10 หน่วยย่อย, หน่วยย่อยที่มีศัพท์ 7 ศัพท์ จำนวน 2 หน่วยย่อย, หน่วยย่อยที่มีศัพท์ 8 ศัพท์ จำนวน 4 หน่วยย่อย, หน่วยย่อยที่มีศัพท์ 9 ศัพท์ จำนวน 1 หน่วยย่อย, หน่วยย่อยที่มีศัพท์ 10 ศัพท์ จำนวน

4 หน่วยบรรณ, หน่วยบรรณที่มีศัพท์ 11 ศัพท์ จำนวน 1 หน่วยบรรณ, หน่วยบรรณที่มีศัพท์ 12 ศัพท์ จำนวน 3 หน่วยบรรณ, และ หน่วยบรรณที่มีศัพท์ 20 ศัพท์ จำนวน 1 หน่วยบรรณ

1.3 เมื่อพิจารณาแยกระหว่าง ภาษาไทย และภาษามลายูแล้ว ผู้วิจัยพบว่า ภาษาไทยจะกระจายอยู่ในหมู่บ้านส่วนใหญ่ของ 2 จังหวัด ได้แก่จังหวัดสตูล และจังหวัดสงขลา ส่วนภาษามลายู จะกระจายหนาแน่นอยู่ใน 3 จังหวัด ได้แก่จังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาส ซึ่งการกระจายของทั้ง 2 ภาษานี้ ซึ่งผู้วิจัยได้แสดงการกระจายศัพท์ไว้ในแผนที่อย่างชัดเจนแล้ว

ภายในพื้นที่ของจังหวัดสตูลและสงขลานั้น ผู้วิจัยพบว่า มีผู้พูดภาษามลายูกระจายอยู่บริเวณตะวันตกเฉียงใต้ของจังหวัดสตูลตามแนวชายฝั่งทะเลอันดามัน ตั้งแต่ บ้านเกาะบุโหลน ตำบลปากน้ำตงมา โดยกระจายกันพูดต่อเนื่องลงมาที่ตำบลท่าแพ ตำบลเจ๊ะบิลัง และมีพูดกระจายกันอยู่อย่างเบาบางทางตอนใต้ของอำเภอสะเตาะ อำเภอนาทวี จังหวัดสงขลา และค่อย ๆ มีพูดหนาแน่นขึ้นที่บริเวณบางส่วนของอำเภอสะบ้าย้อย อำเภอจะนะ (โดยเฉพาะบริเวณรอบตัวอำเภอ) และอำเภอเทพา จังหวัดสงขลา

1.4 เมื่อพิจารณาพื้นที่ของจังหวัดปัตตานี ยะลาและนราธิวาส ซึ่งเป็นบริเวณที่มีผู้พูดภาษามลายูหนาแน่นมากนั้น ผู้วิจัยพบว่ายังมี ผู้พูดภาษาไทย กระจุกกระจายกันอยู่ภายในความหนาแน่นของภาษามลายูด้วยเช่นเดียวกัน โดยเฉพาะในจังหวัดปัตตานี และนราธิวาส หมายความว่า ในจังหวัดปัตตานีมีหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยกระจายกันอยู่ทั่วทั้งจังหวัด โดยเฉพาะบริเวณตะวันตกเฉียงใต้ของจังหวัดซึ่งมีอาณาเขตติดต่อกับอำเภอเทพาของจังหวัดสงขลา และติดต่อกับตำบลลำพระยา อำเภอเมืองจังหวัดยะลา หมู่บ้านที่พูดภาษาไทยกระจายกันอยู่หนาแน่นเป็นพิเศษ นอกจากนั้นยังมีหมู่บ้านที่มีผู้พูดภาษาไทยกระจายกันอยู่หนาแน่นที่อำเภอปาลาเรและอำเภอไม้แก่น

1.5 ในส่วนของพื้นที่จังหวัดยะลานั้นพบว่าพื้นที่โดยทั่วไป มีผู้พูดภาษามลายูกระจายอยู่หนาแน่นมาก อย่างไรก็ตามยังมีหมู่บ้านที่มีผู้พูดภาษาไทย ปรากฏอยู่บริเวณทิศตะวันออกของอำเภอบันนังสตา และมีหนาแน่นในอำเภอธารโต บริเวณตะวันตกเฉียงเหนือของเขื่อนบางลางอีกบริเวณหนึ่ง นอกจากนั้น ผู้วิจัยพบว่ามีหมู่บ้านที่มีผู้พูดภาษาไทยอยู่ทางตะวันตกของจังหวัดยะลาตลอดแนวรอยต่อกับประเทศมาเลเซีย จากทางตอนใต้ของจังหวัดขึ้นไปโดยเริ่มที่ ตำบลตานะมะเราะ ตำบลแม่หวาด ของอำเภอเบตง, ตำบลบ้านแหร และตำบลคีรีเขตตอนเหนือของอำเภอธารโต, ตำบลท่าทะลุตอนใต้ อำเภอบันนังสตา, บริเวณตอนใต้ของตำบลปะแค อำเภอชะหา และ ทาง

ตะวันตกของกิ่งอำเภอกาบัง ซึ่งเป็นกลุ่มที่พูดภาษาไทยที่ต่อเนื่องตลอดไปถึงกลุ่มผู้พูดภาษาไทยที่บ้านไร่เหนือตำบลบาโฮย อำเภอสะบ้าย้อยจังหวัดสงขลา

1.6 ในพื้นที่จังหวัดนราธิวาส ซึ่งเป็นบริเวณที่มีผู้พูดภาษามลายูหนาแน่นมาก ยังมีกลุ่มผู้พูดภาษาไทยกระจายอยู่บริเวณตะวันออกเฉียงใต้ของจังหวัด ได้แก่ที่อำเภอตากใบ และที่อำเภอสุไหงปาดี และมีกลุ่มผู้พูดภาษาไทยอีกบริเวณหนึ่งทางตะวันตกเฉียงใต้ของจังหวัดนราธิวาส ซึ่งเป็นบริเวณที่ติดต่อกับชายแดนประเทศมาเลเซีย ได้แก่ที่ตำบลมาโมง และตำบลภูเขาทองของเภอสุคีริน

1.7 เมื่อศึกษาคำศัพท์ที่รวบรวมได้จากแบบสอบถาม ผู้วิจัยยังพบว่า ใน 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย มีภาษาอื่นปรากฏอยู่ด้วย ซึ่งได้แก่ภาษาชาวเล (Urak Lawoi') ที่หมู่บ้านเกาะหลีเป๊ะ ตำบลเกาะสาหร่าย อำเภอเมือง จังหวัดสตูล และภาษาเขมร ที่หมู่บ้านคันทุเรียน ตำบลภูเขาทอง อำเภอสุคีริน จังหวัดนราธิวาส และยังพบว่า ในส่วนของภาษามลายูนั้น อาจแบ่งย่อยออกเป็น 2 ภาษาถิ่นใหญ่ ตามลักษณะภาษาที่แตกต่างกัน ได้แก่ภาษามลายูถิ่นสตูล และภาษามลายูถิ่นปัตตานี

1.8 จากการศึกษาการกระจายศัพท์ภาษาไทยและภาษามลายูในเขต 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย ผู้วิจัยพบว่าบนพื้นที่วิจัยนี้มีทั้ง บริเวณที่สามารถกำหนดแนวแบ่งเขตระหว่างภาษาไทยและภาษามลายูได้ และ บริเวณที่ไม่สามารถกำหนดแนวแบ่งเขตระหว่างภาษาไทยและภาษามลายูได้

สำหรับในส่วนที่สามารถกำหนดแนวแบ่งเขตภาษาได้นั้น ผู้วิจัยพบว่าสามารถลากแนวแบ่งเขตได้ 5 แนว ซึ่งผู้วิจัยได้นำเสนอไว้ในแผนที่อย่างชัดเจนแล้ว ได้แก่ แนวแบ่งเขต A, B, C, D และ E (โปรดดู แผนที่หมายเลข 88 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 88)

ส่วนบริเวณที่ไม่สามารถกำหนดแนวแบ่งเขตระหว่างภาษาไทยและภาษามลายูได้นั้น ได้แก่บริเวณจังหวัดปัตตานีและนราธิวาส เหตุที่ไม่สามารถลากแนวแบ่งเขตบนพื้นที่นี้ได้ เพราะพื้นที่ดังกล่าวนี้ เป็นบริเวณที่มีผู้พูดภาษามลายูหนาแน่น แต่ปรากฏว่ามีหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยปรากฏอย่างกระจัดกระจายปะปนอยู่ทั่วไปในสภาพที่ไม่อาจลากแนวแบ่งเขตระหว่างภาษาไทยและภาษามลายูได้

2. อภิปรายผล

2.1 ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งสมมุติฐานไว้ว่า พื้นที่ในบริเวณ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย อันได้แก่ จังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลาและนราธิวาส เป็นรอยต่อของภาษาไทยและภาษามลายู และบริเวณ 5 จังหวัดนี้ สามารถลากแนวแบ่งเขตภาษาระหว่างภาษาไทยและภาษามลายูได้ จากผลการวิจัยนี้พบว่าพื้นที่ในบริเวณ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยเป็นรอยต่อของภาษาไทยและภาษามลายูจริง

2.2 สำหรับสมมุติฐานที่ว่า พื้นที่ของ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้นี้ สามารถลากแนวแบ่งเขตภาษาระหว่างภาษาไทยและภาษามลายูได้นั้น จากผลการวิจัยพบว่า พื้นที่เป้าหมายของการวิจัยเพียงบางส่วนเท่านั้นที่สามารถลากแนวแบ่งเขตภาษาได้ ซึ่งได้แก่บริเวณที่สามารถลากแนวแบ่งเขตภาษา แนว A B C D และ E ดังแสดงไว้ในแผนที่หมายเลข 88 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์เล่มที่ 2 หน้า 88 แล้ว แต่ยังมีพื้นที่บางส่วนที่ไม่สามารถลากแนวแบ่งเขตภาษาระหว่างภาษาไทยและภาษามลายูได้ ซึ่งได้แก่พื้นที่ที่มีกลุ่มผู้พูดภาษาไทยกระจายปะปนอยู่ในบริเวณพื้นที่ที่มีผู้พูดภาษามลายูหนาแน่น ในจังหวัดปัตตานีและนราธิวาส ซึ่งลักษณะภาษาบนพื้นที่นี้ เป็นส่วนที่ส่งผลให้ผลการวิจัยไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ทั้งหมด

2.3 เมื่อวิเคราะห์ลักษณะการกระจายศัพท์ในจังหวัดยะลา สามารถสรุปได้ว่าการกระจายของภาษามลายูหนาแน่นมาก แต่ผลจากการวิจัยนี้พบว่ามีข้อค้นพบประการหนึ่งที่น่าสนใจ ซึ่งเป็นหลักฐานทางภาษาศาสตร์ ที่สามารถยืนยันเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ ได้ กล่าวคือได้พบว่า มีกลุ่มหมู่บ้านที่มีผู้พูดภาษาไทยปรากฏอยู่ท่ามกลางกลุ่มหมู่บ้านที่มีผู้พูดภาษามลายูอย่างหนาแน่น ซึ่งได้แก่ หมู่บ้านบางหมู่บ้านในตำบลถลิ่งชัน ตำบลคานะปูเต๊ะ และตำบลเขื่อนบางลาง อันเป็นบริเวณที่อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของเขื่อนบางลางที่อำเภอบันนังสตา จังหวัดยะลา ซึ่งในเบื้องต้น ผู้วิจัยมีข้อสงสัยว่าเหตุใดหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยเหล่านี้ไปปรากฏอยู่ท่ามกลางหมู่บ้านที่พูดภาษามลายู จากการค้นคว้าเพิ่มเติมจาก พรศักดิ์ พรหมแก้ว (2529:4156-58) ทำให้ทราบว่าประชากรที่พูดภาษาไทยในหมู่บ้านเหล่านี้ ส่วนใหญ่ได้อพยพมาจากแหลมตะดุมทุก อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช เมื่อคราวเกิดวาตภัยและอุทกภัยครั้งใหญ่ เมื่อปี พ.ศ.2505 จึงเป็นสาเหตุให้พบว่ามีภาษาไทยปรากฏอยู่ในพื้นที่ดังกล่าวท่ามกลางภาษามลายู

2.4 จากการพิจารณาแนวแบ่งเขตภาษาไทยและภาษามลายูแนวที่ 1 ซึ่งได้แก่แนว A พบว่า ส่วนหนึ่งของแนวแบ่งเขตมีลักษณะเป็นเส้นทแยงในแนว ตะวันตก-ตะวันออก ตรงบริเวณรอยต่อของ 3 จังหวัด ได้แก่ จังหวัดสงขลา จังหวัดปัตตานี และจังหวัดยะลา ซึ่งชี้ให้เห็นว่า เป็นการกระจายที่ประสานหล่อมล้าซึ่งกันและกันของภาษาไทย และภาษามลายู และเมื่อพิจารณาพื้นที่ที่มีผู้พูดภาษาไทยอย่างหนาแน่นทางทิศตะวันตกของบริเวณนี้ กับพื้นที่ที่มีผู้พูดภาษามลายูอย่างหนาแน่นทางทิศตะวันออกของบริเวณนี้ อาจนำมาซึ่งข้อสรุปได้ว่า บริเวณรอยต่อของ 3 จังหวัดดังกล่าวนี้ เป็นเขตปรับเปลี่ยนระหว่างภาษาไทยและภาษามลายู และจากผลการวิจัยสามารถกล่าวได้อย่างชัดเจนว่า รอยต่อของภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาในตระกูลไท (Tai) และภาษามลายูซึ่งเป็นภาษาในตระกูล ออสโตรเนเซียน (Austronesian) ในดินแดนของราชอาณาจักรไทย ปรากฏอยู่ตามแนวแบ่งเขตภาษาแนว A นี้ ซึ่งเป็นแนวที่ลากแบ่งพื้นที่ภาษาทั้ง 2 ได้สมบูรณ์ที่สุด (โปรดดูแผนที่หมายเลข 88 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 88)

2.5 จากข้อค้นพบเกี่ยวกับเขตปรับเปลี่ยนระหว่างภาษาไทยและภาษามลายูตรงบริเวณแนวแบ่งเขตภาษา A ตามข้อ 2.4 ข้างบนนี้ สามารถนำไปสู่การอธิบายถึงลักษณะการกระจายของกลุ่มภาษาไทยที่ปรากฏกระจุกกระจายอยู่ในพื้นที่ของจังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาส ได้ว่าการกระจายของหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยเหล่านี้ ไม่น่าจะปรากฏอยู่แต่เดิม กล่าวคือ น่าจะเกิดจากการที่กลุ่มชาติพันธุ์ที่พูดภาษาไทยได้ย้ายถิ่นเข้ามาตั้งรกรากในระยะหลัง ในสมัยที่การคมนาคมไปมาสะดวกขึ้นทำให้การไปมาหาสู่และการโยกย้ายเข้าไปอยู่อาศัยในบริเวณนี้กระทำได้สะดวกขึ้น ส่งผลให้ภาษาไทยเกิดสอดแทรกในลักษณะกระจุกกระจายอยู่ทั่วไป และไม่สามารถลากแนวแบ่งเขตภาษาได้ดังกล่าว (โปรดดูการกระจายของภาษาไทยในพื้นที่ที่มีผู้พูดภาษามลายูหนาแน่นในจังหวัดปัตตานี และ นราธิวาสในแผนที่หมายเลข 88 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 88)

2.6 ข้อค้นพบจากการวิจัยนี้ ยืนยันข้อความจริงที่ว่าผู้ที่นับถือศาสนาอิสลามในเขต 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย ไม่ได้เป็นผู้ที่พูดภาษามลายูทุกกลุ่มทุกคนเสมอไป ดังเช่นกรณีของข้อมูลของจังหวัดสตูลซึ่งสำนักงานจังหวัดสตูล (2543) ได้ให้สถิติที่เกี่ยวข้องกับผู้นับถือศาสนาอิสลามว่ามีอยู่ร้อยละ 66 ของประชากรของทั้งจังหวัด แต่ข้อค้นพบของงานวิจัยนี้ปรากฏว่า มีหมู่บ้านที่มีผู้พูดภาษามลายูอยู่เพียง 36 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 14.17 ของหมู่บ้านทั้งหมด จำนวน 254 หมู่บ้าน เท่านั้น จึงน่าจะมีผู้ นับถือศาสนาอิสลามที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่อยู่อีกจำนวนหนึ่ง และสรุปได้ว่าผู้ที่นับถือศาสนาอิสลาม ไม่ได้พูดภาษามลายูทุกคน ดังที่คนส่วน

ใหญ่เข้าใจ การศึกษาทางภาษาศาสตร์นี้จึงสามารถชี้ชัดถึงปริมาณของกลุ่มชาติพันธุ์ที่อาศัยอยู่ในบริเวณนี้ได้ใกล้เคียงกับความจริงมากขึ้น

2.7 การค้นพบแนวแบ่งเขตภาษาไทยและภาษามลายูในงานวิจัยนี้ เสมือนเป็นการบันทึกปรากฏการณ์ทางภาษาศาสตร์ของภาษาทั้ง 2 นี้ไว้ ซึ่งจะยังเป็นประโยชน์สำหรับการทำแผนที่ภาษาศาสตร์ในภาพรวมของประเทศไทย และยังเป็นประโยชน์สำหรับการวิจัยภาษาบนพื้นที่เดียวกันนี้ ซึ่งจะมีขึ้นในอนาคต ในลักษณะที่จะสามารถนำผลของการวิจัยมาเปรียบเทียบกันเพื่ออธิบาย การเปลี่ยนแปลงของภาษาบนพื้นที่นี้

2.9 ข้อค้นพบที่สำคัญประการหนึ่งของการวิจัยนี้ ได้แก่ความหลากหลายของศัพท์ในแต่ละหน่วยย่อย ซึ่งไม่เพียงแต่เป็นศัพท์ภาษาไทยและภาษามลายูเท่านั้น แต่ยังมีศัพท์ที่แสดงให้เห็นว่ามีภาษาอื่นปะปนอยู่อีกมาก ซึ่งนับว่าเป็นประโยชน์มากสำหรับแวดวงภาษาศาสตร์ตัวอย่างเช่น มีข้อมูลภาษาดากไบ ได้แก่ศัพท์ “โกรย” ในหน่วยย่อยที่ 41 ‘ตะโกน’ ซึ่งมีพูดในหมู่บ้านของกลุ่มชาติพันธุ์ที่พูดภาษาดากไบ ใน 13 หมู่บ้าน ใน 4 อำเภอ คือ อำเภอเจาะไอร้อง อำเภอระแงะ อำเภอสุไหงปาดี และอำเภอดากไบ ที่หมู่บ้าน 2426, 2427, 2418, 2429, 2514, 2521, 2567, 2568, 2569, 2570, 2573, 2575 และ 2506 ในจังหวัดนราธิวาส มีข้อมูลภาษาชาวเล ที่บ้านเกาะหลีเป๊ะ ตำบลเกาะสาหร่าย อำเภอเมือง ในจังหวัดสตูล มีข้อมูลภาษาเขมร ที่บ้านคันทุเรียน ตำบลภูเขาทอง อำเภอสุคิริน ในจังหวัดนราธิวาส นอกจากนี้ ยังมีศัพท์ที่แสดงให้เห็นร่องรอยของภาษาตระกูลมอญ-เขมร เช่น ศัพท์ “ควน” ในหน่วยย่อยที่ 50 ‘ภูเข’ ซึ่งกระจายอยู่บริเวณระหว่างตัวอำเภอหาดใหญ่และตัวอำเภอนาหม่อมบริเวณหนึ่ง กับบริเวณอำเภอ ฉะนะ อำเภอนาทวี และเทพา อีกบริเวณหนึ่ง ซึ่งศัพท์ “ควน” นี้ ไม่ได้กระจายกันพูดในบริเวณตอนเหนือของพื้นที่เป้าหมาย โดยพื้นที่ส่วนอื่นจะใช้ศัพท์อื่น เช่น “เขา” เป็นต้น นอกจากนั้นยังมีศัพท์ “นาเพลา” ในหน่วยย่อยที่ 64 ‘กางเกง’ ซึ่งผู้วิจัยสันนิษฐานว่าเป็นศัพท์ภาษาเขมร โดยเกิดหนาแน่นที่อำเภอละงู และอำเภอ ควนโดน ที่หมู่บ้าน 1060, 1064, 1071, 1080, 1081, 1083, 1119, 1120, 1182, 1204, 1209, 1225, 1229, 1003 และ 1196 และในจังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0177, 0563, 0629, 0647, 0984, 0985, 0986, 0989 และ 0990 ปรากฏการณ์ของภาษาเช่นนี้ นับว่าน่าสนใจมาก ที่จะจุดประกายให้มีการศึกษาค้นหาศัพท์ในภาษาตระกูลโคตระกูลหนึ่งที่ยังปรากฏร่องรอยของการมีอยู่ในอดีตมาถึงปัจจุบัน

3.10 การกำหนดชัดว่าหมู่บ้านใดพูดภาษาใด มีภาษาที่พูดมีลักษณะอย่างไร บนพื้นฐานของข้อมูลภาษาจากเจ้าของภาษาโดยตรงในงานวิจัยนี้ ทำให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ สำหรับ

บุคคล หลากหลายสาขา อาชีพ ที่สนใจศึกษาเรื่องราวต่าง ๆ บนพื้นที่วิจัยนี้ เช่น ครูผู้สอน นักปกครอง นักวิจัย นักโบราณคดี นักประวัติศาสตร์ นักมานุษยวิทยา นักพัฒนา ตลอดจนนักวิชาการต่าง ๆ ทั้งในและนอกประเทศ

8. ข้อเสนอแนะ

3.1 ฮิวคัก Hudak (2000: xi) ได้กล่าวว่าภาษาตระกูลไท มีพูกกันบนพื้นที่ของระแวกเอเชียอาคเนย์ โดยกระจายกันพูกในบริเวณดังต่อไปนี้ คือ ทางด้านตะวันตก จากแคว้นอัสสัม ประเทศอินเดียไปจนถึงบริเวณทางด้านตะวันออกที่เกาะไหหนาน และในบริเวณทางทิศเหนือจากประเทศจีนตอนใต้ลงมาถึงเขตแดนไทย-มาเลเซียทางทิศใต้ (The Tai family of dialects and languages spreads across Southeast Asia from Assam in the west to the island of Hainan in the east and from southern China in the North to the Thai-Malay border in the south) ผลจากการวิจัยนี้สามารถยืนยันได้ว่า กลุ่มชาติพันธุ์ไท (Tai ethnic group) ซึ่งพูกภาษาตระกูลไท (Tai) ได้กระจายกันอยู่บริเวณใดบ้างในดินแดนใต้สุดของประเทศไทย ซึ่งเป็นข้อค้นพบทางภาษาศาสตร์ ที่สนับสนุน และสร้างความชัดเจนให้กับข้อสรุปของ ฮิวคัก อย่างไรก็ตาม การวิจัยนี้ได้กระทำเฉพาะในขอบเขตของประเทศไทยเท่านั้น ทำให้ไม่สามารถสรุปขอบเขตหรือบริเวณการกระจายกันพูกของภาษาตระกูลไทในเขตแดนตอนใต้สุดของระแวก เอเชียอาคเนย์ได้ ผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรมีการศึกษาการกระจายของภาษาไทยในประเทศมาเลเซียต่อจากบริเวณที่ผู้วิจัยได้ศึกษาแล้วนี้ เพื่อให้ได้ข้อสรุปที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้นว่า ภาษาตระกูลไท มีกระจายอยู่บนขอบเขตใต้สุดของดินแดนเอเชียอาคเนย์ ณ ที่ใด

3.2 ควรมีการศึกษากการกระจายศัพท์ภาษาอื่น ๆ เช่น ภาษาชาวเล ภาษาจีน ภาษามอญ-เขมร ภาษาพม่าในประเทศไทย ตามแนวการศึกษานี้ เช่น ควรมีการศึกษากการกระจายศัพท์บริเวณชายแดนไทยในภูมิภาคอื่น เช่น ภาคตะวันตก ภาคอีสานตอนเหนือ และตอนล่าง และภาคเหนือ เป็นต้น

3.3 ควรมีการศึกษากภาษาของชุมชนในเขตเมืองโดยเฉพาะเขตเทศบาล เพื่อนำมาเทียบเคียงกับการกระจายศัพท์บริเวณพื้นที่นอกเขตเมือง

3.4 ควรมีการวิจัยตามแนวภูมิศาสตร์ภาษากัน โดยเป็นการศึกษาสืบค้นถึงการปรากฏอยู่ของภาษาตระกูลใดตระกูลหนึ่งที่ปรากฏในพื้นที่หนึ่ง ซึ่งจะทำให้สามารถรับรู้ถึงการตั้งหลักแหล่งของคนในอดีตบนพื้นที่ศึกษานั้นได้

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กนกพร เจริญวัลย์. 2534. การศึกษาการกระจายคำศัพท์ในจังหวัดเพชรบุรี. วิทยานิพนธ์
ปริญญามหาบัณฑิต. ภาควิชาภาษาตะวันออก บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- การปกครอง, กรม. 2541. ทำเนียบท้องที่พุทธศักราช 2541. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ส่วนท้องถิ่น
กรมการปกครอง.
- กมลสิทธิ์ ไวทยะวณิช. 2534. การศึกษาเรื่องศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดยะลา ปัตตานี
และนราธิวาส. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. ภาควิชาภาษา ตะวันออก บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- เกศนีย์ วิลเลียม เจ. 2521. คำสำหรับทดสอบเสียงวรรณยุกต์ ในภาษาไทยถิ่น แปลโดย ชีระพันธ์
ถ. ทองคำ. กรุงเทพฯ : สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เกษมณี เทพวัลย์. 2526. แนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นกลางและภาษาไทยถิ่นใต้โดยใช้วรรณยุกต์
เป็นเกณฑ์. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลง-
กรณ์มหาวิทยาลัย.
- จรรยา นวลจันทร์แสง. 2535. วรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นอำเภอเมืองนครปฐม. วิทยานิพนธ์
ปริญญา มหาบัณฑิต. ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จันทิราพร สุขปริศิ. 2531. ภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นในจังหวัดระยอง จันทบุรี ตราค.
วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- เจริญขวัญ ธรรมประดิษฐ์. 2524. การใช้ลักษณะทางสัทศาสตร์ของสระสูงในการแบ่งเขตภาษา
ถิ่นในจังหวัดศรีสะเกษ กระบี่และภูเก็ต. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. ภาควิชาภาษาศาสตร์
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จำลอง คำบุญชู. 2533. รายงานการวิจัยแนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นเหนือ:
การศึกษาโดยใช้ศัพท์. ทุนอุดหนุนการวิจัยและบริการการศึกษา วิทยาลัยครูลำปาง.
- ชลิดา โรจนวัฒนวุฒิ. 2533. รายงานผลการวิจัยเรื่องภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทย 4 ถิ่น: การ-
ศึกษา เชียงคำกั ทุนวิจัย รัชดาภิเษกสมโภช ภาควิชาภาษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดวงใจ เอช. 2529. ภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นในจังหวัดสุราษฎร์ธานีและนครศรีธรรมราช.

วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

บุญเสริม ฤทธาภิรมย์(บรรณาธิการ). 2533. รวมเรื่องเมืองสตูล ที่ระลึกครบรอบ 150 ปี. (หน้า 17-28). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มิตรสยาม.

ประภาพรรณ เสนีคันติกุล. 2528. การศึกษาเรื่องศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราชและสงขลา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เปรมินทร์ คาระวี. 2541. แนวแบ่งเขตภาษาไทยและภาษามลายูใน 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ : การศึกษาศัพท์. รายงานการวิจัย ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

ปัตตานี,สำนักงานจังหวัด. 2544. ข้อมูลสถิติสำคัญจังหวัดปัตตานี ปี 2544. (เอกสารอัดสำเนา) มปท.

ปานตา นาคพันขวงค์. 2530. ภูมิศาสตร์ภาษาอังกฤษอุตรดิตถ์:การศึกษาโดยใช้ศัพท์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. สาขาจารึกภาษาไทย ภาควิชาภาษาตะวันออก บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

พจนีย์ ศรีธรรมราช. 2526. การศึกษาเปรียบเทียบวรรณยุกต์ภาษาถิ่นผู้ไทยใน 3 จังหวัด. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อการพัฒนาชนบท บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.

พรทิพย์ บุญเก่า. 2532. ภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นจังหวัดมหาสารคาม. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาภาษาตะวันออก. มหาวิทยาลัยศิลปากร.

พรศักดิ์ พรหมแก้ว. 2529. แห่ตมตะลุงทุก, ตำบล. ในสถาบันทักษิณคดีศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. 2529. สารานุกรมวัฒนธรรมภาคใต้ พ.ศ. 2529. เล่ม 10 (4156-58) กรุงเทพฯ : อมรินทร์การพิมพ์

พริ้มรส มาริประสิทธิ์. 2535. การแปรของเขตปรับเปลี่ยนภาษาระหว่างภาษาไทยถิ่นกลาง และภาษาไทยถิ่นใต้. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พล ชินพงศ์. 2529. จังหวัดนราธิวาส. ในสถาบันทักษิณคดีศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. 2529. สารานุกรมวัฒนธรรมภาคใต้ พ.ศ. 2529. เล่ม 4 (1717-22) กรุงเทพฯ : อมรินทร์การพิมพ์

ไพฑูรย์ มาศมินทร์ไชยชนะ. มปป. พจนานุกรม มลายู-อังกฤษ. กรุงเทพฯ: โอเคียนสโตร์.

- โมหัมมัด อับดุลกาเดร์. มปป. พจนานุกรม ไทย-มลายู, มลายู-ไทย. กรุงเทพฯ: อักษราพิพัฒน์ จำกัด.
- ยะลา,จังหวัด. 2544. บรรยายสรุปจังหวัดยะลา. (เอกสารอัดสำเนา) ยะลา: ฝ่ายข้อมูลและติดตามประเมินผล สำนักงานจังหวัดยะลา.
- ยาใจ มาลัยเจริญ. 2531. วรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดอ่างทองและพระนครศรีอยุธยา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เยาวลักษณ์ อยู่เจริญ. 2534. ภาษาถิ่นย่อยของคำเมืองในจังหวัดแพร่: การศึกษาศัพท์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- รตนา กอบศิริกาญจน์. 2535. การแปรของเสียงวรรณยุกต์สูงตกในภาษาไทยถิ่นสุพรรณบุรีตามตัวแปรทางสังคมบางประการ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ระพีพรรณ ใจภักดี. 2535. ภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดนครศรีธรรมราช สงขลา และพัทลุง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธอรัตน์ รัตนคิดถน ภูเก็ต. 2526. วรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นจังหวัดราชบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรรณพร ทองมาก. 2526. แนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้โดยใช้ศัพท์เป็นเกณฑ์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วันทนี พันธ์ชาติ. 2526. ภาษาถิ่นย่อยของคำเมือง : การศึกษาศัพท์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วัลจิณ ชูติวัตร. 2534. เสียงปฏิภาคซุซ-อ-ซ ในบริเวณรอยต่อของภาษาไทยถิ่นจังหวัดอุดรธานี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วารี วิสฤต. 2526. ภูมิศาสตร์ภาษาจังหวัดสุโขทัย: การศึกษาโดยใช้ศัพท์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิจิณณ์ ภาณุพงศ์. 2527. งานวิจัยเรื่องภูมิศาสตร์คำศัพท์ในจังหวัดนครราชสีมา: โครงการนำร่อง. โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย: กรุงเทพฯ.
- วิทย์ เทียงบุรณธรรม 2532. แผนที่เมืองไทย 73 จังหวัด. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเคียนสโตร์.
- วิสุทธิระ เนียมมาศ. 2528. ระบบเสียงภาษาของที่พูดในจังหวัดอำนาจเจริญ : การศึกษาเปรียบเทียบ

แบบร่วมสมัย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศูนย์การสนเทศ. กระทรวงศึกษาธิการ. (มปป.) รายชื่อโรงเรียนประชาบาลในประเทศไทย. (เอกสารอัดสำเนา).

สงขลา, จังหวัด. 2544. ข้อมูลจังหวัดสงขลา ปี 2544. (เอกสารอัดสำเนา) สงขลา: สำนักงานจังหวัดสงขลา.

สงบ ส่งเมือง และ จุรีรัตน์ บัวแก้ว. 2529. จังหวัดปัตตานี. ในสถาบันทักษิณคดีศึกษา มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ. 2529. สารานุกรมวัฒนธรรมภาคใต้ พ.ศ. 2529. เล่ม 5 (2065-72) กรุงเทพฯ: อมรินทร์การพิมพ์.

สตูล, สำนักงานจังหวัด. 2543. สถิติสำคัญจังหวัดสตูลประจำปี 2543. (เอกสารอัดสำเนา) สตูล: สำนักงานจังหวัดสตูล.

สถิติแห่งชาติ, สำนักงาน. 2538. แผนที่แสดงเขตอำเภอ ตำบล เทศบาล และ ข้อมูลพื้นฐานของ จังหวัด พ.ศ. 2538. กรุงเทพฯ: กองวิชาการ งานนำเสนอข้อมูลเชิงภูมิศาสตร์ และบริการแผนที่ ฝ่ายแผนที่สถิติ. 340 หน้า.

สมทรง บุรุษพัฒน์. 2524. การศึกษาการกระจายของคำศัพท์ในจังหวัดพิษณุโลก. นครปฐม: สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล.

-----, 2543. ภูมิศาสตร์ภาษาถิ่น (Dialect Geography) กรุงเทพฯ: บริษัทเอกการพิมพ์ไท จำกัด.

สมทรง บุรุษพัฒน์, สุจริตลักษณ์ คีฬุง และ ไสภนา ศรีจำปา. 2540. รายงานการวิจัยเรื่อง สถานภาพงานวิจัยภาษาศาสตร์ในประเทศไทย (The Status of Research in Linguistics in Thailand). มปท.

สมพงศ์ วิทิตศักดิ์พันธ์. 2522. การศึกษาภาษาถิ่นระยอง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต. ภาควิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สลัป เปี่ยมเพิ่มสุข. 2529. ภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นในจังหวัดบุรีรัมย์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต. ภาควิชาภาษาตะวันออก มหาวิทยาลัยศิลปากร.

สุรีย์พร เลิศกุลทานนท์. 2528. ภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพังงา กระบี่. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต. ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุภาวดี กองสุวรรณ. 2531. การศึกษาการกระจายของคำศัพท์ในจังหวัดเลย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต. ภาควิชาภาษาตะวันออก บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

สถิติแห่งชาติ, สำนักงาน. สำนักงานกฤษฎามนตรี. 2538. แผนที่แสดงเขตอำเภอ ตำบล เทศบาล

และ ข้อมูลพื้นฐานของจังหวัด พ.ศ. 2538.

อมร ทวีศักดิ์. 2529. ภาษาชาวเล (Urak Lawoi'). กรุงเทพฯ: ปิ่นเกล้าการพิมพ์

ภาษาอังกฤษ

Bussman, Hadumod. 1996. *Routledge Dictionary of Language and Linguistics*. (Translated and edited by Gregory Trauth and Kerstin Kazzazi) London: Routledge.

Chalida Rinprom Rojanawathanawuth. 1970. *Studies in three Thai dialects*. Ph.D. Unpublished dissertation. University of Copenhagen. Copenhagen. Denmark.

Chambers, J.K. and Trudgill. 1980. *Dialectology*. Cambridge: Cambridge University Press.

Hudak, Thomas John. 2000. *Cushing's Shan-English Dictionary: A Phonetic Version*. USA: Arizona State University Program for Southeast Asian Studies Monograph Series Press.

Huffman, E. Franklin and Improum. 1978. *English- Khmer Dictionary*. New Haven: Yale University Press.

Li, Fang Kuei. 1977. *A Handbook of Comparative Tai*. USA: The University Press of Hawaii.

Matthews, P.H. 1997. *The Concise Oxford Dictionary of Linguistics*. Oxford: Oxford University Press.

Wakelin, Martyn F. 1972. *Patterns in the Folk Speech of the British Isles*. London: The ATHLONE PRESS of the university of London.

Winstedt, Richard. 1959. *A practical modern English-Malay dictionary*. Singapore: Marican & Sons.

Petyt, K.M. 1980. *The study of dialect : An introduction to dialectology*. Andre Deutsch : Great Britain.

ภาคผนวก ก.

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่องภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทยและภาษามลายูในเขต 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามสำหรับเก็บข้อมูลภาษาเพื่อศึกษาการกระจายคำศัพท์ของภาษาไทยและภาษามลายู เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปทำแผนที่ภาษาของ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งได้แก่ จังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส ซึ่งผลการวิจัยจะเป็นประโยชน์ต่องานวิชาการในหลายแขนงวิชา
2. การทำวิจัยนี้จำเป็นต้องเก็บข้อมูลจากทุกหมู่บ้าน เพื่อให้ได้ข้อมูลครบถ้วนในการจัดทำแผนที่ภาษา จึงขอให้ผู้ตอบแบบสอบถาม กรุณาตอบให้ครบถ้วนทุกข้อ และส่งคืนไปยังผู้วิจัยโดยด่วน ตามกำหนดเวลาที่ระบุ จะเป็นพระคุณยิ่ง หากผู้วิจัยยังไม่ได้รับแบบสอบถามคืนไป ผู้วิจัยจะส่งแบบสอบถามมายังท่านอีก เพราะสำคัญว่าแบบสอบถามยังมากไม่ถึงมือท่าน ทั้งนี้เพื่อไม่ให้ข้อมูลภาษาจากหมู่บ้านของท่านขาดหายไปจากแผนที่ภาษา
3. แบบสอบถามนี้มีทั้งหมด 3 ตอน ดังนี้
 ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ให้ข้อมูลและผู้กรอกแบบสอบถาม
 ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับคำศัพท์ที่ใช้พูดกันระหว่างผู้ที่อาศัยอยู่ในครอบครัวเดียวกันภายในหมู่บ้าน คำศัพท์มีทั้งสิ้น 75 คำ
 ตอนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนภาษาที่มีใช้พูดกันในหมู่บ้าน เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ชัดเจนว่า บริเวณใดใช้ภาษาใดบ้าง
4. ผู้ให้ข้อมูลสำหรับแบบสอบถามนี้คือ ผู้นำหมู่บ้าน (หรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจากผู้นำหมู่บ้าน) ที่ได้อาศัยอยู่ในหมู่บ้านนี้มาเป็นเวลาไม่น้อยกว่า 5 ปี และเป็นผู้มีความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาของประชากรในหมู่บ้านโดยรวมเป็นอย่างดี

ตอนที่ 1

ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ให้ข้อมูลและผู้กรอกแบบสอบถาม

คำชี้แจง กรุณากรอกข้อมูลในช่องว่าง (ผู้ให้ข้อมูลอาจเป็นคนเดียวกันกับผู้กรอกแบบสอบถาม)

1. ผู้ให้ข้อมูล ชื่อ.....นามสกุล.....อาชีพ.....
 ตำแหน่ง.....เพศ.....อายุ.....
 ที่อยู่ บ้านเลขที่.....บ้าน.....ถนน.....หมู่ที่.....
 ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....โทรศัพท์.....
 ระดับการศึกษา.....นับถือศาสนา.....ภาษาที่ท่านใช้พูดคุยกับบุคคลที่อยู่ในครอบครัวของท่านคือภาษา.....ท่านอาศัยอยู่ในหมู่บ้านนี้มาเป็นเวลา.....ปี
2. ผู้กรอกแบบสอบถาม ชื่อ.....นามสกุล.....อาชีพ.....
 ตำแหน่ง.....เพศ.....อายุ.....
 ที่อยู่ บ้านเลขที่.....บ้าน.....ถนน.....หมู่ที่.....
 ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....โทรศัพท์.....